శ్రీ

సుభద్రావిజయనాటకము.

శ్రీకుమారాభ్యుదయ, శ్రీకౌసల్యాపరిణయ, శ్రీమదాంధ్రవాల్మీకి

రామాయణాద్యనేకాంధ్ర గ్రంథకర్తలును, చెన్నపురి

రాజకీయ సర్వకళాపాఠశాలయం

దాంధ్రపండితులు నగు

వావిలకొలను సుబ్బారావుగారిచే

విరచితము.

[illegible] కూర్పు.

చెన్నపురి:

శ్రీ "వైజయంతీ" ముద్రాక్షరశాలయందు

ముద్రితము.

1916.

శ్రీరామాయ నమః.

మొదటి కూర్పు

పీఠిక.

శ్రీమచ్చెన్నపురీరాజకీయసర్వకలాపాఠశాలయందుఁ బట్టపరీక్షకై విద్య నభ్యసించుచుండిన మ-రా-శ్రీ, కో. లక్ష్మీనరసింహము, ప. వాసుదేవుఁడుగారులు నిమిత్తముగ నీ నాటకము బ్ర॥ శ్రీ॥ మ-రా-శ్రీ, వావిలికొలను సుబ్బరావుగారిచేఁ గ్రీ-శ. ౧౯౦౭ వ సంవత్సరమున రచియింపఁబడినది. ఆ యిరువురు విద్యార్థు లిందలియితివృత్తము విజయవిలాసమునందలి కథగ నుండవలయు నని కోరిరి. ఆ కాలమున నీ గ్రంథకర్తగారు దుస్సహవ్యాధిపీడితులై దుర్బలులై యుండుటచే నెల్లెట్లో కొంతగ్రంథము ముక్తలేఖనముగ వ్రాయించి తక్కినగ్రంథము తామే వ్రాసి యత్యల్పకాలములో గ్రంథము సాంతముఁ జేసి వారి కిచ్చుటచే నావిద్యార్థులు తృప్తులైనను గవిగారికి మాత్రము సంతుష్టిలేక యుండుటను, దానికిఁ బిమ్మటఁ గవిగా రారోగ్యవంతులైనను వారిమనస్సు శ్రీమదాంధ్రవాల్మీకిరామాయణరచనయం దుండుటచేతను, నిది వారిచే మూలవైవఁబడెను గాని నేను మాత్రము దీనికిఁ బ్రతి యొకటి వ్రాసికొని నామేనల్లుఁడగుచిరంజీవి కొలిచెన కామశాస్త్రి బి. ఏ., కును, గీర్తిశేషులైన శ్రీమత్పనప్పాకము. ఆనంతాచార్యులు సి. ఐ. ఇ. విద్యావినోదులవారికిని వారిపుత్రులు వ. శ్రీనివాసాచార్యులు బి. ఏ. బియల్ గారికిని మఱికొందఱు హితులకును గనఁబఱుప వారెల్లరు శ్లాఘనీయముగ నున్నదనియు ముద్రణార్హ మనియు సదభిప్రాయ మిచ్చిరి గాని యప్పటికిని గవిగారికిమాత్రము ముద్రింప నిష్టము లేకుండెను. అటులుండ వారి రామాయణము ముద్రితమై వెలువడునపుడు కవిగారియనంతరమైన నీ గ్రంథము లోకంబున వెలయునుగాక యనియు, దీనియునికి లోకంబునకుఁ దెలిసియైన నుండునుగాక యనియు నాంధ్రవాల్మీకిరామాయణ ముఖపత్రంబునఁ గవికృతగ్రంథంబులలో నీ నాటకముపేరు నిఱికించితి. అంతట నాంధ్రవాల్మీకిరామాయణముఁ జూచిన పలువు రీనాటకముప్రతులు కావలయునని కోరుటచే యథార్థవాదులు, నిర్మత్సరులు, ననసూయులు, రసజ్ఞులు, కవిగారిశ్రేయస్సు గోరువారునగు కవిభూషణ బిరుదాంకితులగు శ్రీశైలాద్దంకి లక్ష్మీనృసింహకుమార తాతాచార్యులవారు, ననేక నాటకరచనాధురంధరులగు బ్ర॥ శ్రీ॥ కోలాచలము శ్రీనివాసరావుగారు, మ-రా-శ్రీ, క. రామలింగారెడ్డిగారు ఏం. ఎ. (కాంటబ్) గారు, లోనగువారికిఁ గనఁబఱుప వారందఱు మేలైన యభిప్రాయముల నిచ్చి ముద్రింపవలసినదని కవిగారిని నిర్బంధింపఁగా వారి యందుఁగల గౌరవంపుబుద్ధిచే శ్రీమదాంధ్రవాల్మీకిరామాయణమును నొంటిమిట్ట

శ్రీ కోదండరామస్వాములవారికి సమర్పించిన నాటివిషయంబు లోకంబున స్థిరపఱుపఁ బ్రస్తావన వ్రాసి, కవిగారు ముద్రింప నీయకొనుట దీని నేను బ్రకటింపఁ గలిగితి. ఈ నాటకముఁ బఠించినవారు దీని రెండుమార్లైనను జదివినఁగాని యిందలిగుణము గ్రహింపరాదని యభిప్రాయ మిచ్చిరి. ధ్వన్యర్థములు, నర్థవిశేషములు గుణాగుణములు చదువరు లగుపాఠకులే గ్రహింతురుగాక. ఈ నాటకోత్పత్తిగుఱించి మీ రెఱిఁగినది తెలుపుఁడని మ-రా-శ్రీ, కో. లక్ష్మీనృసింహము బి. ఏ. గారి నడుగఁగా వారు వ్రాసిపంపినయుత్తరము దీనికి జతపఱిచితి.

తిరువల్లిక్కేణి,
21 - 2 - 11.

కొత్తపల్లె. వేంకట పద్మనాభశాస్త్రి.

శ్రీరామ.

బ్రహ్మశ్రీ, కొ. వేంకట పద్మనాభ శాస్త్రులవారికి.

సుభద్రావిజయనాటకము యొక్క యుత్పత్తికి మేము కారణమనియు, నా కారణమున మా పేరులు పీఠికయందుఁ గనఁబఱుపవలసినదనియు బ్ర॥శ్రీ॥ రా॥శ్రీ, వావిలికొలను సుబ్బరావుగారు మీతోఁ జెప్పినారనియు, నా విషయమై మాకుఁ దెలిసిన విషయములు చెప్పవలసినదనియు మీరు గోరితిరి గనుక మేము చెప్పునది యేమన:—

క్రీ. శ. 1906 వ సంవత్సరమున మేము రాజకీయ కలాపాఠశాలయందుఁ బట్టపరీక్షకుఁ (బి. ఏ.) జదువుచుంటిమి. అప్పుడు బ్ర॥ శ్రీ॥ రా॥ శ్రీ, వావిలికొలను సుబ్బరావుగారు మాకు నాంధ్రోపాధ్యాయులుగనుండిరి. వీరియొద్ద సర్వకలాపాఠశాలయందేకాక హిందూహైస్కూల్‌నందును మేముచదివినవారమే. వీరిబోధనమహిమము వలననే మాకాంధ్రంబునందు విశేషముగ నభిరుచిగలిగి పాఠకపుస్తకములేకాక యితరములైన తెనుఁగుపుస్తకములును విరామకాలములయందుఁ బఠించితిమి. అట్లు మేము పఠించినగ్రంథములలో విజయవిలాస మొకటి. దానిని జదివినపుడందలికథ ననుసరించి యెవరైనఁ దగినపండితులు దానిని నాటకముగ రచించిన బాగుండునని మాకుఁ దోఁచెను. మాయభిలాష తీరు టెట్లని యాలోచించుచు మాకు నుపాధ్యాయులుగనుండుటయేకాక మాయందు మైత్రియుఁ బ్రీతియుఁగలిగిన నీకవిగారికి మాకోరికఁ దెలిపితిమి. వారును మావిన్నపంబు నంగీకరించి యప్పుడే యానాటకంబునకు విషయవిభజనసూచిక నేర్పఱిచి కొంతగ్రంథము మాచేతనే వ్రాయఁజెప్పి వ్రాయించి దేహము వ్యాధి బాధవలన మిక్కిలి బలహీనముగనుండుటచేతఁ దక్కినది వారే

వ్రాసి మఱి 4 దినములలోఁ బెన్సిల్‌తో వ్రాసిన విడికాగితములకట్టను మాకిచ్చిరి. అంతశీఘ్రకాలములో మాకోరిక యట్లు సంపూర్ణముగ నెఱవేఱునని మాకలయందైన మేము తలంచినవారము గాము కాఁబట్టి యీగ్రంథమును జూచినపుడు మాకపరిమితానందము గలిగెను. మాయానందము వారి కెఱుకపఱిచి మేమొక స్పష్టమైన ప్రతిని వ్రాసికొంటిమి. అయినను మాయదృష్ట మదేమియో కాని యచ్చొత్తింపవారికిష్టము లేకుండెను. వారదివఱకును నాటకములు వ్రాసినవారుకారు. ఇదియే వారిబలమైన సంకోచమునకుఁ గారణము. మేమెన్నివిధంబుల వేఁడినను వారిమనస్సు తిరుగదయ్యెను. ఇట్టి యుత్తమగ్రంథము లోకంబున కబ్బకయే యడఁగిపోవునో యని భయపడితిమి గాని మేమేమిచేయఁగలము. వారు రామాయణమును భాషాంతరీకరించుటే ముఖ్యముగ నుంచుకొని యుండుటను వ్యాధిచేబాధపడుచు మిక్కిలి బలహీనులై డస్సియుండుటను మిక్కిలి నొక్కి చెప్పఁజాలమైతిమి. జగత్ప్రశస్తంబయిన యమ్మహాకావ్యరత్నంబు దాని గొప్పమహిమమునకుఁ దగినరీతిగ లోకంబునకు గోచరించి యెల్లకడఁ బ్రచారంబుఁ గాంచె. ఇయ్యెడ, నిదివఱకు జనులకుఁ గనఁబడకయే పోవునేమోయని మేముసందేహించిన యీ నాటకంబు తప్పక ప్రకటింపఁబడునను ధైర్యము గల్గించుటకుఁ గారణమొండు గలిగెను. శ్రీమదాంధ్రవాల్మీకిరామాయణముయొక్క ముఖపత్రమునందుఁ గవిగారి గ్రంథముల పట్టీలో నీ నాటకము పేర్కొనఁబడియుండెను. ఇయ్యదివారి ప్రియమిత్రులగు మీరు పన్నిన సదుపాయమని యెంచితిమి. గ్రంథముపేరు వెలువడఁగానే గ్రంథములకై పెక్కురు వ్రాయుట గలిగెను గానఁ గీర్తనీయులగు నీ కవిగారు ప్రకటింప కూరకుండుట యసాధ్యమయ్యె. మీరు ప్రయాసము పుచ్చుకొనకున్నచో నీ గ్రంథ ముండుటయైన లోకంబునకుఁ దెలియకుండును. ఆ కారణమున నిట్టియుత్తమ నాటకంబు శిథిలమై యుండును. గ్రంథమున కిట్టియుపాయము తప్పించినందునకును నాంధ్రలోకంబున దీనికిఁ బ్రచారముగలుగఁ జూచుభాగ్యము మాకుఁ గలిగించినందునకును మీకుఁ గృతజ్ఞతా సూచకంబుగ నమస్కరించుచున్నారము. భగవత్ప్రసాదలబ్ధ కవితాధోరణి నెంతయు నతిశయిల్లు నీకవిగారిట్టినాటకంబుల నింక ననేకంబు లీ యాంధ్రలోకంబునకుఁ బ్రసాదింతురుగాక యనుమాయాశ నెఱిఁగించుచు నింతటితో విరమించెదము.

ఇట్లు విన్నవించు భవద్విధేయులు,

కో. లక్ష్మీనరసింహము.

వ. వాసుదేవర్.

మొదటి కూర్పున

విజ్ఞాపనము.

ఈ నాటకమును బఠించి సంస్కరణంబులు సూచించి ముద్రాపితం బొనర్పఁ బ్రేరించిన కవిభూషణ బిరుదాంకితులగు శ్రీశైలాద్దంకి సమయోద్దండ కోలాహల లక్ష్మీనృసింహకుమారతాతాచార్యుల వారికిని, ననేక నాటక రచనాధురంధరులగు బ్ర॥ శ్రీ కోలాచలము - శ్రీనివాసరావుగారికిని, సర్వకళాపారీణులు రసజ్ఞులును నగు మ-రా-శ్రీ, క. రామలింగారెడ్డి ఎం. ఏ. (కాంటబ్)గారికిని, విశేషము శ్రద్ధవహించి ప్రయాసపడి యీ గ్రంథమును బ్రకటించిన బ్ర॥ శ్రీ॥ క్రొత్తపల్లి వేంకట పద్మనాభ శాస్త్రిల వారికిని కృతజ్ఞుఁడనై యభివాదనంబు లర్పించెద. బుధు లిందలి సర్వదోషం బుల క్షమింతురుగాక.

ఇట్లు విన్నవించు సుజనవిధేయుఁడు,

వావిలికొలను - సుబ్బరావు.

ఈ నాటకమునవచ్చు పాత్రములు.

పురుషులు.

ధర్మరాజు.
భీముఁడు.
అర్జునుఁడు (నాయకుఁడు)
నకులుఁడు.
సహదేవుఁడు.
ఉగ్రసేనుఁడు - యాదవరాజు.
వసుదేవుఁడు - సుభద్రతండ్రి.
బలరాముఁడు, కృష్ణుఁడు, సాత్యకి, గదుఁడు. } సుభద్ర సోదరులు.
దుర్యోధనుఁడు - కౌరవరాజు.
దుశ్శాసనుఁడు - దుర్యోధనుతమ్ముఁడు.
కర్ణుఁడు - దుర్యోధను మిత్రుఁడు.
శకుని - దుర్యోధను మేనమామ.
విశారదుఁడు - అర్జును పురోహితుఁడు.
లంబోదర సిద్ధాంతి, జటాధరశాస్త్రి } మాయాబ్రాహ్మణులు.
సుకేతుఁడు - మాయాసారథి.
కమలనాభాచార్యుఁడు—(నాగకుమారుఁడు)
నారదుఁడు - (నాగకుమారుఁడు)
ప్రతాపసింహుఁడు, సంగ్రామసింహుఁడు, విక్రమసింహుఁడు, పృథుశ్రవసుఁడు } గవనికావలి భటులు.
కోటిభట్టు, కొండిభట్టు } బ్రాహ్మణబాలకులు.
ద్వారపాలకుఁడు భటులు బ్రాహ్మణులు తీర్థవాసి లోనగువారు.

స్త్రీలు.

ద్రౌపది.
కుంతి - పాండవులతల్లి.
దేవకీదేవి - వసుదేవునిభార్య.
రుక్మిణి, సత్యభామ } కృష్ణుభార్యలు.
రేవతి—బలరామునిభార్య.
సుభద్ర - (నాయిక)
శారద - సుభద్రచెలికత్తె.
మాలతి - రుక్మిణిదాసి.
ఉలూపి - నాగకన్య.
వర్గ - దేవతాస్త్రీ.
రాజకన్యకలు లోనగువారు.

శ్రీరామచంద్రాయ నమః.

సుభద్రావిజయము.

(నాటకము)

నాంది.

మహనీయవేషుఁడు, వి॥శిష్టజనస్తవనీయసద్యశో
ధామవిశేషుఁడున్, విజయ॥ధర్మదయాన్వితశీలపోషుఁడున్
శ్రీమహిళామనోజ్ఞసర॥సీరుహబాంధవుఁ, డొంటిమిట్టశ్రీ
రాముఁడు, సాధుకోటికి ని॥రంతరభద్రవిధాయి గావుతన్. ౧.

[నాంద్యంతమున సూత్రధారుఁ డాలోచించువానివలె
నిటు నటుఁ బరిక్రమించు చుండును.]

నటి—(ప్రవేశించి) ఆర్యపుత్ర! ఏదియో గొప్పకార్య మాలోచించు వారివలె నున్నారే?

సూత్ర—సమయజ్ఞురాలా! మేలు, నాతలంపుతోడ వచ్చితివి.

న—ఏమికార్యము?

సూ—ఈ యాశ్వయుజపూర్ణిమ శ్రీమదాంధ్రవాల్మీకిరామాయణ మీ యేకశిలానగర శ్రీకోదండరామస్వాములవారి కర్పించినశుభవాసర మని తజ్జ్ఞాపకార్థం బిందుఁ జేరినయభిజ్ఞుల నెల్ల నలరింప నేదేని నూతనరూపకంబుఁ బ్రయోగింపు మని మహాజను లాజ్ఞాపించిరి.

న—మీ రేమి విజ్ఞాపించితిరి?

సూ—మహాజనవాక్యంబు మాలతీమాల్యం బని యంటి.

న—ఇందఱియాదరణమునకుఁ బాత్రుల మగుట మనమే ధన్యులము. ఏరూపకంబుఁ బ్రయోగింప నిశ్చయించితిరో?

సూ—అది స్ఫురింపకయే భయముఁ గొని యున్నాఁడను.

నటి—భయ మేల?

సూ—కుందేటివేటకుఁ బోయినఁ బెద్దపులి యెదురైనట్లైనది. ఏదియో యొక రూపకము ప్రయోగించెదఁ గాక యని యెంచి యుత్తరునివలెఁ బ్రగల్భజల్పితములు పలికి వచ్చితి. ఇచ్చటిసభఁ గవిభూషణ బాలసరస్వతీత్యాదిబిరుదాంకితులును, ననేక కావ్యనాటకగ్రంథరచనాధురంధరులును, నానాభాషారూపకరసపానతుందిలచిత్తులును, నవరసరసికులును, నిండియున్నవారు. వీరి నెట్లు మెచ్చింపవచ్చు?

న—మీరుత్తరులైనచో విజయభద్రావాప్తి దైవసంఘటితమే. చింత యేల?

సూ—మతిమంతురాలా! చక్కఁగ సూచించితివి. సుభద్రావిజయనాటకంబుఁ బ్రయోగింప సిద్ధపడఁ బొమ్ము.

న—సుభద్రావిజయము వావిలికొలని సుబ్బరాయకృతము గదా?

సూ—అవును.

సీ. తనపితృవ్యుని ఋణం♦బును దీర్ప శ్రీకుమా, రాభ్యుదయంబును♦ననియెఁ దొలుతఁ
దత్కర్తృతాశంకఁ ♦ దలఁగింప నొకపూఁట, రంగనాథశతంబుఁ ♦ బ్రౌఢిఁ బలికె
జనయిత్రిప్రేరణం♦బునను గౌసల్యావి,వాహంబు ఘటియించి ♦ వాసిఁ గాంచె
వల నొప్పఁగా భగ♦వద్గీత ద్విపదగా, రచియించె సరసంపు♦రచన మెఱయ ౨.

తే. నాంధ్రవాల్మీకిరామాయ♦ణాఖ్యకావ్య
వరముఁ గొనియాడె శ్రీరాము♦కరుణ మఱియుఁ
గృతులు లోకాంధ్రభాషోప♦కృతి కొనర్చె
సుబ్బరాయఁడు సజ్జన♦సుకవిహితుఁడు.

న—ఆయనకు ధీమజ్జనరంజకరూపకరచనయందును నేర్పు గలఁదా?

సూ—అది యేమట్టు లనెదవు?

చం. వరమతికౌశలంబు పరి♦వర్తిలెనేనియు సాధుశీలికిం
దర మగు శ్లాఘ్యపద్ధతి నొ♦నర్పఁగ నేకృతి నైన

న—అవును మీరు చెప్పినది నిక్కమే.

ఎట్లనఁగ

గురులు రహించెనేని నతి ♦ కొప్పిదుఁ, గొండియ చుట్టు, వేణికా
భరమును గీలుగంటు సిగ ♦ నైచును గాదె మనోహరంబుగన్. ౩.

సూ—నీయనుభవమునకుఁ దగినయుపమానమే చెప్పితివి.

న—కవు లందఱు ననుభవగతంబులనే కద గ్రంథంబుల వచించుట?

సూ——అది యటు లుండ నిమ్ము. నీవు ప్రయోగసన్నాహంబున నున్నదాన వని నీ
వేమంబే తెలియఁ జేసెడి. మున్నే సర్వము సిద్ధపఱుచుట కేమి హేతువు ?

న——నానా దేశంబులనుండి యనేకమహనీయులరాకయు దినవైశిష్ట్యంబును నాలో
చించి నేఁ డిట్టికార్యము తప్పక తటస్థించునని యూహించితి. "నాకీ యిటు ర"మ్మని
మీరు తొందరపడి పిల్చునప్పుడా నేను దలఁలో దువ్వెన పెట్టుకొని రావలయునా?

సూ——ప్రేయసీ ! మేలు.

కం. మతిరీతి నెఱిఁగి సముచిత,గతి నాయాసమయములను ♦ కర్తవ్యంబుల్
హితమతి బోధించుచు నిజ,పతికిం దోడ్పడెడుసతియె ♦ భార్య యనంగన్.

కావున నీ శారదనిశాకారణంబునఁ జంద్రుచంద్రిక భద్రత వహించునట్లు
నీకారణంబున నాకీర్తి లోకంబున మేలిమి గనును.

న——మేఘం బడ్డపడ కుండినఁ గదా ?

సూ——ఏమీ! శరత్కాలచంద్రికకా ? మనము భగవత్పరతంత్రులము. అజాతశత్రు
లము. మనపై నెవ్వఁడు ద్వేషించునే?

న——సుభద్రావిజయంబుఁ బ్రయోగింపఁ బోవుమీ రిటు లనుట పొరపాటు.

చం. తనుఁ దమతోడివాఁ డని యు♦దారత గౌరవకీర్తి నిల్పఁగా
వినయమునన్ మహంబుఁ గనఁ ♦ బెద్దగఁ బిల్వ నసూయఁ జేసి త
ద్ధనయశముల్ హరించికొనఁ ♦ దంత్రముఁ బన్నిన ౫.

సూ—— వాని మానదూ
రునిఁగ నొనర్చి యాశ్రితుని ♦ బ్రోవఁడె మాధవుఁడే కృపారతిన్ ?

నీ సందేహము తీరినదా ?

చం. భయపడ కబ్జనేత్ర ! భగ♦వంతుఁడు సర్వవిదుండు వంచకో
చ్ఛయము నణంచుచున్ జయము ♦ సద్యశమున్ మన కిచ్చుఁ దానుగా
నయగతి సాధుమూలముగ ♦ స్వాశ్రితవత్సలుఁ డల్ల దే ధనం
జయుకడకున్ గదుం బనిచె ♦ శౌరియె భద్రకరంబుఁ గూర్పఁగన్. ౬.

ఇఁక మన మాలసింప రాదు పోదము పద.

(నిష్క్రమింతురు.)

ఇది ప్రస్తావన.

ప్రథమాంకము - ప్రథమరంగము.

[ఇంద్రప్రస్థపురము. అర్జునమందిరము. గదార్జును లాసీనులై యుందురు.]

[తెరలో మాగధుఁడు.]

తే. పాండురాజతనూభవా ♦ ఖండయశము
పుడమి నిండార వెన్నెల ♦ పులుఁగు మోాద
గరిమ మిన్నంటెఁ గ్రొవ్విరి ♦ కలువకన్నె
ధవళకరునకుఁ దెలుపఁగఁ ♦ దలఁచి యిపుడు. ౭.

అర్జు—గదా! వింటివా మాగధునిమాటలు? మాయన్నగారు చంద్రకాంతికి స్వాయశం బామ్రేడితంబుఁ జేయు చున్నవారు.

గదు—అర్జునా! మాగధుఁడు సత్యముఁ జెప్పెను గాని యది నీకును నన్వయించును.

అ—రాజుగారియెదుటఁ దారకల మగుమేము వెన్నెల యగుదు మేని యాయన చంద్రుఁడే. అది యట్లుండ నిమ్ము. నీవు దేశసంచారముఁ జేయుచు నిట వచ్చితి నంటివే తీర్థసేవకై పోయి యుంటివా?

గ——తీర్థసేవకుఁ గాదు. క్షేత్రసేవకుఁ గాదు. కన్యార్థమై.

అ—ఎవరికి?

గ—నాభార్య సోదరునకు.

అ—కన్నియ కుదిరినదా?

గ—మనస్సులు కుదిరినఁగదా.

అ—ఎవరికి?

గ—పెద్దవారికి.

అ—భిన్నాభిప్రాయులా?

గ——కాకున్న నాకీదేశాటనశ్రమ మేల?

అ—అన్నిదేశములు దిరిగితివా?

గ—కొన్నియే. ఇంతలో "నీవు యుధిష్ఠిరపట్టాభిషేకమునకుఁ బొమ్ము. అచ్చటికి వచ్చురాచకన్నెల నందఱఁ జూడుము. నీ చూచి వచ్చిన వారిలో నుత్తమురా లెవ్వతయో ధర్మజవిజయులయభిప్రాయ మెఱిఁగి రమ్ము. మాగధుభయంబునఁ

బురరక్షణార్థంబు బలరామకృష్ణులు నిలిచిరి. తక్కినవా రెల్ల నచటికిఁ దరలిరి"
యని లేఖ వచ్చుట నే నిట వచ్చితి.

అ—వివాహోత్సవాదులు కన్యావరాన్వేషణతత్పరుల కుచితసమయములు గదా ?

గ—కావుననే నే నిట రాక. కన్యల నెల్లఁ జూచి నీయభిప్రాయంబుఁ జెప్పుము.

అ—వైవాహికకార్యంబులఁ బరాభిప్రాయంబు నిష్ఠురకారణంబు.

గ—కులవృద్ధులయాజ్ఞ ?

అ—అనుల్లంఘనీయము.

గ—ఇఁక జంకిన ఫలమా?

అ—అడిగినప్పుడు ఋజుబుద్ధిఁ జెప్పవలసినదే. జంకేల? నీవు చూచి వచ్చిన వారిలో
నెవతె మేలు ?

గ—ఇవో నాచూచివచ్చిన కన్నెల పటములు. వీ రందఱు నభిజాతలే. అందఱు
రూపవతులే. కొందఱు ప్రాయవతులు.

అ—(చూచి) ఇందు నీ కెవతె మేలుగఁ దోఁచెను.

గ—అందఱు కులజలు సుందరులు గాన నందఱు గ్రాహ్యలే. అయినను నామనస్సొక
విషయమున నుయ్యాల లూఁగు చున్నది.

అ—ఏ మది ?

గ—ఇదో, దీనితండ్రి భూలోకకుబేరుఁ డని ప్రసిద్ధి. దీనిని గ్రహించిన వలసినప్పుడు
ధనసాహాయ్యమునకు లోప ముండదు. ఇది బహుబాంధవ, దీనిని గైకొనిన యుద్ధ
సహాయులు పెక్కు రుందురు. ఇది యత్యంతసుందరి, గృహదీపము, దీనిమొగము
చూచుచుండినను జాలు, మనస్సున కానందము, నలువురిలోఁ బ్రతిష్ఠ......

అ—అపూర్వబుద్ధిమంతుఁడా! చాలుఁ జాలు నీవిమర్శన జ్ఞానప్రకటనము.

గ—ఏమి బావా !

అ—వరణీయగుణము లివియా ?

ఉ. భూరిధనాశ, బంధువుల◆ప్రోవును బ్రాపును సేకరింప, స్వా
గార మలంకరింపఁ, గలిఁ◆ గాంచి యొసంగఁగ, నిల్లు రిత్తగాఁ
గోరక, మేల్ప్రతిష్ఠకయి◆కోరినవిత్తము లిచ్చి, యైనయా
పేరునమాత్రఁ బెండ్లి యగు◆పెండ్లియుఁ బెండ్లియె బంధుసత్తమా ? ౮.

గ—కా కున్న ?

అ—కులరూపప్రాయములును శీలస్నేహ శుభ లక్షణములును.

గ—ఇవి పుష్పితవాక్యములు.

అ—సారవంతములు ఫలవంతములును.

గ—ఎట్లు ?

అ—జనకులయాచారము కన్యాశిక్షవిధ మెఱింగినఁ గన్యాశీల మెఱుంగనగు; దృష్టాంతము సీతాదేవి. పరస్పరగుణరూపశ్రవణాదుల స్నేహ మెఱుంగ నగు; నలదమయంతులవలె. లక్షణమో - ముఖదర్శనమాత్రవేద్యము.

గ—అపవాదములు విధులు గావు. సీతాదమయంతులమాట లేల ?

అ—అటు లున్ననే బాగు.

గ—(సోత్సాహముగ) నీకుఁగాని యట్టికన్య కుదురదు. అమాటలు పోనిమ్ము, లక్షణంబులఁబట్టి యిం దెవ్వతె గ్రాహ్యయో చెప్పుము. (ఒకపటము నిచ్చును)

అ—నామతము నీకు సమ్మతమా ?

గ—పద్దవారి కగుఁ గాక.

అ—అట్లైన వినుము. వీ రందఱు శుభలక్షణవతులే యైనను

ఉ. పాపము దప్ప దీచెలిని ♦ బత్నిగఁ గైకొనువానికిన్, మన
స్తాపము దప్పఁ బోదు హిత♦జాలముతోఁ, గృహ మున్న భీతియౌఁ,
జేపడు దుర్యశం బెపుడుఁ ♦ జిత్తము గానదు స్వస్థభావమున్.

గ—బావా! నీవు కుశాగ్రబుద్ధివి. ఆఁడుదానిపటముఁ జూచి మగవానికథఁ జెప్పుచున్నాఁడవు.

అ—ఆత్రగాఁడా !

కోపన భార్యగాఁగఁ గయి♦కొన్ననరుండును సౌఖ్యవంతుఁడే ? ౯.

గ—అది పోనిమ్ము. ఇది (అని మఱియొకపటము నిచ్చును.)

అ—(చూచి).

మ. తళుకుంజేతలఁ బ్రొద్దుఁ బుచ్చు, నిజసౌం♦దర్యప్రభూతస్మయా
విలతన్ దేహము త్రోమ, దువ్వఁ గురులన్ ♦ వేణీభరం బల్లఁ, జుం
గులు మార్పన్, దనుఁ దానఁ జూచుకొనఁ, గొం♦గుం దీర్పఁ, గుల్కంగనే,
యిలు దిద్దంగ విరామముం గనదు చం♦చద్వా యీమృగీనేత్రయున్. ౧౦.

గ—ఏల?

అ—ఇది సుందరమానిని. అమ్మకపురంగుబొమ్మవోలె వన్నెమాయక యుండుటయే దీనికిఁ బరమార్థము. ఇట్టిది మగనిసుఖదుఃఖము లేమి విచారించు? సంసారము నేమి సవరించు?

గ—ఇది యెట్టిదో చూడు (అని మఱియొకపటము నిచ్చును.)

అ—(చూచి) ఇది పతి కప్రతిష్ఠయు దుఃఖముఁ దెచ్చును.

గ—ఏల?

అ—చం. పతి ధన మిచ్చునాఁడు ముఖ♦వైఖరిఁ జూపుఁ బ్రసన్నతన్, వ్యథా
స్థితి ధన మీనినాఁడు తనుఁ ♦ దిట్టుకొనుం, బతి దూఱు, భుక్తిసం
చ్యుతిఁ దలఁ బట్టుపెట్టు, గృహ♦మొక్కటి రెండుగఁ జీల్చు; దొంగ యౌ;
నతిధన లుబ్ధ యౌచెలువ ♦ హాని ఘటింపదె ప్రాణభర్తకున్?
(అని పటము మరల నిచ్చును.)

గ—ఇది? (మఱియొకపటము నిచ్చును.)

అ—(చూచి).

తే. మట్టు మర్యాదఁ దలఁపదు ♦ గుట్టు చెఱుచు
నిజకులాచారవర్తన ♦ నీటఁ గలుపు
సర్వవేదిని నని పొంగు ♦ జ్ఞాన మేది
యపయశముఁ దెచ్చుఁ దనకును ♦ ప్రాణపతికి. ౧౩.

గ—కారణ మేమి?

అ—పండితమానిని, అహంకారమత్త, మఱి యేమి కావలయు?

గ—ఇది యిట్లు కా నేల?

అ—కులవృద్ధులశిక్షలకు లోఁబడి పెరిఁగినది కాదు.

గ—ఈపటముఁ జూడుము. (అని మఱి యొకటిచ్చును).

అ—(చూచి) ఇది 'భర్తాభార్యా పరస్పర' మ్మనుటకు లక్ష్యభూతురాలు. (అర్జునుఁ డాలకించుట నభినయించి) మీవిడిది మేడమీఁద నాటలపాటలధ్వనులు విన వచ్చుచున్నవి. ఏ మై యుండును?

గ—(కిటికీనుండి తొంగి చూచి) నాయుద్దేశము సుళువుగ నెఱవేఱెను. ఇటు రమ్ము.

అ—ఏ మది?

గ—" వసంతోత్సవకాలము కావునఁ బెక్కురు కన్యక లొక్కచోఁ గూడుట నీరాత్రి మనమేడమీఁదఁ బండువెన్నెలలో మదనపూజ నిర్వహింపవలయును. అందఱు రాజకన్యకల నిటకు నాహ్వానింప వలసిన" దని మావదినెగారు సత్యాదేవి యాదవకన్యకల కెల్లఁ జెప్పి యుండిరి. వారియాలోచన కార్యరూపముగఁ బరిణమించిన ట్లున్నది. అనేక కన్యకలు గుమిగూడి యాడుచున్నారు. ఇట్లు వచ్చిచూచి వీరియం దెవతె యుత్తమురాలో నీకు మెచ్చువ్వతెయో చెప్పుము ?

అ—(చూచి చూచి) నీశ్రమము ఫలించినది పో.

మ. తళుకుంబంగరుఁజెక్కుటద్దములపైఁ ♦ దాటంకరత్నద్యుతుల్
కులుకన్, వెన్నెల కొక్కవన్నె నిడుడా♦లుం గల్గుక్రొంబట్టుదు
వ్వలువం గాంచనకాంచి గ్రాల, జలజా♦భం బైనచోళంబు నా
కలికిం బోలెడికన్నె గల్గ దెట లో♦కంబందు బంధూత్తమా! ౧౩.

గ—లోకమందే లే దంటివా ? మేలు. తక్కినవారియం దున్నతళుకు బెళుకులు గూడ నీకన్నెయందు లేవే యేమి విశేషముఁ గాంచి చెప్పితివి ?

అ—నీకుఁ గన్నులు లేవు.

సీ. చూడవా శాంతమై♦శుద్ధమై కాంతమై, ముద్దులు గులికెడి♦మోముఁదమ్మి?
కానవా సోఁగలై ♦ కందర్పతూణులై, గొనబారుకాటుక♦కనులసొంపు ?
కనలేవె నూఁగువున్వ♦లను నవ్వుమవ్వమై, సంపెఁగఁ బోలిన♦చారునాస ?
తోఁపదా నిద్దమై ♦ తులకించునద్దంబుఁ, బోలినహారిక♦పోలతలము ?

తే. కనుబొమలతీవి నమృతంబుఁ♦జినుకుమోవి
వ్రేళ్ల చెలువారుతీరును ♦ గోళ్లసొరుఁ
జరణములపొందుఁ గనుఁగొన్న ♦ శారదేందు
వదన సన్నుతభద్రాంక♦సదన సుమ్ము. ౧౪.

తే. వినయగరిమను గాంభీర్య♦విభవమునను
వలపుపెంపున సద్గుణ♦వారములను
నీతిసంపదఁ దనవిభు♦ప్రీతిఁ బడసి
యిహపరంబుల సుఖముల ♦ నిడును బతికి. ౧౫.

గ—అట్టైన నిది ?

అ—అవశ్యగ్రాహ్య.

గ—అర్జునునభిప్రాయ మిది యని మావారికిఁ జెప్పుదునా ?

అ—తప్పక చెప్పుము.

గ—నీ వైన దీని గ్రహింతువా ?

అ—నామాట యేల ? పెండ్లి పెద్దలందఱు పెండ్లికొడుకులు కావలయునా యేమి ?

గ—నీకు మాత్ర మవశ్యగ్రాహ్య కాదు కాఁబోలు ?

అ—లభ్యపడు నేని యేపురుషున కైన నిది మందారప్రాలంబము. ఈకన్నియ యెవతె?

గ—నీవు దొంగతనముగాఁ బోయి తెచ్చుకొనుటకా ?

అ—ఎంతటి సంశయచిత్తుఁడవు! అతిశంకియే యవశ్యవంచితుఁడు.

గ—కన్య యుత్తమురా లని నే నెఱుంగుదును. అది మాబావగారికి లభ్యపడుటయే దుష్కరము. దైవ తంత్ర మెట్లున్నదో.

అ—కృష్ణుఁడు పూనిన విజయసిద్ధికి సందేహమా ? ఈకన్య యెవతె ?

గ—మరలఁ జెప్పెదను. రాజుగారిపట్టాభిషేకోత్సవదర్శనార్థ మై యెల్లరు సిద్ధపడు చున్నారు. ఉదయము కావచ్చెను. నేను బోయెద.

(స్వగతము)

ఉ. చేసితి దేవకీసుతుఁడు ♦ చెప్పినభంగిని సర్వ మీయెడన్, ౧౬.
వాసవియంతరంగమున ♦ నాటితి లెస్సగ స్నేహబీజమున్,
భాసురగాత్రియం దితఁడు ♦ బంధురమోహవశాత్ముఁ డయ్యె, నే
నాసదిఁ గంటిఁ, గృష్ణునకు♦నంశయుఁ దెల్పఁగ నిష్క్రమించెదన్. (నిష్క్రమించెదన్.) (నిష్క్ర.)

అ—అవును. అన్నగారు నారాక వేచి యుందురు. (నిష్క్ర.)

[ప్రథమాంకము - ద్వితీయరంగము.]

(పట్టాభిషిక్తుం డైనధర్మరాజు రథస్థుం డై యర్జునుండు సారథ్యంబు సేయ, భీమ నకులసహదేవులు ఛత్రచామరాదులు ధరించి పార్శ్వంబుల నిలువ, మహోత్సవంబుగ ననుగతసకలరాజన్యుం డై యింద్రప్రస్థపుర రాజమార్గంబునఁ బోవుచుండ, సత్యా సుభద్రలు మేడకిటికీ యందు నిలిచి చూచు చుండుదురు.)

సత్య—ఎన్ని వంకరలు పోయినను గానడి వచ్చి యిల్లు చేరినది.

సుభ—నిష్కారణముగ వీ రెన్నికష్టము లనుభవించిరి. అయ్యోపాపము! వదినె!
ఇవి యెంతవింతగుఱ్ఱము లమ్మా !

స—ఇవి దేవగంధర్వహయములు.

సు—వీరి కెక్కడివి ?

స—అంగారపర్ణుఁడు మహాప్రబలగంధర్వుఁడు. భాగీరథీతీరకాననవాసి. జనభయంకరుఁడు. ద్రౌపదీస్వయంవరముఁజూడఁబోవు పాండవులఁ దద్వనమార్గ సంచారుల నర్ధరాత్రంబున నెదిరింపఁ జే నున్నకో అవి నభిమంత్రించి యర్జునుఁడు వాని దగ్ధరథుఁ గావించి, వానిభార్య ప్రార్థింప మందల విడిచెను. వాఁ డిచ్చిన వీ యశ్వంబులు.

సు—ఎంత సాహసము! ఎంత పరాక్రమము !

స—ఒక్కగంధర్వుని జయించినదే పరాక్రమమా ? ఆయేనుఁగును జూచితివా ?

సు—(అచ్చెరువు నటించుచు) ఇదే మమ్మా యిట్టు లున్నది? తెల్లయేనుఁగు. నాలుగు దంతములు. ఐరావతమా యేమి ?

స—అవును.

సు—ఇది వీరి కెట్లు లభ్యపడెను?

స—గాంధారీదేవిగారు గజగౌరీవ్రత మొనర్చు టెఱుంగుదువా ?

సు—వినుకలిచే. అప్పుడే గదా గౌరీ దేవి వెండి కీలేనుఁగుపై నూరేగింపఁబడెనని పామరులు చెప్పుకొనిరి.

స—ఏరాలి మీఁది పోటికి......

సు—తెలిసె - తెలిసె - మామేనత్తగారు వ్రత మాచరించిరి. మన కాహ్వానపత్రికలు వచ్చి యుండెను. అప్పు డైరావతమే వచ్చి యుండె నని యాశ్చర్యంబుగ మనవా రంద ఱనుకొనుచుండిరి.

స—అదియే యిది.

సు—స్వర్గము నుండి భూమిమీఁది కెట్లు లీయేనుఁగు దిగెను ?

స—అర్జునుఁడు బాణములతో మెట్లు కట్టి దింపెను. మహాత్ముల కేది యసాధ్యము?

సు—సత్యము.

స—అంతటివానికిఁ గాకున్నఁ దపస్సుచేసి వరములఁ బొంది కొమార్తెఁ గని యీ యన యిచ్చునా ?

సు—ఈయన ద్రుపదమహారాజుగారా ?

స—అవును.

సు—ఇంత స్థూలోన్నతకాయు మహాబలవంతుఁ గౌరవుల కందఱకు నజయ్యుఁ డైన వాని నర్జునుఁ డొక్కఁడు పట్టి కట్టుట కాయన యెంతటివాఁడో?

స—(నవ్వుచు) లోకోత్తరకార్యసాధకు లందఱు స్థూలోన్నతకాయులనియా నీతలంపు?

సు—అంతటితపస్సువలన నా ద్రౌపదీదేవి పుట్టను గనుకనే యర్జునుఁడు ప్రచ్ఛన్నుఁడుగ నైన వచ్చి వివాహము చేసికొనఁ గలిగెను.

స—తపోహీనులకు మహాఫలము గలుగునా ?

సు—కలుగదుకలుగదు. నిజముగ మహాత్మురాలే.

స—(పెదవి విఱిచి) ఊఁ. ఏమిమహాత్మురాలు లే.

సు—అ దేమి వదినే యట్టు లనెదరు ?

స—ఎంతతపస్సువలన నమానుషవిధముగఁ బుట్టినను నైదుసంవత్సరముల కొకసారి యే గద యర్జునుతోడి సంసారము ? కలకాల మాతనిఁ గూడి యుండఁ గలిగినది యిఁక నెంతటి మహాత్మురాలు ? ఆయనను వివాహ మాడ వలయు నని యెందఱో దేవకన్యకలు నాగకన్యకలు కూడఁ దపస్సులు ధారపోయుచున్నారఁట.

సు—భవిష్యజ్జన్మమున వివాహము కాఁ గోరియా?

స—ఈ జన్మముననే.

సు—ద్రౌపది యుండ మఱియొకభార్య యాయన కేల ?

స—పాండవు లందఱు ద్రౌపదియందలిసమసమయము నాలోచించుకొని వేఱు భామల వివాహ మగుచున్నారు. మీ బావలకు వేఱు వేఱు భార్య లుండుట యెఱుఁగవా? ఇఁక నర్జునునకు వివాహము కావలసి యున్నది.

సు—ఏకన్యకతపస్సు సఫల మగునో?

స—ఎవతెమోహము నిర్మలమో యెవతె దృఢసంకల్పయో యాకన్యకతపస్సు. అట్టిమనోబలముచేతఁ గదా ద్రౌపది యాయన నాకర్షించెను.

సు—అవును. అప్పు డర్జునుఁడు బ్రహ్మచారిగ నుండెను గనుక.

స—సంకల్పము సత్యము దృఢ మైనచో బ్రహ్మచారిగఁ గాదు సన్న్యాసిగ నుండిన నైన నాకర్షించును. అది పోనిమ్ము. మీబావగారులను నీ వెప్పు డైన నింతకు మున్ను చూచితివా?

సు—నే నెప్పుడు చూచినది లేదు. వారు ద్వారకకు రారైరి. మన మిచ్చటికి రా మైతిమి. పరస్పరాలోకన మెట్టు లగు? నిన్న వచ్చినదిమొద లెవరిపనిలో వా రున్నారము.

స—అదిగో రాజుగారితేరు. నీవును బుష్పములఁ జల్ల వలయుఁ జుమా.

సు—అట్టులే చేసెదను. ఇదిగోఁ దామరపూవు. దీని వేసెదను.

స—తేరు మనకు సరిగా వచ్చు చున్నది. వేయుము.

[సుభద్ర వేయును. అది యర్జునుపైఁ బడును.]

స—మఱఁదలా! నేను రాజుగారిపై వేయు మనిన నీవు సారథిపై వైచితివా? ఎంత తెలివి గలదానవే.

సు—నేను రాజుగారిమీఁదనే వేసితిని. అది తప్పి సారథిమీఁదఁ బడెను.

స—లక్ష్యశుద్ధి బాగుగానే కుదిరినదే.

సు—కాదమ్మా! పుష్పము లచ్చటఁ బడులోపల సారథి యున్నచోటికి రాజుగారు వత్తురు గదా యని యూహించితిని. తటాలున గుఱ్ఱములు నిలుచుటచే నవి సారథిపైఁ బడెను. ఇంత తేజోవంతుఁ డగుసారథి యెవ రమ్మా!

స—రథము దాఁటి పోవును. మరల మాట లాడ వచ్చును. మఱియొకసారి యైనఁ బుష్పములం జల్లుము.

(సుభద్ర పుష్పములు కైకొనును. హస్తములు వణఁకును.)

స—సుభద్రా! ఏల నీకేలు వణఁకు చున్నది?

సు—ఏమో.

స—పూలు వేయుటకే యింతతత్తఱపాటైన నిఁక నీ నేర్చిన విలువిద్య దేనికే?

(సుభద్ర పూలు వేయును. అవి మారుతవశమున నర్జునుపైఁ బడును.)

స—(చిఱునవ్వున) ఔరా లక్ష్యశుద్ధి! సారథికి నీకు నేమో లంకె యున్నది పో.

సు—(ఇంచుకకోపమున) సారథికి నాకేమి లంకె? బాగున్నది మీ మాట.

స—ఇప్పుడు చూడుము పంచపాండవులను. రాజుగారు నీ పెద్దబావగారు. ఛత్రముఁ బట్టినవారు నీ చిన్నబావగారు. చామరములు వీచువారు నీమఱఁదులు నకుల సహదేవులు. వీ రెంతబలపరాక్రమసంపన్నులు! ధర్మాత్ములు!

సు—నాలక్ష్యశుద్ధివలెనే యున్నదే మీకు గణితశాస్త్రసిద్ధి.

స—ఏ మది?

సు—పంచపాండవులలెక్క సరిపోయినదా?

స—అందఱం జెప్పితిని గదా?

సు—ఇద్దఱు బావ లంటిరి. ఇద్దఱు మఱఁది లంటిరి.

స—ఎంతముగ్ధవే సుభద్రా! తక్కిన వారెవరో యంతమాత్రము గ్రహింపలేవా? సారథియే యర్జునుఁడు.

(సుభద్ర ఱెప్పపెట్టక చూచి చూచి తల యూఁచును.)

స—ఎవరి నట్లు చూచు చున్నదానవు?

సు—రాజుగారిరథము వెనుకఁ బోవుమహాభాగ్యసంపన్నుఁడు విలక్షణపురుషుఁడెవఁడు?

స—విలక్షణపురుషుఁ డేమిటే?

సు—తక్కిన వారివలె నతఁ డున్నాఁడా? చూడుఁడు.

చం. వదనమునం బ్రసన్నత య◆భావము, భ్రూకుటి నాసమూలముం
గదిసెను, వక్ర వీక్షణము, ◆ కంధర యించుక యొరగిల్లెడిం,
మదము ముదంబు లేమియును ◆ మానస మేర్చుచునట్లు దోఁచెడిం,
వదినరో! యేల యీధరణి◆వల్లభుఁ డీగతి మోము మాడ్చెడిం? ౧౬.

స—ఇతఁడు వ్యాధిలేనిబాధచేఁ బీడితుఁడు.

సు—ఈర్ష్యావంతుఁడా? సమస్త సమ్మానములతో రాజుగారికంటె మిన్నగ గౌరవింపఁబడు చున్నాఁడే. ఈర్ష్యకుఁ గారణము?

స—ఆత్మనైచ్యము.

తే. పెద్దచేసిన, శిరముపైఁ ◆ బెట్టుకొనినఁ, గూళ యేటికి నిజనీచ◆గుణముఁ బాయుఁ?
బట్టుఁబుట్టంబునను జుట్టి ◆ భద్రపీఠి, నిడిన నీరుల్లి తనకంపు ◆ విడువఁ గలదె? ౧౭.

సు—ఈర్ష్యవలన నేమిఫలము రాఁగలదు?

స—మానహాని.

సు—ఎవ్వ రీరాజుగారు?

స—శకునిమేనల్లుఁడు.

సు—దుర్యోధనుఁడా? అమ్మా! ఇంతటివాఁడు కాక యంతటికార్యము లొనర్చునా? ఈ యనర్థదర్శను నేల నాహ్వానించిరో? ఈ మాయలమారి యీ వైభవముఁ జూచి సహింపఁ గలఁడా?

స—రాజుగారి తేరు దూరము పోయెను. మన యింటిలోనికిఁ బోదము పద.

(నిష్క్ర-౧.)

[ప్రథమాంకము - తృతీయరంగము.]

(హస్తినాపురసౌధమున దుర్యోధన, దుశ్శాసన, కర్ణ, శకును లాలోచించు చుందురు.)

దుర్యో—తెలియనివారివలె నన్నేల తరిచెదరు? ఊరార్పులు దుఃఖాగ్నికి వీచోపులు సుఁడీ. అయిన వినుఁడు.

ఉ. పుట్టితి క్షత్రియుండ నయి ♦ భూరియశోవిభవాభిరాము మై
నెట్టన కీర్తిఁ గన్న యవ♦నీపతివంశమునందు, నట్టిరా
పట్టిని, రాజరా జనఁగ ♦ వాసి రహించియు దేబె నైతి, ని
ప్పట్టునఁ గూటిపేద నయి ♦ పాండవమానము సైఁప నేర్తునే?

దుశ్శా—అన్నా! “పాండవమానము సైఁప నేర్తునే” యనుము. ౧౫.

దు—దుశ్శాసనా! నిజంబ పలికితివి. పాండవు లర్ధరాజ్యంబుఁ బంచు కొనుట,నా...

శ—న్యాయము విచారింప రాజ్య మంతయు వారిదే కదా? దానికై నీ కేల యింత విచారము?

దు—న్యాయము బురదలోనికంబము. అది యట్టు లుండ నిమ్ము. సంతుష్టుఁ డగు పార్థివుఁడు నశించునని కలదు గదా? కావున నారాజ్యాభిలాషంబు దోషంబా?

శ—అది శత్రువిషయ మైనచో దోషము గాదు గాని భ్రాతలయం దగ్రజన్యాయం బనుసరణీయంబు గదా?

దు—పాండవులు నాకు శత్రువులుగాక మిత్రులా? “జ్ఞాతిశ్చే దనలేన కి” మ్మనుట మఱచితివా?

శ—వా రెట్లు నీకు శత్రువులు?

దు—అపకారమే యరిలక్షణము; మనస్సు నొప్పించుటే శత్రుత్వచిహ్నము.

సీ. జ్యేష్ఠసోదరుఁ డుండ♦శ్రేష్ఠుండ నే నని, పాండుఁడురా జౌట♦ యొండు వినుము
ధర్మరాజతనికిఁ ♦ దనయుఁ డౌటయె రెండు, భూమ్మరక్ష శక్తిని♦ గనుట మూఁడు
ధర్మచింత నరణ్య♦తలముఁ జేరక సిరిఁ, గోరుచు నిట నుండు♦కోర్కి నాల్గు
ఏమిచేసియువారు♦హింసఁ గూరమియైదు, క్రమముగ నభివృద్ధి ♦ గనుట యాఱు

ఆ. ఇన్నికారణముల ♦ నేఁచుచు నున్నారు, తేవు కుడుపు నిద్ర ♦ మాపు లేదు
అరయ నిట్టివారె ♦ యహితులు గారేని, యహితు లెట్టివార ♦ లయ్య చెపుమ?

మామా! ఒకమాట వినుము. పాండవుల హింసించుటయందు, రాజ్యము సంపాదించుటయందు, నీ కిష్ట ముండిన నీచేత నైన సాహాయ్యముఁ జేయుము. లేకుండినఁ, గా కుండిన, నూర కుండుము. నీతకములు దిద్ది నన్ను బాధింపకుము.

శ—దుర్యోధనా! ఇప్పుడు నీకోరున దేమి?

దు—లోక మపాండవ మొనర్చుట.

కర్ణు—(చివాలునలేచి) చం. కటకట! యింతమాత్రమున ♦ కా నభ మెల్లను వ్రీలి నెత్తిపైఁ
దటుకునఁ బడ్డయట్టులు వి ♦ తాకును గొంటివి కౌరవేంద్ర! యు
ద్భటపరిపంథికంధరవి ♦ దారణదారుణ మీకృపాణ, మీ
పటుశరచాప, మీనిశిత ♦ బాణము, లేమిగ నెంచినాఁడవో? ౨౦.

ఇదె చూడుము మత్కరవాలము - పాండవప్రాణానిలవ్యాలము. ఇదిగోఁ గోదండము - విపక్షులపాలిటి యమదండము. రాజేంద్రా! యివి యలంకరణార్థంబు ధరించితి నని తలంచితివా? నన్నిప్పుడ పంపుము. పాండురాజు లుప్తపిండోదకుఁ జేసెద.

శ—కర్ణా! ఇ వేటిమాటలు? రణమున వా రంతసులభసాధ్యులని తలఁచితివా? ద్రౌపదీస్వయంవరంబున నీశౌర్య మే మాయె? మాయచేతనే వారిని రూపుమాప వలయు.

సీ. మాయచేతనె కాదె ♦ మయుఁడు పురాసుర,గణము నజయ్యంబు ♦ గా నొనర్చె?
మాయచేతనె కాదె ♦ మఘవారి వాసవుఁ, గారానిబద్ధునిఁ ♦ గా నొనర్చె?
మాయచేతనె కాదె ♦ మారీచుఁ డారాము,నంతటివాని న ♦ ల్లాడఁ బెట్టె?
మాయచేతనె కాదె ♦ మాధవనందను, శంబరుఁ డంభోధిఁ ♦ జావఁ ద్రోచె?

తే. మాయచేఁ గాదె జగము ని ♦ ర్మాణ మగుట?
మాయచేఁ గాదె భువనముల్ ♦ మనుచు నుంట?
మాయచేఁ గాదె లోకంబు ♦ మడియు చుంట?
మాయకును నీడు జోడు స ♦ మంబు గలదె? ౨౧.

గోటఁ బోవుపనికి గొడ్డలి కా వలయు ననెద వేల?

క—శకునిమామా! లాక్షాగృహదాహంబున నీమాయ లే మాయెఁ గొంచెము చెప్పుము?

సీ. బలమదోద్ధతిఁ గాదె ♦ బలి బలిఁ బాతెను, రణమున శాత్రవ♦గణము నెల్ల
విక్రమంబునఁ గాదె ♦ వృత్రాసురేంద్రుండు, నైరావతముతోడ♦హరిని మ్రింగె
బింకంబునను గాదె ♦ లంకేశుఁ డల్లల, నాడించె రౌప్యాద్రి ♦ హరునితోడ
గురుశౌర్యమునఁగాదె ♦నరకుండు హరిగెల్చి, యదితికుండలముల ♦ నపహరించెఁ

తే. పౌరుషంబునఁ గానట్టి♦పనియుఁ గలదె?
సాహసంబునఁ బోరాని♦సరణి గలదె?
పిఱికిపందలు కలహింప ♦ వెఱచి కాదె
మాయల సమాశ్రయింతు ర♦న్యాయవృత్తి? ౨౨.

రాజ్యము వీరభోజ్యమా వంచకభోజ్యమా?

శ—కర్ణా! మాయ నీ కంతయేలిద మా...

దు—ఉ. తమ్మునిముద్దుఁ దీర్పఁగ ను♦దారమనస్కత, జ్ఞానవృద్ధులన్
సమ్మతిఁ గొల్వఁ జేకుఱిన♦సాధువిరాగిత, నేను దిన్న నా
తమ్ముఁడు దిన్న నే మనుచు ♦ ధారుణిఁ బ్రోవఁగ నాదుతండ్రి దా
నిమ్మగఁ బాండునిన్ నిలుప ♦ నెంతయనర్థము గూడెఁ గంటిరే. ౨౩.

దుశ్శా—ఎంతపాపము! ఎంతపాపము!

శ—ఊఁ. వచ్చునది కలికాలము గదా!

దు—దానంజేసి కదా యెచ్చటనో యెవ్వరికో పుట్టినయుధిష్ఠిరుఁడు రాజ్యము తన దను చున్నవాఁడు. భీష్మవిదురాదులు పాండునందలి స్నేహభావంబునఁ బాండవులపక్షమే చెప్పుచుందురు. అట్టు లగుటంబట్టి కాదె యిప్పుడు ధర్మరాజు రాజై యున్నవాఁడు. ఇప్పుడు రాజ్యభారంబు వహింప యోగ్యుఁడైనమాజనకుఁడు తొలుత నెట్లు కాఁడయ్యె? ఇది యేమి న్యాయము? భీష్మాదుల వంచనముకాక.

క—అవును. ఈ శకుని యాలోచనముచొప్పునఁ గదా యెక్కడనో యత్తగారింటఁ బడియుండినవారిని వీధినిబోవు శనైశ్చరుఁడా యింటిలోనికి రమ్మన్నట్లు తెచ్చి యింటఁ బెట్టుకొంటిరి.

దుర్యో—ద్రౌపదీసంబంధంబునఁ బాండవులు బలవంతు లగుట యాలోచించి, భేదోపాయం బూహించి యిచట వా రుండిన నెటు లైన మట్టుఁ బెట్ట వచ్చు నని యెంచితిమికాని రాజుగారిని వారికి నర్ధరాజ్య మిమ్మంటిమా?

కర్ణుఁడు—ఇది యంతయు గతజలసేతుబంధంబు.

దుర్యో—నీ రంతయుఁ బో లేదు. ఇంకను మనకార్యము సాధింప నుపాయ మున్నది.

దుశ్శా—ఏమి యుపాయము?

కర్ణుఁడు—రణము.

శకుని—మాయ.

దుర్యో—చతురుపాయములలో సామము దైన్యధామము. దాన మగౌరవనిదానము. మాఁడవయుపాయ మనుష్ఠేయము. దాని కాలోచనముఁ జెప్పెదను. రణము నకు భీష్మాదు లంగీకరింపరు.

దుశ్శా—సామదానము లింతకుఁ బూర్వమే మనచే ననుష్ఠితము లయ్యె.

ఉ. అన్నలు దమ్ము లంచు విన♦యమ్మున వారలు దిద్ది దిద్ది, పై
మన్ననఁ జూపి, యిచ్చకపు♦మాటల తేటల నుబ్బఁ జేసి, భీ
మన్నను బాము ముద్దుకొను♦నట్లును, గంగను దీర్ఘయాత్రచేఁ
బన్నము గూరఁ దోఁగునటు ♦ పుచ్చుట సామముచేతనే కదా? ౨౮.

కం. ఓదనమున విషమిడమే? యాదరమున గృహమునందు♦నగ్నుల నిడమే?
కాదా యిది దానము విధి! భూదానమె కోఱఁతయింక♦ముప్పదిమూరల్.

ఇఁక భేదోపాయమే యవశిష్టము.

శకుని—దాని కుపాయము నేను జెప్పెదను. ఏవురకు నొక తెయే భార్య.

దుశ్శా—నిజమే కాని పాండవులఁ జూడ నారదుండు వచ్చి ద్రౌపది యొక్కొక్కరి తోడ నొక్కొక సంవత్సర ముండునట్లును, నాకాలంబున వారు సహాసీను లై యుండఁ జూచినవా రొకసంవత్సరము దీర్ఘయాత్ర చేయవలయు ననియు, నియమ పాశబద్ధులఁ జేసెనఁట.

శకుని—అట్లు చేయ కున్న ముల్లమునిముల్లె యేమి మునిఁగెనో?

దు—దుశ్శాసనా! నీవు చెప్పినవార్త నేనును వింటిని. నారదుఁడు వారిని నియమపాశబద్ధులఁ జేసెను. కానీ వారిని యమపాశబద్ధులఁ జేయుదాఁక నాకు

నిద్దు రెక్కడిది ? ఈతకు మించినలోతు, బుద్ధికి మించినకార్యము, గలదా ? నారదుఁ డొకవిధంబున మనకు మేలు చేసినవాఁడే.

కర్ణుఁడు——ఎట్లు ?

దుర్యో——ఇప్పుడు వారిని వేఱుపఱుచుట సుకరము. ఈయదనున నాయత్నించు మఱియొకప్రయోజనము సాధించుట సుకరతరము.

కర్ణుఁడు——అది యేది ?

దుర్యో——పాండవులకు ద్రుపదసాహాయ్యంబువలె నాకు యాదవసాహాయ్యంబు లభింప నొకయుపమఁ బన్నితి. రామకృష్ణులచెలియలి సుభద్ర యనుకన్యను నేను వివాహమాడఁ గోరి బలరామునితో నుత్తరప్రత్యుత్తరములు జరపుచున్నవాఁడ. అతఁడును వల్లె యనినవాఁడు. స్నేహబలమునఁ గృష్ణపార్థులు వత్తిదీపంబులవలె నుంటఁ గృష్ణుండు సుభద్ర నర్జునున కీయ నభిప్రాయము గలవాఁడయ్యు జ్యేష్ఠు బలరాము నతిక్రమింపఁ జాల కున్నాఁడు.

కర్ణుఁడు——కృష్ణుఁడు బహుతంత్రజ్ఞుఁడు గదా ? ఆయనమాటలకు లోనై తక్కినవా రందఱు సుభద్ర నర్జునున కిచ్చెద మనిన ?

దుర్యో——"నాకుత్తుక నుసు లుండిన జరుగ నిత్తునా".

కర్ణుఁడు——తాలాంకుని వాక్యములు విశ్వసనీయములా ?

దుర్యో——సందేహ మేమి ?

కర్ణ——"కన్యా వరయతే రూప" మని కలదు గదా ? సుభద్ర నిన్ను వరించునో వరింపదో విచారించితివా ?

దుర్యో——నన్ను వరింపదా నాభాగ్యమును వరింపదా ? సౌందర్య మన నేమి ? నేత్రానందదాయకమే. మోహమునకు గ్రంథోక్త సౌందర్యమే ప్రధానకారణ మేని లోకంబున వివాహితు లెందఱుందురు ? అనంగుఁ డంధుఁడు సుమా ? స్త్రీల వలపించునది చక్కఁదనము గాదు. ధనము.

కం. వరకులశీలములకు నురి, పరమదమత్తేభమకరి ♦ బహుసుఖకరి యా
సిరియును బ్రాయముఁ గలిగిన,పురుషునికనుసన్న రాని ♦ పొలఁతుక యున్నే ?

కర్ణుఁడు——నీ కైనను సుభద్రయందు మోహము గలదా ?

దుర్యో—అదట్లు లుండనీ. రాజనీతి మఱచితివా ? ప్రభువులు బహుపత్నీకులగుట వలపుచేతనా ? కావున సుభద్ర నన్ను వలవకుండినను గార్యమేమో జరగవలసి నదే. నేను మానుదునా ?

కర్ణుఁడు—మాన కున్న బలవంతపుఁగవిత యగును.

దుర్యో—కానిమ్ము. కర్ణా! నీకు దూరాలోచనము లేదు. యాదవులు మత్తులు. పశుపాలకులు. సింహాసనానర్హులు. క్షత్రియాధములు. నేనో విశుద్ధకులసంభూతుఁడ. ఉత్తమక్షత్రియుఁడ. నరపాలకుఁడ. రాజరాజను. సింహాసనార్హుఁడను. ఇట్టి నేను గోరిన వారా కన్యనీయ నిరాకరింతురు ? సంతోషంబున సంగీకరింతురు గాక. ఇవి యన్నియు నాలోచించి కదా బలరాముఁడీయ కొన్నవాఁడు. అయిన నిప్పుడొకటి. ఈవార్త పాండవులెఱింగిన నచటికిఁ బయనింతురు. మనకుఁ గార్యము దుర్ఘటము. పాండవులలో నర్జునుఁడు మేకవుపూస. తక్కినవారు చిల్లరపూసలు. వేఱువడిన రెంటను గొఱగావు.

శకుని—మేలు దుర్యోధనా! మేలు. ఇంకొక్కటియుఁ జేయవచ్చును.

దు—చం. ఎఱుఁగుదు నీతలంపు, నది ♦ యెంతయు లెస్సయు, దానిఁ దీర్పఁగా
మఱతునె? బైలఁబెట్టకుప♦మల్, వినుగోడకు వీను లుండు, నే
మఱఁ డలదాసిపుత్త్రుఁడు సు♦మా మనలం కనిపెట్టి యుండి తా
ముఱిముఱి వారికిం దెలుపుఁ ♦ బుట్టనిబిడ్డకుఁ బేర్లు పెట్టుచున్. ౨౯.

కన్నతల్లికైనఁ గనుమఱుఁగు మేలు. కావున మన మంతర్గృహమునకుఁ బోవుదము రండు.

(నిష్క్రమింతురు.)

ప్రథమాంకము - చతుర్థరంగము.

(ఇంద్రప్రస్థము. అర్జునగృహము. అర్జునుఁడొకపటము చేతఁ బట్టుకొని చూచుచు నిలిచి యుండును.)

అర్జునుఁడు—

సీ. ఈకళావతిమోము ♦ నింపారఁ గాంచినఁ, జంద్రునిఁ జూడ నే♦జనుఁడు గోరు ?
నీవిలాసినికనుల్ ♦ భావించుధన్యుండు, తమ్మికై తా నేల ♦ శ్రమకపడెడు ?

నీకపోలంబుల ♦ నీక్షించుచతురుండు, ముకురంబునం దేల ♦ మోహ ముంచు ?
నీనవ్యబింబోష్ఠిఁ ♦ జేనూనుపుణ్యాత్ముఁ, డమృతంబునకు నేల ♦ యాసచేయు ?
తే. భువనమునఁ జూడఁ దగిన దీ ♦ పొలఁతి మోము
జగములను గోరఁ దగిన దీ ♦ సకియవలప
రమ్య యని చెప్పఁ దగిన దీ ♦ రమణి యొకతె
యౌర! సౌందర్యసీమ క ♦ న్యాలలామ.

ఈజగన్మోహిని కృష్ణసోదరి **సుభద్ర** యని విన్నప్పుడు నట్టింటి **మహాలక్ష్మి** యని, ముంగిటి పెన్నిధాన మని, కరతలామలక మని, భావించి యానందవార్ధి మునిఁగితి. ప్రాణులకు సంతోషంబులు చంచలాకాంతులు. రూపమున దర్శనీయ యని, సద్గుణవతి యని, ప్రథమదర్శనంబున గ్రహించితిఁ గాని, తక్కుదినంబులఁ దద్గుణసంపత్తి నారయ నారయ నహో! ప్రస్తావవశంబున గదుఁడు చూపిన తజ్జన్మపత్రికచేఁ గులోద్ధారక పుత్రవతి, యగు ననియుఁ గంటి. ఇట్టిదాని గ్రహింప కున్న పురుషుజన్మ మేల ? బలరామాభిప్రాయంబు విన్నది మొదలు మనస్సు పరిపరివిధముల ప్రీలి పోవుచున్నది. అసులభ యనుతలంపునఁ బరిహాసమునకై గదుఁడు "నీ కిది పరమ గతి" యని దీని నిచ్చెను. ఎట్టులైన నతనివాక్యంబు సత్యత్వంబుఁ బొరయుఁ గాక. ద్వారవతికిఁ బోయివత్తునా ? అన్నగా రంగీకరింపరు. బలరాముఁడు కార్యసాఫల్యము గలుగ నిచ్చునా ? ప్రయత్నమే మానుకొందునా ? ఎట్లు మానుకొందును ? ఏమిచేయుదును? (పటమును జూచి) మోహినీ ! నాచిత్తంబు భవదాయత్తం బైతత్తఱిల్లు చుండ నూరక చూచుచున్నదానవే? మార్గదర్శినివి కారాదా ? నాపైఁ గటాక్షింప రాదా ? కోమలీ! నీహృదయము మాత్ర మింతకఠినమా? ఒక్కపలు కైనఁ బలుక రాదా ? (అని ముద్దిడి) హా హతాశా చెడితివి కదా చిత్రకారునిచే! కింశుకసుమస్రష్టయుఁ జిత్రలేఖకుఁడు సములు. వ్యర్థవిద్య. కాదు కాదు.

చం. అవని విధాతృదత్త మగు ♦ నాయువుకంటెను దీర్ఘమైనయా
యువుఁ గలిగించుచున్, నిజహి ♦ తోత్కరరూపముఁ గానఁ జేయుచున్
సవరగ సౌఖ్యదుఃఖచయ ♦ సంస్మృతిఁ గూర్చుచు, దేశకాలసం
భవ మగుబాధ మాన్చుజన ♦ వర్ణితవిద్యయు వ్యర్థ మెట్లగున్? ౨౯.

నిర్భాగ్యుఁడు సర్వథా భగ్నమనోరథుఁడే.

చం. మదనుఁడు దుర్నివారుఁ, డల♦మానినిరూపము వాగతీతమా
సుదతియు నస్వతంత్ర, చెలి♦చుట్టములెల్ల విచారహీనులుల్
అదయులు శీతభానుమల♦యానిలులుల్, మది నిగ్రహింప రా
దెది గతి? యేమి సేయుదు? నిఁ♦కెట్లు సహింతు భజింతు సౌఖ్యముల్ ?
హా సుభద్రా సుభద్రా!

(తెరలో) దొంగలు దొంగలు.

సీ. కలుగరే తమరాజ్య♦గౌరవంబున నైన, ననదలు మొఱవెట్ట ♦ వినెడివారు ?
లేరే స్వధర్మాధి♦కారంబుఁ దలపోసి, యన్యాయవర్తుల ♦ నణఁచువారు?
రారే మదీయార్త♦రావంబుఁ గృపచేత, వినుచు నయ్యో పాప ♦ మనెడివారు?
కారే కృతాత్ములు ♦ చోరాపహృతముల, మాగోవుల మరల్చి♦మనుచువారు ?
తే. రాజులార ! దివాకర♦ తేజులార !
ధీరమతులార! ధర్మాధి♦కారులార !
లోకులార ! దయార్త్రసు♦శ్లోకులార !
యానుకొనరయ్య నన్నుఁ బు♦ణ్యాత్ములార ! (అనుధ్వని వినఁ బడును.)
అర్జు—ఏమీ ధర్మరాజు రాజ్యమున నాగృహాముసమీపమున దొంగలా.
ఔరా కాలమహిమ! పోయి విచారించెదఁ గాక.

(నిష్క్రాం.)

ప్రథమాంకము - పంచమరంగము.

(ఇంద్రప్రస్థము. కుంతీ గృహాము. కుంతియు ధర్మరాజు నాలోచించు చుందురు.)
కుంతి—తనయా! ఏల యింతదూరము యోజించెదవు? మొన్నయిచ్చటికి
యుండిన సుభద్రను నీవు చూడలేదా? అది నీమనస్సునకు సరిపడ లేదా ?
ధర్మ—చూచితిని. నామనస్సునకును సమ్మతమే. కార్యసాధనోపాయము ?
కుం—ఇక్కడకు వచ్చినయాదవు లంద ఱీసంబంధము సర్వసమ్మత మనిరి కదా !
ధర్మ—రానివారు ?
కుంతి—రానివారిలోఁ గానివా రెవరు ? బలరామకృష్ణులే కదా రారైరి? వార
మన బాంధవమునకుఁ బ్రతికూలించువారు?

ధర్మ—కృష్ణుఁడు ప్రతికూలింపఁడు.

కుంతి—బలరాముఁడో?

ధర్మ—అనుకూలింపఁడు.

కుంతి—ఏ మట్టు లనెదవు?

ధర్మ—నిన్నుఁ గినియింప నొల్లక నీకుఁ జెప్పరైరి కాఁబోలు? బలరామునకు దుర్యోధనుపై దృష్టియఁట.

కుంతి—దుర్యోధనుమీఁదనా?

ధర్మ—అవును.

కుంతి—(ఆలోచించి) నేను బోయి యడిగిన?

ధర్మ—అవమానమాత్రము ఫలము.

కుంతి—అర్జును నంపిన?

(అర్జునుఁడు తైర్థికవేషముతోఁ బ్రవేశించి)

అ—తల్లీ! సాష్టాంగనమస్కారములు. రాజేంద్రా! ప్రణామములు. (అని నమస్కరించును.)

కుంతి—కుమారా! ఈతైర్థికవేషము నేల వేసితివి?

అ—జననీ! నిన్నరాత్రి నాయింటిపొరుగుబ్రాహ్మణుగోవులఁ జోరులు తస్కరించుకొని పోవుచుండ నతఁడు మొఱ లిడియె. ఆధ్వని విని యాయుధశాల కరిగితి. (ద్రౌపది ప్రవేశించి కుంతీదేవికి నమస్కరించును) అందు నేకాంతమున నున్న ద్రౌపదీయుధిష్ఠిరులఁ గంటి. నారదు నెదుటఁ జేసినప్రమాణముచొప్పున నొక సంవత్సరము తీర్థయాత్రఁ జేయనిశ్చయించితి. మీయాజ్ఞనొంద నిట కరుదెంచితి.

ధర్మ—నీ వప్పుడు రాకుండిన?

అర్జు—గోవులు చోరాపహృతములై యుండును.

ధర్మ—అయిన నేమి?

అ—అపకీర్తి, ధర్మహాని, పాపము.

ధర్మ—ఎవరికి?

అ—నాకు, మీకు, వంశమున కంతయు.

ధర్మ—మన కెవ్వరికి నపకీర్తి, ధర్మహాని, పాపము కలుగకుండఁ జేసినపని ప్రాయశ్చిత్తమును బెట్టుకొనవలసినంత దుష్కార్యమా?

అ—అన్నా! అట్టు లనెద రేమి? మననియమును......

ధర్మ—నీవు వచ్చినది గోబ్రాహ్మణరక్షణార్థము కదా?

అ—గోబ్రాహ్మణనిమిత్తమైన దోషముగో దని ప్రమాణకాలమున నను కొంటిమా?

ధర్మ—అనుకొన కున్నను దోషము లేదు. "వారిజాక్షులందు వైవాహికములందుఁ బ్రాణ విత్త మాన భంగమందుఁ జకిత గోకులాగ్రజన్మరక్షణమందు బొంకవచ్చు" నని కలదు గదా?

అ—బొంకవచ్చు నని కలదు గాని బొంకవలయు నని లేదు గదా? ఆయాపద్ధర్మము దుర్బలులకు శరణము. శ్రీరామహరిశ్చంద్రు లాపత్కాలంబుల నెట్లు ప్రవర్తించిరి?

ధర్మ—"భూతహితంబుగాఁ బలుకుబొంకును సత్యఫలంబు నిచ్చు" నని యున్నది గదా?

అ—అదియు ననన్యగతికమార్గము. సత్యముఁ బలికి భూతహితంబుఁ జేయ శక్తి యున్నచో బొంకవలయు నని విధియా?

కం. అవ్యాజంబుగ ధర్మము, సేవ్యం బని మున్ను మీరె • చెప్పఁగ లేదే?
సవ్యాజంబుగ నిప్పుడు, భవ్యం బగునొక్క ధర్మ•పథముఁ విడువన్.

ధర్మ—అర్జునా! నీవు శస్త్రపాండిత్యమం దెంతఘనుఁడవో శాస్త్రపాండిత్యమం దంత సమర్థుఁడవు. ఐనను ధర్మనిర్దేశమం దుద్దేశము గదా ప్రధానము. నీవు కాముకుఁడ వై రాలేదు గదా? వచ్చిన తరువాత నైన నీమనస్సు వికలత నొంద లేదుగదా?

అ—కాముకుఁడ నై రాను లేదు. నామనస్సు వికలత నొందను లేదు.

ధర్మ—ఇఁక నీకృత్యమునందుఁ బాపముఁ బొరయించునది యేది?

అ—ధర్మతనూజా!

కం. ధర్మంబుఁ జలుప నొండొక, ధర్మమునకు దాన హాని • దార్కొను నేనిన్
ధర్మంబుగ నది తలఁపరు, ధర్మకళావిదులు ధర్మ•తత్త్వజ్ఞవరా!

కావున నేను జేసినది యధర్మము కాదనుకొన్నను మనప్రమాణధర్మమునకు హానిఁ గలిగించును గావున నది ధర్మం బనరాదు.

ధర్మ—తమ్ముఁడా! కార్యాకార్యవివక్షయందు నంతఃకరణమే సత్ప్రవర్తనము గల వారికిఁ బ్రమాణము. లంకాపురి నగ్నిస్త్రీలఁ జూచినయాంజనేయుఁడే మనకు గుఱి.

అ—అన్నా! మన యంతఃకరణశుద్ధి లోక మెఱుంగునా? సత్యాసత్యవిమర్శనము మీఁదనా లోకప్రవాదము గలుగుట? లోకులు కాకు లనుసామెత వినమా?

చం. తెలియనివాఁడె రాఘవుఁడు ♦ దేవిమహామహిమం? బెఱింగియుఁ
గలికి నదేటికిం బనిచెఁ ♦ గానకుఁ? దండ్రిని సత్యభాషిఁ దాఁ
జలుపకయున్న నెవ్వఁ డొకొ ♦ చల్వ నటంచును గాదె కానలో
నలజడి నొందె సత్యనియ♦తాత్ముఁడై? యది మీ రెఱుంగరే?

కావున లోక సంగ్రహార్థమేని నేను బోవుట యపేక్షణీయము. రాజులు ప్రజలకును, బెద్దలు పిన్నలకును, మార్గదర్శకులు గావున వారు హెచ్చరిక గలిగి ప్రవర్తింప వలయు. సూక్ష్మధర్మజ్ఞుఁడై శక్త్యతిశయంబున సమర్థుఁడు నెలి కకార్యం బుగఁ దోఁచుకార్యం బొనర్చెనేని యజ్ఞుండు కారణం బరయలేక విశ్వాసబుద్ధిఁ గార్యంబుమాత్రం బనుష్ఠించి శక్తిహీనుఁ డగుట భ్రష్టుఁ డగును. ఆపాపం బాసమర్థుఁ డగు మార్గదర్శిఁ జెందును. శ్రీరాముఁడు సీతాదేవిని విడనాడక యుండినఁ బర్యవసానం బెట్టు లుండునో యోజింపుఁడు.

ధర్మ—తల్లీ! ఇక నేను జెప్పవలసిన దేమున్నది?

కుంతి—పుత్రకా! మాతృవాక్య మనుల్లంఘనీయము కదా?

అ—అమ్మా! కాదని యెవ రందురు? కేవల పుత్రవాత్సల్యంబునఁ గాక ధర్మైకదృష్టిఁ బ్రసిద్ధి వహించినకౌసల్యను, నియమపాలనంబునఁ గీర్తిఁ గన్నశ్రీరాముని స్మరింపుము.

కుంతి—యుధిష్ఠిరా! అర్జునుఁడు నన్ను మాటలచేతనే కట్టివైచుచున్నాఁడు. నే నేమి చెప్పుదును?

ద్రౌ—సుందరా!

అ—దేవీ! మావంశమునకు మూలపురుషు లైనపురూరవశ్చంద్రులకంటెను గులాభరణం బగునలచక్రవర్తికంటెను సుందరుఁడనా సుకుమారుఁడనా?

ద్రౌ—పురూరవశ్చంద్రులకంటె నుత్తముఁడవు. నలచక్రవర్తికంటె హీనుఁడవుకావు.
అర్జు—అంతటివాఁడు ప్రారబ్ధమును దప్పించుకొనఁ గలిగెనా?
ద్రౌపది—మీ రేవురు నాకుఁ బంచప్రాణంబులు. ధనంజయా! ఈ దేహంబు నిర్జీవంబైనను నీవు మాత్రము దీనియందభిమానంబు వదల వని నమ్మియుంటి.
అర్జు—దేహులకు సంశ్లేష విశ్లేషంబులు ప్రవాహగతకాష్ఠంబులు. బుద్ధిమంతు లవి గణింతురా?
ద్రౌపది—పతులకు సమయోచితసౌఖ్యంబులఁ గూర్చుపత్నులు లోకంబునఁ గలరు గాని నావలెఁ బతిప్రవాసంబునకుఁ గారణభూత యగునిల్లాలును గలదా? దానిఁ దలఁచు కొలఁది దుఃఖ మాఁపరాక యున్నది.
అర్జు—కారణము దైవము.
ద్రౌపది—అయ్యో పాపిదైవమా!
అర్జు—ప్రాణి స్వకర్మబద్ధము. దైవమును దూఱకుము.
ధర్మ—అర్జునా! నీవంత దృఢచిత్తుండవైన నేనేమి చేయవచ్చు? పోయిరమ్ము. శుభమస్తు.
అర్జు—తల్లీ! యనుజ్ఞ నిమ్ము.
కుంతి—పుత్రా! నీమన స్సింతకఠినంబుఁ జేసినవిధాత ననవలయుఁ గాక నిన్ననఁనేల? ఇంతవఱ కెన్నియిడుమలు వచ్చినను మనమెల్ల నొక్కటిగ నుంట నాకేనియు దుఃఖంబుగఁ దోఁపదయ్యె. ఇప్పుడు దీర్ఘకాలం బొంటిగ నీవు సన్న్యాసివలెఁ జరించెద వన నామన స్సెట్టు లోర్చియుండు? నేనెట్టు స్వస్థతఁ గాంతు? మరల నినుఁ జూచుదాఁక నిన్నే కలవరించు చుండుఁ గాదె? నాకిట్టికష్ట మొసంగుట న్యాయ్యమా?
అ—అమ్మా! నిబ్బరించుకొనుము. నీ కిట్టిపరితాప మర్హమా? స్వకులశీలధర్మంబుల రక్షించుట స్త్రీలకు నర్హమేకదా? ఆమె కొడుకు కసత్యవాదియని, యామె పెనిమిటి నియమహీనుఁడని, లోకం బాడిన నాయపకీర్తి స్త్రీలను బ్రాపించుఁ గాదె? కావునఁ బురుషులు మర్మార్గవర్తు లయినను వారిని జక్కదిద్దుట వారిమేలుఁ దమకీర్తిఁ గోరు స్త్రీలకు నముచితంబు. మీ రిట్లు విచారపడరాదు.
కుం—నాయనా! పుత్రవాత్సల్యము చెడ్డది సుమా. అయినఁ బోయి నేను జీవించి యుండఁగనే రమ్ము. శత్రువులవలన నేమఱెదవు సుమా.
అ—తల్లీ! భీతిల్లవలదు. సర్వమునకు వాసుదేవుఁడే కలఁడు. మనయత్నమే మున్నది?
కుంతి—పుత్రా! విజయోస్తు. పోయిరమ్ము.

ద్రౌపది—భద్రావాప్తి రస్తు. (తెరలో - తథాస్తు)

ధర్మ—ఉపశ్రుతి బాగున్నది. వాకిటఁ దథాస్తనుచున్నవా రెవరు? ద్వారపాలా! వారిని లోపల రమ్మనుము.

లంబోదర సిద్ధాంతి
జటాధర శాస్త్రి } శంభూశంకరగౌరీశా (బ్రాహ్మణులు కావడులతోఁ బ్రవేశింతురు.)

కమలనాభాచార్యులు—శౌరీమాధవలక్ష్మీశా (అని యెదుటివైపునుండి ప్రవేశించును.)

లంబో, జటా—పార్వతిరమణా పరమేశా.

కమల—భక్తావన హరి జగదీశా.

లంబో, జటా—పురహార మృగకర కరిశిక్షా.

కమల—మురహార దరకర కరిరక్షా.

లంబో, జటా—రాజేంద్రా! మీసోదరుని కారణంబున మేము కృతకృత్యులము గా నెంచితిమి. మాకును దీర్ఘయాత్రకు సెల వీయ వలయు.

ధర్మ—ధరాసురులారా! మీకు సుకృతవర్ధన మగుతఁ బొందు.

1-వ బ్రా—(అపవారితముగ రెండవబ్రాహ్మణునితో) ఈయన యమోఘవాక్య బలంబున జయంబు నొందఁ గోరి వచ్చితిమే. ఇట్లనియె నేమి?

2-వ బ్రా—(అపవారితముగ) దాని కేమిలే?

కమల—రాజేంద్రా! నాకును సెలవా?

ధర్మ—బాలకా! హెచ్చరిక సుమా. అర్జునుతోడ నుండుము. విడనాడకుము. పోయి రమ్ము. (అర్జునుఁడు బ్రాహ్మణుతోడ నిష్క్రమించును.)

కుంతి—యుధిష్ఠిరా! తా నొకటి తలఁచిన దైవ మొకటి తలఁచును.

ధర్మ—సత్యము.

కం. సుళువుగ నగు నని యెయ్యది,తలఁతుమొ యది యేగు మిగుల ♦ దవుద వ్వగుచున్
గలలోనే నెది యగు నని,తలఁపమొ యది యప్పు డగును ♦ దైవవశమునన్.

నేను గొలువుకూటంబున కేగవలయు. అనుజ్ఞాతుఁడనా?

కుంతి—అవశ్యము. (ధర్మరాజు నిష్క్రమించును.)

ద్రౌపది—నేను బనివిందునా?

కుంతి—పోయిరమ్ము. నామనస్సు వ్యాకులత వహించి యున్నది. అంతర్గృహంబునకుఁ బోయెద. (కుంతీ ద్రౌపదులు నిష్క్రమింతురు.)

సుభద్రావిజయము.

ద్వితీయాంకము - ప్రథమరంగము.

[భోగవతీపురము. ఉలూపి శయనగృహము. అర్జునుఁడు పాన్పుపై నిద్రించుచుండ నులూపి ప్రక్క నిలిచి యుండును.]

ఉలూపి—

సీ. ఏనోము ఫలమొ యీ♦మానినీమన్మథుఁ, గన్నులారఁగఁ గాన♦గలిగె నేఁడు
ఏజపఫలమొ హృ♦దీశువక్త్రేందుకా, ముదిఁ బారణము సేయ ♦ నొదవె నేఁడు
ఏవ్రతఫలమొ యీ♦సువ్రతునవసుధా, క్రమభాషల వినఁ ♦ గలిగె నేఁడు
ఏతపఃఫలమొ చి♦త్తేశ్వరు బిగినిండుఁ, గౌఁగిటఁ గులుకంగఁ ♦ గలిగె నేఁడు

తే. ఇపుడు గద నాదుకోరిక♦లెల్లఁబండె, నిపుడు గద నాదు పుట్టువ♦హీనతఁ గనె
నిప్పుడానందరసవార్ధి♦నీఁదఁగంటిఁ, బ్రాణముల కిప్డు దేహాభి♦మాన మొసఁగె.

మనస్సా! నీకన్న వంచకంబు లోకంబున లేదు. ఎన్నెన్నిలోకములయందో సంచరించి యెట్టెట్టిరూపమో కనఁబఱిచితివి గాని యిట్టిరూపముఁ జూపఁ జాలవైతివి. కావునఁ గదా మనఃకల్పితములు కేవలభ్రాంతిమూలకము లసత్యము లని కొందఱందురు. నీ యందు భావనశక్తి దక్కఁ బావనమైనభావనశక్తి గానరాదు. నేత్రములారా! మీరు ప్రధానేంద్రియము లగుట నేఁడు నిజ మయ్యె. మనోహరదర్శనలాభంబున నానందమును దొలుదొల్త మీరకదా యనుభవించు చున్నవారు. మీయాశ నంతయు నిప్పుడ తీర్చికొనుఁడు. దేహమా! యేల నీవును జెమట నెపంబునఁ గరఁగెదవు. చంద్రకాంత మచేతనం బయ్యుఁ జంద్రదర్శనంబున ద్రవించుఁ గదా? ప్రియుని నిక్కినిక్కి చూచుటకా పులకములారా యెగయుచున్నారు? హస్తములారా! పెన్నిధానంబు సన్నిధానం బయ్యె. గ్రహింపుఁడు. కౌఁగిలింతల మీబిగి నేఁడు చూచెద. మోము మోమునఁ జేర్చి యొకముద్దైనఁ బెట్టుదునా? నానాథునకు నిద్రాభంగ మగునేమో. నిద్రాదేవీ! నీవు నా కెక్కడి సవతివి దాపరించితివే? నాప్రియుని నీవశునిఁగఁ జేసికొని నన్నుఁ గన్నులనైనఁ జూడనీయవే?

(అని ప్రక్కఁ గూర్చుండి యతనిపాణితలంబుఁ దనవక్షంబున నొత్తుకొని) హస్తమా! నా కభయదాతవు గమ్ము. (అని యఱచేత ముద్దు పెట్టును.)

(అర్జునుఁడు నిద్రలేచుట నభినయించును. ఉలూపి మఱుఁగును.)

అర్జు—(నలుప్రక్కలఁ జూచి యాశ్చర్యము నటించుచు) ఏమిది యాశ్చర్యము! నేను బరుండిన దెక్కడ? నేనుండు న దెక్కడ?

సీ. గంగా తరంగిణీ♦కలిత కూలం బేడ, నీదుకూలం బేడ ♦ నింతలోన!
నమలరాకాచంద్రి♦కాభోగతల మేడ, నీభోగతల మేడ ♦ నింతలోనఁ!
బావనమృదు సిక♦తావితానం బేడ, నీవితానం బేడ ♦ నింతలోన!
భవ్యకృష్ణాజినో♦పరిశయనం బేడ, నీశయనం బేడ ♦ నింతలోన!
తే. నర్జునుఁడ నేను గానొ? మా♦యావిధంబొ?
స్వప్నమో? కాక మిగుల నా♦శ్చర్య మయ్యె
నేమిలోకంబొ? యియ్యది ♦ యెవరిగృహమొ?
యెట్లువచ్చితినో యిప్పు ♦ డిందుఁజేర? 32.

నే నర్జునుఁడనే కదా? అర్జునుఁడఁ గాకున్న నర్జునుఁడఁ గదా యని యెట్లు స్ఫురించు? నే నేమి కవినా? నటుఁడనా? వారు గదా తమయం దన్యత్వ మారోపించుకొని తమ్ముఁ దాము మఱచి వర్తింతురు. ఐన నిది కల కాఁబోలు. మన స్సెఱుఁగనికలయా? హృదయవైకల్యమా? అంతఃకరణము శుద్ధముగా నున్నదే. చేతియం దిది యేమి తాంబూలపుఁగట్టు! నాతోడివా రేరి? నా వా రొక్కరు నిందులేరుగా?

ఉలూపి—(ప్రవేశించి) నే నున్నదానను.

అ—(ఆశ్చర్యమున నులూపి నెగాదిగ సందేహదృష్టులఁ జూచి పాన్పుడిగి) నీ వెవ్వతెవు?

ఉలూపి—నేను నాగకన్యకను. ఉలూపి యనుపేరు గలదానను.

అర్జు—ఇది యేలోకము? ఏపురము?

ఉలూపి—నాగలోకము. భోగవతీపురము.

అర్జు—ఈ గృహ మెవరిది?

ఉలూపి—నాయది.

అర్జు—అట్లైనచో నే నిట కెట్లు వచ్చితినో చెప్పఁగలవా?

ఉలూపి—నేన తెచ్చితి.

అర్జు—ఏల?

ఉలూపి—భూతదయచే.

అర్జు—అర్థము గూఢము.

ఉలూపి—నీప్రాణము రక్షించుకొనుటకు.

అర్జు—(స్వగతము) నాప్రాణము రక్షించుకొనుటకా? (చిఱునవ్వున) (ప్ర.) నాప్రాణమున కపాయమా? అబలా! నీవా రక్షించితివి? నీమాయమాటలు చాలును.

కం. నరులన్ దుర్దమనిర్జర,వరులన్ గెలువంగఁ జాలు♦పటుశౌర్యధనున్
హరిణాక్షి! నీవు కాచితె? హరినిన్ మృగకన్య కాచె♦నా? నిజ మనుమా.

ఉ—కౌంతేయా! నీ మనోగతం బెఱింగితి. నన్ను సంశయదృష్టులఁ జూడవలదు. నావి మాయమాటలు గావు. త్రికరణశుద్ధి నమ్ముము. నేను నీహితకారిణిని. గతంబు నీ వెఱుంగవు. నీ కపకార మొనర్చుదానవేని నీవు మేల్కొనుదాఁక నేల వేచియుందు? ఈ పత్రికఁ జూడుము. సర్వము వేద్యం బగు. (అని రవికలో నుండి పత్రికఁ దీసి యిచ్చును.)

అర్జు—(తనలోఁ జదువుకొని యాలోచించి) (స్వ) అక్షరములు చేవ్రాలు వానివే. సర్వము కరతలామలక మయ్యె. ఎంతద్రోహము! అచటి మాయన్నదమ్ముల గతి యేమో. ఇది యథార్థవాదినిగా నుండునా? ఈ విషధరయోష విషచిత్తగా నుండదు గదా? అరవిందంబున విషం బెట్లుండు? అయినను నామరూపములఁబట్టి మనస్సు విధం బూహింపరాదు. ఇది యా దుష్టునకు వశురాలేని యిది చెప్పినట్టు లప్పుడే నన్ను హింసించి యుండును. ఇది స్త్రీగదా? తరిచెదఁగాక. (ప్ర) నాగకన్యకా! యీ పత్రిక నీమాయా కల్పితము గాదు గదా?

ఉ—నరేంద్రనందనా! మేలుమేలు! ఉపకృతి నికృతి నారోపించితివి. మాయాపత్రిక సృజించిన నాకు రాఁగలలాభ మేమి? నే నొకకార్యంబుపొంటె గంగాతీరంబున విహరించుచు స్త్రీస్వభావకారుణ్యంబునను, మీయన్నను రక్షించినమాయార్యకు దౌహిత్రుని దౌహిత్రుండ వగుట ననురాగంబునను, నాపదయందు మునింగిన నిన్ను దరిఁ జేర్చితి. నాయపరాధమును సైఁపుము. నీవు వీరుఁడ వౌదువుగాక. నిద్రించుసింహమును నక్కయుఁ బరిభవించు ననుట మఱవకుము.

అర్జు—కల్యాణీ! కోపింపకుము. నన్ను గంగాస్నాన మాడించిన వా రేమైరి?

ఉ—వారిని బట్టితేర సేవకుల ఁబంపితిఁగాని తప్పించుకొని పోయిరి. కలహమున నీ పత్రము మాత్రము చిక్కెను.

అర్జు—ప్రాణదాత్రీ !
ఉలూపి—(స్వ) అయ్యో ! ప్రాణేశ్వరీ యనఁడుగా ?
అర్జునుఁడు—

కం. ఉపకృతిఁ జేసినవానికి, నుపకారముఁ జేయఁ దలఁచు♦చుండుట తా నా
యుపకారి యాపదం గన, నెపుడుఁ ధ్యానించుచుంట♦యే కద చెలువా ?

కావునఁ గృతజ్ఞతాబుద్ధి నిన్ను స్మరించుచుండెద. నీకు శుభం బగుఁ గాత. నామిత్రులు నన్ను వెదకు చుందురు. నన్ను వారిం గలుపుము.

ఉలూపి—నిన్ను వారిం గలుప నీవార లున్నవారు. కృతజ్ఞుఁడా ! ఈ యనాథ ప్రాణా పాయదశ నుండఁగ నేచోఁ గదా నీవాపదఁ గోరుట ? నా కెక్కడి శుభము ? (నిరుత్సాహంబు నటించుచు) ఊఁ పోయిరమ్ము. దైవమే శరణము.

అ—(స్వ) ప్రయోజనము నుద్దేశింపక మందుఁడును బ్రవర్తింపఁడు. ప్రత్యుపకారార్థినియై యిది నా కీయుపకృతి నొనర్చెఁ గాఁబోలు. ప్రత్యుపకృతిఁ జేయుదుఁ గాక. ఎవరితోఁడ నైన సమరంబున కీయఁగొల్పు నేమో. నిరాయుధుఁడనే. కానీ చూతము. (ప్ర) దయావతీ ! నీకుఁ బ్రాణాపాయమా ? నీచే జితుఁడను. నీ కభయ మిచ్చితి. నిన్ను రక్షించెద. నీవృత్తాంతముఁ జెప్పుము.

ఉలూపి—(స్వ) నాచే జితుఁడవా? మదనునిచే జితుఁడవైనఁ గదా ధన్యను ? (ప్ర) ప్రయాణపుఁదొందరయం దున్నవాఁడ వేమి చేయుదువులే ?

అర్జు—అట్లుకాదు. అవశ్యము నీకార్యమొనర్చి వెళ్లెదను.

ఉ—ఏల నన్నుఁ బట్టుపఱిచెదవు ? చెప్పినపిమ్మటఁ జేతులు వెల్లకిల వేయుటకా ?

అర్జునుఁడు—తలోదరీ ! ఏమట్టు లనెదవు ?

ఉ. ఘోరమహాపదన్ మునిఁగి ♦ కుందెడివారలఁ జూచి యార్యుఁ డా
పూరుషుఁ డెవ్వఁ డోర్కొ మదిఁ♦బూనఁడు వారలకుందు మాన్పఁగా ?
హారిశరీర ! నీ వబల ♦ వయ్యును గాచితి నాదుప్రాణముల్
వీరుఁడ నయ్యు నీవతను♦భీతిని గుందఁగఁ గావ కుందునే ? ౪౦.

ఉపకారికానివానికిని నుపకారముఁ జేయ విధియై యుండఁ బూర్వోపకారుల నుపేక్షింతునా ? ప్రత్యుపకారబుద్ధి తీవరించెడిని. పెక్కుమాట లేల ?

కం. విడిచెద బంధుల నేనియు, విడిచెదఁ బ్రాణముల నేని♦ విడిచెద సిరులన్
విడువను సత్యవ్రతమును, బడఁతీ ! సత్యంబుమీఁద ♦ బాస యొనర్తున్.

నీ తాప మార్చెదఁ జెప్పుము.

ఉలూ—సూక్ష్మధర్మజ్ఞుఁడా! వారిజాక్షులందుఁ బొంకవచ్చు నను విశేషధర్మము నీకు మీ యన్నగారే యుపదేశించిరి గదా?

అ—(స్వ) అది దీనికెట్లు తెలిసె? విద్యాబలముచేఁ గాఁబోలు. (ప్ర) వ్యాజం బిడి సత్యహాని ఘటింతు ననియా నీయాశయము? నెప మిడి బాస దప్పువాఁడు గాఁ డర్జునుఁడు.

ఉ—నీ వంతటిసత్యసంధుఁడవేని చేతిలోఁ జేయి వైచి బాసచేయుము. విశ్వసించెద. చేయనివానికిఁ జెప్పియవమానపడ నొల్ల. అవమానమునకన్న మరణమే మేలు. (అని చేయి సాఁచును).

అర్జు—(చేతిలోఁ జేయివైవఁబోయి వెనుదీసి)

కం. పరధనకాంక్షాహీనుఁడఁ, బరభామానుజుఁడ నేక♦పత్నీకుండన్
దరుణీరత్నమ వగునీ,కర మంటుట నాకుఁ దగని♦కార్యము ముగ్ధా?
మఱి యేబాసనైనఁ జేసెదను.

ఉ—నే నెంతముగ్ధనైనను రాజులచిత్తవృత్తు లెఱుంగని మూఢనా? ఈ వేషములు నాకుఁ దెలియవా? నీ వేకదారవ్రతుఁడవా? ద్రౌపది నీకేమి కావలయును? సుభద్రకుఁగా నేమని కలవరించుచుంటివి? ఆమాటలు నాకేలకాని, నీనియమముఁ దెలియక నీటమునింగిన నిన్ను నాకన్యాశీలహానికి నోర్చి తాఁకి నీవ్రతమునకు భంగంబుఁ గలిగించితి. క్షమింపుము. సత్యవ్రతహాని లేకుండఁ బోయిరమ్ము. ఈ వ్యర్థ జీవినికిఁ బగతునిచే మానప్రాణహానులు గూరిన లోకమునకు వెలితియా?

అర్జు—లతాంగీ! యింత యేల? రమ్ము చేచాఁపుము.

ఉలూపి—ఈ సారి కింక నేదైన నుపాయమున్న వెదకుము. నన్నెల రిత్తకుఁ బరిహాస భాజనంబుఁ జేసెదవు? ఏల నీ కంతయెల్లిద మైతి?

అర్జు—కలికీ! కినియకుము. తప్పక ప్రమాణ మొనర్చెద. చేయి చాఁపుము. (ఉలూపి చేయి సాఁచును.) నీభయముఁ బాపెద. నిన్నేఁచు వాఁ డెవఁడు? (అనుచు నర్జునుఁడు చేతిలోఁ జేయి వైచును.)

ఉలూపి—(అర్జునుచేతిని గట్టిగఁ బట్టుకొని) (ప్రాణ నాథా! న న్నేఁచువాఁడు విరహిణీజన భీకరుఁడు మన్మథుఁడు.

చం. మన మిఁక నిల్ప నోపఁ జుమి ♦ మానవతీసుమచాప! నీకునై
ఘనతరమోహతాపమున ♦ గాసిలి స్రుక్కుచు నున్నదాన, నా

యనుపమపుణ్యపాకమున ♦ నయ్యెఁ గరగ్రహణోత్సవంబు, నా
వనజశరార్తిఁ బాపి దయఁ ♦ బాలనసేయుము ప్రాణనాయకా! ౪౩.

మనఃప్రభవుండు పురోహితుండుగ, మదనానలంబు సాక్షిగ, నాపాణి గ్రహించితివి. ఇఁక నీదాన నైతి. న న్నేలుము.

అ—(నిశ్చేష్టుఁడై యుండి కొంతవడికి) (స్వ) ఔరా! కామినీత్వము. (ప్ర)

మత్త. కామినీమణి! యెంత సాహస♦కార్య మీవు ఘటించితే!

ఉలూపి—ఏమి యియ్యది సాహసం బని ♦ యింద్రనందన! యెంచెదే?

అర్జు—భామినీ! నరలోకవాసినిఁ ♦ బట్టి తేరఁగఁ జెల్లునే?

ఉలూపి—శ్యామలాంగక! యెన్నినాళ్లని ♦ సైఁచి యుందును జెప్పుమా? ౪౪.

ప్రాణేశ్వరా! ద్రౌపదీస్వయంవరంబున నిన్నుఁ జూచి వచ్చినమానాగకన్యలు నిన్ను వర్ణింప విన్నది యాదిగాఁ దాపంబున నాపడుపాటునకు మదనుఁడే సాక్షి.

ఉ. కాలము వేచివేచి, తమి♦కాఁకలవీఁకల సైఁచిసైఁచి, బా
ష్పాళులఁ గార్చికార్చి, కుసు♦మాస్త్రునికోఁతల కోర్చియోర్చి, కా
లాలయ మేగుప్రాణముల ♦ నాశబలంబున నిల్పఁ జాలు టీ
వే లవ మెంచి చూడు మది ♦ యెంతటిసాహసమో నృపాత్మజా! ౪౫.

ఇంత యేల? ఒంటరిపాటునఁ జిక్కిన మద్దీర్ఘతపఃఫలంబవగు నీపైఁ బడి ముద్దిడఁ బెట్టని ఱాతిగుండెదాన నఁట. ఏకార్యముఁ జేయఁ జాల?

అర్జు—నావృత్తాంతము నీకుఁ దెలియదు కాఁబోలు

సీ. తీర్థసేవాసక్తిఁ ♦ దిరుగు నాబోఁటికిఁ, ప్రతియేడ? రతియేడ? ♦ రాజవదన!
జలపారణను మేను ♦ నిలుపుక్షేత్రోపవ,సతి యేడ సతియేడ? ♦ సారసాక్షి!
వరనియమస్థితి♦ఫలమూలనిచయభు,స్మరుఁడేడ స్మరుఁడేడ? ♦ జలజగంధి!
శ్రోత్రియస్థితి నగ్ని ♦హోత్రముల్ సలుపుపా,మరులేడ మరులేడ? ♦ మందయాన!

తే. పరసతీసోదరుండనై ♦ పరఁగు టేడఁ? గంజలోచన! భోగినీ♦గమన మేడ?
నెంతకుసుమేషులుంతిత♦స్వాంతవైన, స్తోకమైనను వలదె వి♦వేక మతివ?

ఉ—నీ తెఱంగు నేనెఱుంగనిదానఁ గాను. ద్రౌపదీవిషయంబున మీచేసిన సమయఁ బాడిగ సకలం బెఱుంగుదు.

అర్జు—ఎఱిఁగి యెఱిఁగి న న్నేల తెచ్చితివి?

ఉ—కం. సూనాస్త్రుఁడు దుర్వారుఁడు, మానఁడు పగఁ జందురుండు♦ మలయానిలుఁడో
పూనఁడు దయ నెటు సేయుదుఁ? బ్రాణంబులు దీపటన్న♦ వలుకులు వినవే!

అర్జు—లోకంబున నిట్టివక్రప్రచారలు ప్రతీపదర్శినులు నుందురా?

ఉ. నీదుమహావిమోహ మది♦ నీకబరీనిబరీనతం గొనెన్
నీదునవార్యకామ మది♦ నీకుచయుగ్మమునుబ్బఁ గైకొనెన్
నీదుమనంబుచంచలత♦ నీనయనంబులకీవి దెల్పెడున్
నీదువివేకహీనతను♦ నీతనుమధ్యమె చాటెడుం జెలీ! ౪౮.

ఉలూపి—రసికజనాగ్రేసరా!

తే. విరసు లగువారి సంస్తుతి♦విధము కంటె, సరసు లగువారి రోషభా♦షణముమేలు
ఖరవిరావునిగీతరా♦గంబుకంటె, మధురవాణీవిలాపక్ర♦మంబు మేలు. ౪౯

మత్త. చిన్నదానను, నీకునై మరు♦చిక్కులం బడి స్రుక్కితిన్
జన్నగట్టితి నిన్నినాళ్లుగ♦ జవ్వనంబు మనోహరా!
కన్నెఁగాని మఱొండుగాను ని♦గారవుందయ మన్ననన్
జిన్నివన్నెలవెన్నెలం దమి♦చిన్నెల న్నను నేలుమీ. ౫౦.

అ—సీ. పరభామినీసహవా♦దరుఁడ నంచు నెఱింగి, పట్టుపఱిచెద వేల♦బాల నన్నుఁ?
ఉలూపి—బరిణయమే లేదు♦ పరసతి నెట్లైతిఁ? గన్యక నేను సౌ♦జన్యధన్య!
అ—ఉరగాంగనవు నీవు♦ నరజాతిజుఁడ నేను, న్యాయ్యమా ననుఁ గోర♦ నంబుజాక్షి!
ఉ—రామచంద్రకుమార♦రత్నంబు కుశరాజు, మాకుముద్వతిని దాఁ♦ జేకొనండె?
అ—తైర్థిక వేషంబుఁ♦ దాల్చిన నన్ జూచి, మరు లెట్టు లొందవనే♦ మగువ నీకు?
ఉ—మబ్బుమాటున నున్న♦మాత్రఁ జందురుఁ జూచి, వికసింపదే కల్వ♦ వినుతరూప!

తే. ఏల యిటు ప్రొద్దు పుచ్చెద♦వింద్రతనయ! జాలిమాలి నెపంబుల♦సదయచరిత!
తాళఁ జాలను మరులింకఁ♦దథ్యమింత, కౌఁగిలింపుము ననుఁ బట్టి♦కరుణవుట్టి.

అ—సుందరీ! విధివిధానంబునఁ దీర్థయాత్ర చేయఁబూనిన నాకు బ్రహ్మచర్యం బను
ధ్యేయంబు గదా? నాహితకారిణి నంటివి. నావ్రతహానికిఁ గారణభూతురాల
వగుట ధర్మజ్ఞవు ధర్మచారిణి వగు నీకు ధర్మమా? కావున నావ్రతాంతము దనుక
నైన సైరింపుము. పదపడి నీయభీష్టంబుఁ దీర్చెద.

5 Subhadra.

ఉ—కం. వనితలసంగతి మానుట, చను నొక్కవిధంబు బ్రహ్మచర్యం బగుచున్
దనసతితో ఋతువేళలఁ, జనవున మెలఁగుటయు బ్రహ్మచర్యంబ సుమీ.

ఇది నాకు ఋతువేళ గాన నన్ను నీవు భార్యగ గ్రహించిన నీకు వ్రతహాని లేదు.

కం. ఋతుమతి యగుతనసతి దను, రతికిం బ్రార్థింపఁగాఁ దిరస్కృతి సేయన్
బతి కొదవు భ్రూణహత్యా,మితదుష్కృత మనఁగ వినవె మేధావివరా !

నీ వ్రతహాని నగుపాపంబు నే నోర్చెదఁ గాక. భ్రూణహత్యామహాపాతకంబు నీ వెట్లు లోర్వఁగలవు ? నీకు నే నేమిధర్మం బుపదేశింపఁ గలఁ గాని యొక్కటి యాలోచింపుము.

ఉ. నాయక ! నీనిమిత్తమయి నాదుశరీరమునందుఁ బ్రాణముల్
పాయక యుండ నెట్లొ బిగఁబట్టితి నాసల నూఱడించియే.
యీయెడ నీవు వద్దనిన నింక మఱేగతిఁ బోవ నేర్తు? నీ
కాయములోడ నేమిపని కాంతుఁడ ! నీవ యెఱుంగఁ జెప్పుమా ? ౫౪.

వ్రతాంతంబున నాయభీష్టంబుఁ దీర్ప బాస చేసి నాప్రాణభర్త విప్పుడ వైతివి.

అ—(స్వ) అయ్యో నావ్రతంబు సవ్యాజం బయ్యెడిఁ గదా? (ఆలోచించుచు నిలుచును.)

ఉ—కం. స్మరశరతాడిత నగుటను, మరణ భయంబునను నీదు మఱుఁగుం గనితిన్
శరణాగతరక్షణ మను,బిరుదము నీయందు లేదె వీరుఁడ చెపుమా ? ౫౫.

(అర్జునుఁడు చలింపక నిలుచును.)

ఉలూపి—అవ్యాజంబుగ ధర్మము సేవ్యంబని చెప్పిన నీవే నాయతనుభీతిఁ బాపెద నని ప్రాణంబులకంటె మిన్నయగుసత్యంబుపైఁ బ్రమాణంబుఁ జేసియు, సత్యహాని కోర్చుచున్నవాఁడవు. ఇఁక నాకుఁ బ్రాణ మననెంత ? నీపరోక్షంబున మరణించుటకన్న నీదు చరణంబులం బడి యిప్పుడ మరణించెద (అని మోఁకరించి కూర్చుండి జడతో నురి పోసికొన యత్నించును.)

అర్జు—(స్వ)

కం. కన్నియయఁట నాకై తా, జన్నియ గట్టెనఁట తనదుజవ్వనమును నా
పన్నున నుఁ గాచెనఁట నే, నిన్నిలఁత నుపేక్ష సేయమృతిఁ గూరుఁ గదా. ౫౬.

అది యటుండ నెంతమోహము లేనిదే నన్యాసక్తుఁడ నని యెఱిఁగి యెఱిఁగి నన్నుఁ గామింప యత్నించునా ? నాపై మోహంబునఁ గాకున్న నిన్నిపాటు లేల పడును ? (ఉలూపిని సమీపించి జడ నూడఁ దీసి) (ప్ర) మనోహారిణీ! ఎంతవేగిరకత్తెవే ?

ఉ—ప్రాణేశా ! విడువుము. విడువుము. అన్యకాంతాసక్తు వలచుటే యంగనకు మానహాని హేతువు. అనురాగబలంబున నవమానభయం బుజ్జగించి, తగిన ప్రతిఫలం బందితి. ఇఁక నన్ను నిర్బంధింపకుము విడుము. ప్రత్యక్షంబునఁ గాకున్నఁ బరోక్షంబున నైన............ (నిష్క్ర.)

అర్జు— మానినీ ! నిలుము, నిలుము. నాయాన సుమీ (అని దాని కొంగుఁ బట్టుకొని నిష్క్రమించును.)

ద్వితీయాంకము—ద్వితీయరంగము.

(సౌభద్రతీర్థ సమీపదేశము. అర్జునుఁడు బ్రాహ్మణగోష్ఠితో నుండును.)

అ—బ్రాహ్మణులారా ! ఏల నన్నీపంచతీర్థము నాడ వల దను చున్నారు ?

(ఇద్దఱు బ్రాహ్మణులు ప్రవేశింతురు.)

బ్రాహ్మణులు—పాండునందనా ! విజయోస్తు.

అర్జు—ఉర్వీదేవతాశీర్వచనముఁ బరిగ్రహించితి.

బ్రాహ్మ—నీవు వీరుఁడ వని, యుదారచిత్తుఁడ వని, విని నీ నిమిత్తమై యిచట వేచి యున్నారము. మా కొకవాక్యము దానముఁ జేయుము.

అ—కం. దానమునఁ గాని శాత్రవ, దానంబునఁ గాని యీపృథాసుతుఁ డెపుడుఁ బూనఁడు సందేహం బను,మానము మానుండు విప్రమండనులారా ! ౫౭.

ఇఁక వాక్యదానంబునకా జంకెదు ?

బ్రాహ్మ—వాక్యదాన మనినఁ జేసెద ననిమాత్రము చెప్పుట యా ?

అర్జు—మాట చెప్పి చేయకున్న నన్నృతదోషము రాదా ? అర్జునుఁ డిదివఱ కన్నృత మాడినది లేదు. ఇఁక నాడువాఁడును గాఁడు.

కం. మాటయుఁ జేతయు మనమును, సూటిగ నొకరీతి నుండు సుజనుల కెందుం మాటయుఁ జేతయుమనమును, మూఁటికి ముత్రోవ చెనఁటిమూఁకల కుండున్.

బ్రా—మేలు మేలు. మేము సర్వతీర్థముల సేవించితిమి. ఇందు నైదుతీర్థంబు లున్నవి. అవి మాబోఁటిదుర్బలులకుఁ జొరరాకున్నవి. మమ్ముందుఁ దీర్థ మాడింపుము. స్నాతలపుణ్యంబునఁ జతుర్థాంశంబుఁ బొందుము. సర్వతీర్థంబులు సేవింప నంక ల్పించినమేము వ్యర్థసంకల్పులము గాకుండఁ జేయుము.

అర్జు—ఏల చొరరాదు ?

బ్రాహ్మ—మార్గము దుర్గమము. కంటకావృతము.

అర్జు—మీరు మాతోడ రండు. త్రోవఁ జూపుఁడు.

బ్రాహ్మ—తీర్థము దాఁక వచ్చెదము. స్నానము చేయుటయందు నీవే ముందు.

అ—బ్రాహ్మణులారా! భయపడకుఁడు. నేను గూడ నుండి మిమ్ము స్నానము చేయించెద.

విశారదుఁడు—అర్జునా! మాట నీయకుము. అవి తీర్థమాడఁ దగవు.

బ్రాహ్మ—ఓపానకములోని పుల్లా! నీవు దాతలయొద్ద నుండఁ దగవు.

అర్జు—విశారదా! యేల? అవి పుణ్యతీర్థములు గావా?

విశా—పుణ్యతీర్థములే. అందు మొసళ్లున్నవి.

బ్రాహ్మ—అర్జునునొద్ద నీవున్నట్లు.

విశా—బ్రాహ్మణాకృతీ! నీ వవివేకప్రభువులయొద్ద మంత్రివిగా నుండఁ దగుదువు. తెలియనివారిని ఘోరకార్యమునకుఁ బ్రేరించెదవా? వానియందు దజయ్యంబులైన మొసళ్లుంట వినలేదా?

బ్రా—మొసళ్లున్నవనియా పాండుపుత్రు బెదరించెదవు? ఆయన నీబోంటి పిఱికి బ్రాహ్మణుఁడు కాఁడు సుమా. మొగలిపూలలోనిమిన్నాగమా! గంగయందు మొసళ్లు లేవా? సింధువునందు మొసళ్లు లేవా? ముదుసళ్లుసైతము వానియందు స్నానమాడుట లేదా? మీరెల్ల నందు స్నానమాడితిరా లేదా?

విశా—అయ్యా! మీ దేదేశము?

బ్రాహ్మ—కాశ్మీరము.

విశా—కావుననే యీ మొసళ్లవృత్తాంతము మీకుఁ దెలియదు. తెలిసిన నిట్లు చెప్పుదురా? అన్నిటిలోఁ గాలుంచి తప్పించుకొన బ్రహ్మాదులకు సాధ్యము గాదు. కాకున్నఁ దీర్థయాత్రాపరు లందఱేల వాని వర్జింతురు?

బ్రాహ్మ—ఏల సాధ్యము గాదు?

విశా—అవి సామాన్యమకరంబులు గావు. ఒక ఋషిశాపంబున దేవతాస్త్రీలట్లైయందున్నవారు. శాపగ్రస్తంబులతో నెవ్వఁడు పోరాడు? వానిని బయట వేయఁగలవానిచే వానికి శాపమోక్షం బగు.

బ్రా—ఇవి యన్నియు నీకల్పితములు. తైర్థికులు బ్రాహ్మణు లగుటచేత ధైర్యంబు చాలక వెఱతురు. మే మట్టివారమే గదా.

విశా—కాదు కాదు.

బ్రా—కాకున్నఁ బోనిమ్ము. నీతోడ నాకేమి వాదు? సత్ప్రభువులయొద్దఁ గుక్షింభరులు కొందఱు చేరి ప్రభువుల కేదియోమేలు చేయువారివలె మాటలఁ జెప్పుచు ననర్థంబులు ఘటింపఁజేసి తుదకు వారి కపకీర్తి కూడు గలిగింతురు. వారిలో నీ వొకఁడవు. (అర్జునుఁ జూచి) రాజకుమారా! నీవేమనెదవు? వెఱచితివా? మఱచితివా? వీరి దుర్బోధనములు తల కెక్కెనా? చెప్పుము. శుష్కవాదము కొఱకా యిన్నినాళ్లు నీకై యిటఁ గాచి యుండుట? ఆశ లేదేని పోయెదము గాక. నీవుకూడ వీరిమాటలకు లోనై తివిగా! ఔరా! దుర్బోధనమహిమ.

రెండవ బ్రాహ్మ—ఓరి వెఱ్ఱిబాఁపఁడా! మనప్రభువులా? స్వతంత్రులా వివేకులా? అట్లైన నీదుష్టులు బ్రదుకుట యెట్లురా? ఇట్టివార లెట్టివివేకిప్రభువు నైన దుష్టభార్య శాలీనుఁడగుపతిం బోలె సమయ మెఱింగి యుక్తిశక్తిచే నపూర్వవివేకిఁ జేసి యాడించుచుంట మనకు వింతా? ప్రభువులకా నేత్రవ్యాధి పైత్యరోగము సహజములు. ఎవ్వఁడో నిరోగి వేయింట నొకఁడు.

మొదటిబ్రా—అర్జునుఁ డసత్య మాడఁడురా. ఏల తొందరపడి పలికెదవు?

రెండవబ్రా—ఇదివఱ కసత్యమాడలేదు. ఇఁకమీఁద నాడ నని కదా చెప్పెను. పూర్త మానము గుఱించి చెప్పెనా?

విశా—కలియుగంబున నీవు హేతువాదివిగఁ బుట్టుము.

రెండవబ్రా—అప్పుడు నీవు నాచేతఁ జిక్కిననా ....

అ—(స్వ). నాకొకశుభంబుఁ గూర్చెద నని యులూపి యేజలచరంబులచేతను భయము లేకుండ వర మిచ్చెను. ఇఁక నాకేమిభయము? సర్వతీర్థసేవ నేనును సంకల్పించితిఁ గాదే. వీనిని విడనాడి యెట్లు పోవచ్చును? బ్రాహ్మణులకే యింత పట్టుదల యున్న క్షత్రియుండ నగు నాకుండుట విపరీతమా? మఱియు నాస్త్రీల నాపదనుండి తప్పింపవలయుటే ముఖ్యము. ఆర్తులు సర్వదా రక్షణీయులు. (ప్ర)

కం. ప్రేమాస్పదచిత్తులకే, భూమిసురా! మదుల భయము♦పుట్టుచు నుండుఁ
బ్రేమ కొలంది; మదీయ,స్తోమము నాహితముఁ బలుక♦దోషంబగునే? గీ.

కావునఁ గోపగింపకుము. ఈతీర్థము పేరేమి?

బ్రాహ్మ—సౌభద్రతీర్థము.

అ—(స్మృతి నభినయించి) (స్వగతము) సుభద్ర - సౌభద్రము. అవశ్యసేవ్యము. (ప్ర.) పోదము రండు. బ్రాహ్మణులారా! నే నిందు ముందు స్నానమొనర్చి పిదప మీచే జేయించెద. నా వెంట రండు.

బ్రాహ్మ—ఇదో వెంటనే యున్నారము.

(అర్జునుఁడు నీట దిగఁ బోవును. తీర్థవాసిబ్రాహ్మణుఁడు కోపము నటించుచుఁ బ్రవేశించి)

తీర్థ—ఎవఁ డాచోరునివలెఁ దీర్థంబున స్నానమాడఁ బోవువాఁడు?

అర్జు—అయ్యా! నే నర్జునుఁడ.

తీర్థ—అర్జునుఁడా దుర్జనుఁడా? లోభీ! నే నీతీర్థమును గాచికొనియుంట యెఱుంగవా? సంకల్పపుఁగాసునకై వెఱచి నీరుకోడివలె మునిఁగి పోవ యత్నించితివా? కలకాల మిట నెండకు వానకు మంచునకు వెఱవక, పుణ్యాత్ముల యుదారుల యాగమనంబు వేచి, తీర్థంబుల నాశ్రయించి, యుండుబ్రాహ్మణున కొకకాసు నీవలయు నన్న నింత దుఃఖమా?

అర్జు—బ్రాహ్మణోత్తమా! లోభి నై కాదు. నూఱుసంవత్సరములుగ నిది జనసేవితంబు కాదని వినుట నిం దెవ్వ రుండ రని తలంచితి.

తీర్థ—(మండిపడుచు) ఏమీ పాఁడిగలదినంబులఁ జక్కఁగఁ బోషించి వట్టినవేళ నావునకు మేపు వేయనిదుష్టుఁడ నని తలంచితివా? ఆశ్రయవిశేష మెఱుంగని నీచుఁడ నేను గాను.

అ—బ్రాహ్మణోత్తమా! కోపింపకుము. విప్రశాపహతి దేవతాస్త్రీలిందు మకరంబులై యున్నవారని విని వారికి శాపమోక్షంబుఁ గావించుత్వర నీట దిగితి. పొదలో నున్న మిమ్ముఁ గననైతి.

తీ—కోపింతునా మఱి శపింతునా. స్త్రీలనిమిత్తమై పోయెదవా? తెలిసె. కామాంధునకు మేము కానవత్తుమా? తపస్సుచేసికొనువిప్రులు నిర్జనస్థలంబుల నొంటరిగ నుండక (అరచేయి నిలువుగ నడ్డముగ నాడించుచు) దొడ్డరాచబిడ్డఁడవు వచ్చుచున్నాఁడ వని యెదురుగ రావలయునా? నీవచ్చువార్త యంద ఱెఱుంగునట్లు నడుమునకు గంటలు కట్టుకొని రారాదా? నీగుట్టు తెలిసెను. సుందరుఁడ వగుట స్త్రీలకై పరువు పాఱుచు మ మ్ముల్లంఘించితివి. నీసౌందర్యగర్వము నాశము కాఁగా దుర్జ్ఞానం బగువికారరూపము వహింపుము.

అర్జు—నిష్కారణక్రుద్ధవిప్రశాపంబుఁ బరిగ్రహించితి. నిష్కళంకభూతదయాబుద్ధి నాయొనర్పఁ బూనినకార్యం బకార్యంబుగ నీకుఁ దోఁచుట నాదుర్దశఫలము. నీవు బ్రాహ్మణుఁడవు. నిన్నేమియు ననఁ జాల. నీ వింతకు ఘోరంబుగ శపించినను నేను శాపగ్రస్తల మోక్షితలఁ జేయకుండ విడువ. శాంతుండ వై నీయొనర్చిన కార్యమునకు నీవే పరితపించు చుండుము. నీ కదియే శిక్ష.

తీ—హా! చెడితిని. అర్జునా! క్షమింపుము. రాక్షసావేశంబున సౌదాసు నట్లైతి. తపంబు నాశనం బొనర్చికొంటి. నీ యొనర్పఁబూనినకార్యము నాకు లాభకరం బయ్యుఁ గోపాంధుండ నై కాన నైతి. స్వస్థచిత్తుఁ డెవఁ డిట్లు సేయును? శుభం బగుఁ గాక. పోయివచ్చెద (నిష్క్ర)

అర్జు—(స్వగతము)

తే. సకలసన్నుత మైననా♦చక్కఁదనముఁ, బాసి గర్హ్యవికారరూ♦పంబుఁ దాల్చి,
ధాత్రిజనులకుఁ బరిహాస♦పాత్రమగుచుఁ, బరువుపెంపును లేనియా♦బ్రతుకదేల?

యోగబలంబున దేహంబు విడుతునా? ఎట్లు విడుతును? సంవత్సరవ్రతంబు సలుపఁ బ్రతిన యొనరించితినే. ఎట్లు కల్లలాడుదు? శుభాశుభంబులు, లాభాలాభంబులు, కర్మాధీనంబులు. వానికై బుద్ధిమంతుఁడు వగవఁడు. ఆగునది కానిమ్ము. పూనినకార్యము నెఱవేర్చెదఁ గాక. (నీళ్లలోఁ గొంచెము దిగుట నభినయించి (ప) ఆహా! మకరము న న్నాకర్షించుచున్నది. (అని నిలువఁ బ్రాకులాడుట నభినయించును.)

బ్రాహ్మ—అర్జునా! భయపడకుము. మేము తోడ్పడెదము. (అని సమీపించి యర్జును నీళ్లలోఁ ద్రోచి మాయ మగుదురు.)

విశా—హా! మోసము మోసము. (అర్జునుఁడు మొసలి నీడ్చి యొడ్డున వైవ నదిస్త్రీయై)

వర్గ—జయముజయము విజయునకు. పాండునందనా! మావృత్తాంతము నీవు వినియ యున్నవాఁడవు. ఇఁక నేను జెప్పనేల?

అ—నిర్జరీ! మీచరిత్రము శోచనీయము. ఇఁకనైన నకార్యంబులఁ బ్రవర్తింపకుఁడు.

వర్గ—నిప్పుఁ ద్రొక్కినవారు బూదిఁ ద్రొక్క జంకకుందురా? అర్జునా! మానిమిత్తమై నీవు శాపగ్రస్తుఁడ వైతివి. సహజత్వంబు మాఱిన వికారం బగు. కావున నీవు

వ్రతాంతంబున నొక్కమానంబు సన్న్యాసివై యేరికి గుర్తింపరాకయుఁ దేజో యుతుండవై యుండుము. నతీగర్వితుండ వగుటకుఁ గాని న్నట్లతఁడు శపించె. నీకాసన్న్యరూపంబే నతీలాభప్రాప్తికిఁ గారణం బగు. నీ వలసినప్పుడు మమ్ముఁ దలం పుము. అది మైచ్ఛికం బగు. నాచెలులిఁక నల్వురున్నవారు. వారి నుద్ధరింపరమ్ము.

అర్జు—అవశ్యము. (బ్రాహ్మణులారా! పోదము రండు. (అందఱు నిష్క్రి.)

ద్వితీయాంకము - తృతీయరంగము.

(ద్వారక. సుభద్రామందిరము.)

శారద—(స్వగతము.) ఇంద్రప్రస్థంబునకుఁ బోయి వచ్చినది మొదలు మా సుభద్రా దేవికిఁ జిత్తంబు స్వాయత్తంబు గాకున్నది. కారణ మేమో? తా నొకపటము వ్రాసికొని రహస్యముగ దాఁచి యెప్పుడు దానినే చూచు చున్నది. పటమును మఱుఁగున నుంచి యేమి జరుగునో చూచెదఁ గాక. (అని యర్జునుపటమును దాఁచి మఱుఁగును. సుభద్ర ప్రవేశించి వెదకు చుండును.)

సుభద్ర—శారదా! శారదా!!

శారద—(తెరలో) ఏమక్కా!

సుభద్ర—ఇటురా!

శారద—వచ్చితి.

సుభద్ర—వచ్చితి నని చెప్పుట యొకసారి, వచ్చుట యొకసారియా? వేగము రమ్ము.

(శారద మెల్లగ వచ్చును.)

సుభద్ర—ఏమి పెండ్లినడకలు నడిచెదవే? త్వరగ రమ్ము.

శా—మా యక్కగారికిఁ బెండ్లి. నడక నేర్చుకొను చున్నాను. ఏమి తొందర కార్యమా? పెండ్లికొడుకు వచ్చి యూరిబయట దిగియున్నాఁడా?

సుభ—నే నిక్కడ నొకపటము వేసి యుంటినే. ఏదీ?

శారద—అక్కా! నీ విదివఱకుఁ జక్కనినడవడిగలదాన వని తలఁచి యుంటిని. నీ కపటము నా కేమి తెలియును?

సుభద్ర—అడిగిన దాని కుత్తరముఁ జెప్పుము.

శారద—అడిగినది సుభద్రాదేవి. ఆమెకే యుత్తరము చెప్పితిని.

సుభ—పట మొక్కటి యిక్కడ వేసియుంటినే. అది యేది? అర్థ మైనదా?

శారద—నా కర్థము కాలేదు. చీరా? రవికా?

సు—వగలమారీ! పట మనఁగా వస్త్రము గాదే చిత్రపటము అదిపోయిన నా ప్రాణమువిూఁదికి వచ్చును.

శారద—పంచాంగము పోయినఁ జుక్కలు పోవునా? ఆ పటము పోయిన మఱియొకటి వ్రాయుము. నీ కానేర్పు కలదు కదా.

సుభద్ర—నీప్రసంగము చాలును. పటముఁ దెమ్ము.

శారద—ఆపటమున నుండువా రెవరు?

సుభద్ర—(చిఱునవ్వున) సాత్యకిగురువుగారు.

శారద—ఆయన యెవరు?

సుభద్ర—మామేనత్త కుంతీదేవిగారి కుమారుఁడు.

శారద—పేరు?

సుభద్ర—పేరెట్లు చెప్పుదునే. మొదటి యక్షరము "వి" నీవే తెలిసికో.

శారద—విఘ్నేశ్వరుఁడా?

సుభద్ర—కాదే

శారద—తెలిసెఁ దెలిసె, వినాయకుఁడు.

సుభద్ర—ఛీ. విజ (అర్థోక్తి జంకును.)

శారద—విజయుఁడా? దీనికా యింత జంకితివి?

సు—వావివరుసలు గణింపక పెద్దవారలఁ బేరఁ బిలువవచ్చునా? అదట్టు లుండనీ. నాపటమును దెమ్ము.

శారద—నీప్రక్కనే యున్నది.

సుభద్ర—ఎక్కడ?

శారద—చక్కఁ జూడుము.

సుభద్ర—ఏది? ఏది? (అని తన నలుప్రక్కల వెదకును.)

శా—అక్కా! యనినఁ గోపము వచ్చునేమో కాని మగనిఁ బ్రక్కనుంచుకొని దేశ మంతయు వెదకఁబోవుదానవే నీవు.

సుభద్ర—అవునే నీవు కావా? అబద్ధములు చెప్పకుము.

శా—అబద్ధమా? అదె చూడుము. (అని సుభద్రపటముప్రక్క నాపటమునుజూపును.)

సుభద్ర—ఇది యిక్కడ కెట్లు వచ్చినది?

శారద—అమ్మహాపురుషు నడుగుము.

సు—నీ వేమో కుచ్చితముగా మాట్లాడుచున్న దానవు. ఇఁక నట్లు పలుకకుము. నాకుఁ గోపము వచ్చును.

శారద—ప్రణయకోపమా? ఆయనమీఁదనా?

సుభద్ర—ఆపటము నచటినుండి తీయుము. చూచినవా రేమను కొందురు?

శారద—ఒకరి నిమిత్తమా? అట్లైన నీవే తీయుము.

సుభద్ర—నేను దీయను. నీవే తీయుము.

శా—అవునవును. మఱచితిని. ఈయన యిచ్చట నుండరాదు. (పటమును జూచి) విజయ రాజేంద్రా! అన్యనిశ్చితమైన మాచెలియొద్దకు రాకుము. నీవు తీర్థయాత్ర యం దుండఁ బొమ్ము.

సుభద్ర—ఏమది శారదా?

శారద—ఏమి లేదు.

సుభద్ర—ఏమో గొణఁగు చున్నదానవే?

శారద—ఏమి లేదు. నీకుఁ గోపము వచ్చు నంటివే. ఇఁక నామాట యేల?

సుభద్ర—కోపము రాదు. చెప్పుము.

శా—ఈ యర్జునుఁడు సంవత్సరవ్రత మనుష్ఠించుచుఁ దీర్థయాత్రఁ జేయుచున్నాఁడఁట.

సుభద్ర—ఆ వార్త నేను వినియున్నదానను. సంవత్సరసమయము మీఱెనదా?

శారద—అదేమో యెవరికిఁ దెలియును.

సుభద్ర—ఎంత మూఢురాలవే. అంతమాత్రము తెలియదా?

శా—బాగున్నది. తీర్థయాత్రపోయినవారి దినచర్యలు వ్రాయుచుందునా యేమి? పటముఁ దాఁకి నందులకే నీ కంతకోపము వచ్చునే. ఇఁక నీవిషయము విచారించిన నన్ను బ్రదుక నిత్తువా?

సుభద్ర—అన్యనిశ్చిత యంటివే యెవరని?

శారద—సుభద్రా దేవిని.

సుభద్ర—అదెట్టులే?

శారద—నిన్న మీపెద్దన్న దుర్యోధనున కీయ నిశ్చయించి నాఁడుగా.

సుభద్ర—(కొంచెము వివర్ణయయి) ఏమీ? ఏమంటివే?

శారద—ఉన్నమాట యంటిని.

సుభద్ర—(కొంచె మాలోచించి) తీర్థయాత్రఁ జేయుచు నీవీరుఁ డిచటికి వచ్చునా?

శా—మేనఱికము చొప్పునఁ దన కీయవలసిన కన్నియను దనవిరోధి కిచ్చుచుండ వా రెవ్వ రేల వత్తు రని మీవదినెగారు లనుకొను చుండిరి.

సుభద్ర—ఇప్పు డీసత్యవ్రతుఁ డెందున్నవాఁడో తెలియునా?

శారద—నా కేమి తెలియు నమ్మా నన్నుఁ బీడించెదవు.

సుభ—నీతో సంభాషణము నాకుఁ దలనొప్పి కలిగించుచున్నది. దూరముగఁ బొమ్ము. నన్ను మాటలాడింపకుము.

శా—(స్వ) ఈమె మనస్సు తెలిసెను. దైవ మేమి చేసెడినో? ఈవిషయ మింకను విచారింపఁ బోయెద. (నిష్క్రా.)

సుభద్ర—దైవమా!

తే. అమృతమును గ్రోలఁ గొండంత ♦ యాశతోడ, నాత్మ నువ్విళులూర సు ♦ రాళియుండ
హాలహలము జనించిన ♦ యట్టు లయ్యె, నీసుయోధనువార్త నే ♦ నెట్టు లోర్తు. ౬౦.

ఇది నిశ్చయముగ దుస్సహము. నే నేకాంతంబున నామనోహరు నిందు రప్పింప నాలోచించెదఁ గాక. (నిష్క్రమించును.)

సు భ ద్రా వి జ య ము.

తృతీయాంకము - ప్రథమరంగము.

(రై వ త కా ద్రి.)

అర్జు—(సన్న్యాసివేషంబున) సంవత్సరవ్రతము ముగిసెను. తోడవచ్చినవారినెల్ల నూరికిఁ బంపితి. విప్రశాపం బనుభవించుచున్నాఁడను. ఇఁక నేది కర్తవ్యము?

చం. సులభము దుష్కరం బనుచుఁ ♦ జూడక, బాలిక నన్వరించునో
వలవదొ యంచు సందియము ♦ పాటును గానక, సాధ్యమార్గముం
దలఁపక, కార్యభంగ మయి ♦ నం దలవంపు లటంచు నెంచ, కేఁ
జిలుకపటాణిరౌతుత్వర ♦ చే నిటు వచ్చితిఁ దాప మందఁగన్. ౬౧.

తాపముగాక మఱి యే ఫలము గలుగఁ గలదు? ద్వారకకుఁ బోవుట యెట్లు? సుభద్రతో సంభాషించు టెట్లు? మాటలాడిన మాత్రమున నన్ను వలచునా?

చం. వలువలు లేవు కట్టుకొన ♦ వల్కలఖండమెగాక, మీఁదికిన్
వలిపము లేదు జింకయజి ♦ నం బిది యొక్కఁడెగాక, క్రమవుం
గలవములేదు బూడిదయ ♦ గాక, తినం దిరిపెంపుటన్నమే;
వలచునె రాచకన్నె నను ♦ వంటి బికారి వికారరూపినిన్? ౬౨.

వలచినను రహస్యంబుగ నపహరించు టెట్లు? కార్యభాగము సమీపించు కొలఁది మనస్సు పరిపరివిధములఁ బోవు చున్నది. సుభద్రయా నన్నాకర్షించు చున్నది. ఇది యొక పిచ్చియూహ. నేను బోకున్న సుభద్ర నన్నుఁ జేయి పట్టికొని పోవునా? మనోబలం బంతకన్నఁ దక్కువది గాదు. ద్వారకకుఁ బోయెదఁగాక. పోయి? కలదు గదా దేవతా స్త్రీవరము. సాహసమే లక్ష్మ్యావాస ప్రదేశము. ద్వారక నుండి యెవరైన వచ్చుచున్నారేమో. అటుపోయి చూచెదఁగాక. (ఇటు నటుఁ బరిక్రమించి) ఈ వచ్చువాఁ డెవఁడు? నాసారథి సుకేతునివలె నున్నాఁడు. రిత్త తేరిఁ దోలుకొని పోవుచున్నాఁడే? ఎచ్చటికో? సమీపించి యడిగెదను. (కొంచెము ముందు నడచి) సుకేతా! సుకేతా!! యెక్కడకుఁ బోయెదవు?

(రథముతోడ సుకేతుఁడు ప్రవేశించును.)

సుకే—అయ్యా! నమస్కారములు. నన్ను మీ రెట్లు తెలియుదురు?

అ—(స్వ) శాపబలము. గుర్తింపలేఁడు. (ప్ర) నిన్ను నే నెఱుఁగుదు. ఎక్కడ కేగెదవు?

సుకే—మాయర్జునమహారాజుగారి వెదకుచుఁ బోవు చున్నాఁడను. మీరు వారిని జూచి యుండినఁ దెలుపుఁడు. ఆయనతోడి బ్రాహ్మణులు ప్రభాసతీర్థము నుండి ద్వారకకుఁ బోయినట్లు చెప్పిరి. నే నచ్చటికిఁ బోవుచున్నాను.

అ—తొందరకార్యమా?

సుకే—అవును.

అ—అందఱు బాగున్నారా?

సుకే—అందఱు బాగున్న నా కీకష్టమేల? అయ్యా! ముచ్చట లాడ నవకాశము లేదు. తెలిసినఁ జెప్పుఁడు. లేకున్నఁ బోయెదను.

అ—(స్వ) ఏదియో వైపరీత్యము. (ప్ర) సుకేతా! నేనే యర్జునుఁడను. శాపంబున నిట్లైతి. కార్య మున్నఁ జెప్పుము.

సుకే—ఎట్లు నమ్ముదును?

అ—ఆనవాళ్లు చూడుము.

సుకే—(అఱచేయి చూచి) ఔరా! శాపబలము. ఏమియు నూపము గుర్తింపరాక యున్నది. (దుఃఖ స్వరముతో) రాజేంద్రా! మీయన్నగారు......(అనియర్ధోక్తిఁ దడఁబడును.)

అ—(దీనస్వరమునఁ దత్తఱపాటుతో) సుకేతా! ఏమి మాయన్నగారికి? మాయన్న గారి కేమి?

సుకే—(కన్నీళ్లతో) మీయన్నగారు లే...(అని పత్రికచేతఁ బట్టుకొని గట్టిగ నేడ్చుచు) మీయన్నగారు లే......

అ—ఏమీ? మాయన్నగారు లేరా? చెప్పుము. ఏమది?

సుకే—(అడ్డముగఁ దల యాడించును.)

అ—ఏమియది? అన్నగారులేరా? నేను జెప్పినది కాదా? (అని పత్రికఁ దీసికొనును.)

సుకే—అన్నగారు లేఖ నిచ్చిరి.

అ—(పత్రికఁ జదివి.) హా! తల్లీ! (అనిక్రిందఁ గూలఁబడును.)

చం. కటకట ! యెంత దుర్దినమొ ♦ కర్ణకఠోరము లైనవాక్యముల్
పటుతర తీక్ష్ణశూలముల♦భంగిని వీనులఁ జొచ్చె, దైవమా !
యటమట యెంత చేసితివి ♦ హాజననీ ! మముఁ బాసిపోయితే ?
కుటిలత నొందెఁ గాల మిటు♦క్రూరవిధాతృని చెయ్ది నక్కటా ! ౬౩.

సీ. తల్లిరో ! యనుచుఁ బ్రా♦తఃకాలవందన, మెవరికి నొనరింతు ♦ నింకమీఁద ?
నమ్మరో ! యనఁగ నా♦యన ! యని సంప్రీతి, నెవ రాదరింతురే ♦ యింకమీఁద ?
జననిరో ! యనఁగ నేఁ ♦ జనవున ముచ్చట, లెవ్వరు నొడివెద ♦ రింకమీఁద ?
జనయిత్రి ! యని ధర్మ♦సందేహ మడిగిన, నెవ్వరు చెప్పెద ♦ రింకమీఁద ?
తే. నమ్మరో ! యని యెవ్వరి ♦ ననెడివాఁడఁ ?
దల్లిరో ! యని యెవ్వరిఁ ♦ దలఁచువాఁడఁ ?
బేర్మి జననీ ! యటం చేరిఁ ♦ బిలుచువాఁడ ?
నమ్మ లేనట్టిబిడ్డల ♦ మైతి మకట ! ౬౪.

కం. జనియించితి వరకులమున, మనితివి ప్రాణంబ వగుచు ♦ మాతండ్రి కిలన్
దనయుల ముగ్వురఁ గంటివి, కనకమ్మవు గావె పుణ్య♦కాంతలలోనన్. ౬౫.

నిండుఁజూలున నీ వొకసారి కడప దాఁటినయ పైపనఁ దీర్పఁ గలమా ? మమ్ముఁ గన్న తరువాత నైన నేమి సుఖపడితివి ? కలకాల మడవులలో గుట్టలలో మాతోడఁ బడరాని పాట్లెల్లఁ బడితివి గదా. అవి తలఁచుకొలఁది దుఃఖ మతిశయించు చున్నది. అంద ఱొకయెత్తగుట్టుఁ డొకయెత్తన్నట్టులు నన్నుఁ దీర్థయాత్ర కై యనుపలేక యశ్రుపూర్ణనేత్ర వై, దీనవదన వై యున్నవిధంబుఁ దలఁచిన వేదన యాఁపరాక యున్నది. నేను జీవిత నై యుండ మరలు మంటివి. నాయట్టి నిర్భాగ్యుఁడా మాతృశాసనము నెఱవేర్చువాఁడు ? ఎంతపాపిని సుకేతా ! పదార్థము నష్టమైనవుడు గాని దానిప్రయోజన మెఱుఁగఁ బడదు. నాకు మనస్సు వికలిత మగు చున్నది. ప్రజ్ఞ దప్పు చున్నది. (అని నేలఁ బండుకొనును.)

సుకే—(స్వ) అతిభ్రమణంబున బంగరంబువలె నతిమతిభ్రమణంబున నితఁడు నిశ్చేష్టుఁ డయ్యె. నా కిదే సమయము. (అని కత్తి దూయును. ఇంతలో నర్జునుఁడు లేచి)

అ—సుకేతా ! ఏల కత్తి దూసితివి ?

సుకే—నీస్థితి నాకు దుస్సహము.

అ—సుకేతా! మాతల్లిని నేను మరలఁ జూడఁ గలనా?

సుకే—ఇం కెక్కడితల్లి? లెమ్ము! (అర్జునుఁడు రథ మెక్కును. అర్జును తేరు కొంచెము దూరముపోవ వృద్ధబ్రాహ్మణు చేయిపట్టి బాలకుఁడు పిలుచుకొని పోవు చుండును.)

బ్రా—యతీశ్వరా! ఎచ్చటికిఁ బ్రయాణము?

అ—ఇంద్రప్రస్థపురంబునకు.

బ్రా—అయ్యా! సన్న్యాసిరాజా! సర్వభూతదయాపరా! నీవు సన్న్యాసి వై రథ మెక్కి పోవుచు గ్రుడ్డిముసలిబ్రాహ్మణుని, నడువలేనివాని, నుపేక్షించుట న్యాయ్య మా? మేము కొంచెముదూరంబున నున్నపల్లెకుఁ బోవువారము. మ మ్మంత దాఁకఁ బిలిచికొని పోయెదవా? (అని కాళ్లు పడఁక నిలుచును.)

సుకే—(స్వ) నాపాలిటికి మృత్యువుగ నీబ్రాహ్మణు లెక్కడ వచ్చిరి? (ప్ర) మేము త్వర త్వర పోవలయును. మీ దొకజంజాటమా?

అ—సుకేతా! బ్రాహ్మణులు. ఒకఁడు బాలుఁడు. ఒకఁడు కడుముసలి. నడవలే రఁట. రానిమ్ము.

సుకే—మంగలిని జూచిన నక్కయుఁ గుంటును. ఈతేరు లేకున్న వీ రెట్లుపోయి యుందురో. ఇంతకుఁ దేరియం దిందఱకు నెడ మేది?

అ—పీఠమున నిద్దఱు. నీస్థానంబున నొకఁడు. చక్రరక్షకస్థానంబున నొకఁడు.

సుకే—బ్రాహ్మణులారా! మీరు తేరు తోలఁ గలరా?

బ్రా—చలిపందిళ్లకుండలలో జాలు వేయువాఁడా! మేము బండితోలి బ్రదికెడి వారము గాము.

సుకే—ఈబ్రాహ్మణుల కయ్యో యనిన నాకునెలలపాపము కూడ వచ్చును. వీరి కెంతనోటిదురుసు.

అ—సుకేతా! బ్రాహ్మణులకు మనసు వెన్న.

సుకే—మనస్సు వెన్న బుద్ధి సున్న. ఎదుటివారికష్టసుఖము లాలోచింపరు. కావున నే యాచకునకు యమధర్మరాజునకును సమయము దెలియ దనునానుడి. నే నెక్కడఁ గూర్చుండుదును?

అ—నీవు చక్రరక్షకస్థానంబున. వీరు పీఠంబున. నేను నీస్థలమున.

సుకే—నాస్థానంబున నేనే కూర్చుండుదును. వీరు వెనుకప్రక్కఁ గూర్చుండ రాదా?

బ్రా—మర్యాదాహీనుఁడా! మేమా వెనుకప్రక్క? జాతికిఁ దగినబుద్ధి యేల వదలును?

అ—పీఠంబున వారినే కూర్చుండ నిమ్ము.

బ్రా—మేలుమేలు. బ్రాహ్మణగౌరవము రక్షితము. (అపవారితము) సర్వము మన
కనుకూల మైనది. తుంటరిసారథి వెనుకఁ బడినాఁడు లే.

(అర్జునుఁడు రథము నడపును. బ్రాహ్మణులు ఖడ్గముఁ గొంచెము దూయుదురు.
అర్జునుఁడు తిరిగి చూచును. బ్రాహ్మణులు ఖడ్గము దాఁచుదురు.)

అర్జు—బ్రాహ్మణోత్తములారా! మీ పే ర్లేమి?

శారద్వ—శారద్వతుఁడు.

అ—ఎక్కడ కేగెదరు?

శారద్వ—అనతిదూరమున నుండుమాగ్రామంబునకు.

(అర్జునుఁడు రథము నడపును. బ్రాహ్మణులు ఖడ్గముల దూయుదురు. అర్జునుఁడు
మరలి చూచును. బ్రాహ్మణులు ఖడ్గము దాఁచుదురు.)

అర్జు—బ్రాహ్మణబాలకా! నీపే రేమి?

బ్రాబా—(కోపముతో) పేరు పెద్దయ్య. ఇవు డాప్రసంగ మేల? నీకుఁ బనిమీఁద
దృష్టిలేదు. మామొగములఁ గోఁతు లాడు చున్నవా? తిరిగితిరిగి చూచెద వే?
నీవు మామొగములఁ జూచుచుండుము. గుఱ్ఱములు తేరిని గుంతలోఁ ద్రోసి బ్రహ్మ
హత్య నీమెడఁ గట్టును. (అర్జునుఁడు రథము నడపును.)

సుకే—(స్వ) ఈబ్రాహ్మణులు నా కెక్కడ దాపరించిరి. ఎట్లు వీరిని దలఁగఁద్రోసి
నాకార్యము సాధింతును. (అని తొంగి చూచును. బ్రాహ్మణు లిరువురు ఖడ్గ
ములు దూసి యర్జునుశిరముఁ దెగవ్రేయ గమకింతురు. నారదుఁడు ప్రవే
శించును. అర్జునుఁడు కుడిచేయి యూఁది క్రింద దుముకును. రథము క్రీళ్లలో
నిడ్డఱు బ్రాహ్మణులు సుకేతుఁడు నిఱికికొందురు. రథము విఱిగి పడును.)

అ—దేవమునీ! అర్జునుఁడు నమస్కరించు చున్నాఁడు.

నా—దీర్ఘాయుష్యమస్తు. నీవు సన్న్యాసి వై రథ మెక్కితి వేల? కలియుగధర్మము
నకు మార్గదర్శి వైతివా?

అ—భగవంతునకుఁ దెలియని దే మున్నది? శాపోపహతుఁడ. మాతృదుఃఖపీడితుఁడ.

నా—మాతృదుఃఖమా? కల్ల. మీతల్లిగారు సుఖ మున్నారు. వ్యసనపడకుము.
నీవు మరల రైవతకాద్రికిఁ బొమ్ము. నేఁ బోయి వచ్చెద. (నిష్క్రా.)

అ—(మరలి చూచి) అయ్యో పాపము! రథము విఱిగెను. వీరు చిక్కువడిరే విడిపించెదఁ గాక. (అని వారల విడిపింపఁ బోవును. కొందఱు భటులు ప్రవేశింతురు.)

భటులు—విజయరాజేంద్రా! జయము జయము.

అ—(స్వ) వీ రెవ్వరు నన్నుఁ బేర సంబోధించుచున్నారు? (ప్ర.) ఎవరు మీరు?

భటులు—మే ములూపిదేవిగారి సేవకులము.

అర్జు—దేవిగారికి సుఖమా? ఏల వచ్చితిరి?

భ—దేవిగారికి సుఖము. వారియాజ్ఞ చొప్పున వచ్చితిమి. ఈ పత్రము మీ కొసంగ నాజ్ఞాపించిరి. (అని పత్రిక నిత్తురు.)

అ—(చదువును.) "ప్రాణేశ్వరా! నాయదృష్టము మిమ్ముఁ బ్రాణాపాయము నుండి తప్పించెను. పులులు బోనులోఁ జిక్కెను. వానియందుఁ గృపఁ దలఁపవలదు. బ్రాహ్మణులను సారథిని నీభటుల కప్పగింపుఁడు. ఇఁక మీ కనిష్టము గలుగకుండ నుపాయముఁ బన్నితి. జరిగినదానికి దేనికిఁ గటకటపడకుఁడు. సర్వము శీఘ్రముగ వేద్యము కాఁగలదు. ఇట్లు విన్నవించు భవత్ప్రాణేశ్వరి ఉలూపి"

అ—(ఆలోచించి) భటులారా! దేవియాజ్ఞ మేరగ వర్తింపుఁడు. వీరిని గొనిపొండు.

భటులు—చిత్తము. (అని వారల నీడ్చికొని పోవుదురు.)

అ—(స్వ) ఈనాఁటిచరిత లెంతయు వింతలు. బ్రాహ్మణు లెవరు? సారథి యెవఁడు? తేరు యంత్రపూరితము గానేల? అందు వారు చిక్క నేల? ఉలూపి యీపత్రిక వ్రాయ నేల? అంతయు గూఢముగా నున్నది. ఇ దంతయు రైవతకాద్రి కేగుచు నాలోచించెదఁ గాక. (నిష్క్రమి.)

తృతీయాంకము - ద్వితీయరంగము.

(హస్తినాపురము. దుర్యోధనమందిరము. దుశ్శాసన కర్ణ శకునులతో దుర్యోధనుఁ డాలోచించుచుండును.)

శకుని—మనము నాటినబీజము ఫలకారి యయ్యెనా? సారథి మరలి వచ్చెనా?

దుర్యో—దివ్యమైనఫలముల నొసఁగెను. దుశ్శాసనా! సారథి తెచ్చిన యీ ఫలము నీవు గుర్తింపఁ గలవా? (అని యొక యుంగరము నిచ్చును.)

దుశ్శా—(దానిఁ జూచి) నాకుఁ జక్కఁగ గుర్తున్నది. ఇది యతనిదే. ద్రుపదుని బట్టుకొనివచ్చినపు డతఁడు ద్రోణునకుఁ గొంతరాజ్య మిచ్చుచు నర్జును సాహసంబునకు మెచ్చి విజయుఁ డని పేరు చెక్కించి యీయాయుధ మొసఁగ తాన యతనిని వేల నిడెను. ఇది యతనియర్ధాంగలక్ష్మి కుపలక్షణముగ దీని నీవ్రేల నేను దొడిగెదను.

శకుని—కర్ణా! యిప్పు డేమి చెప్పెదవు?

క—హా! నా కెట్టిదుర్దిన మిది. ప్రతిపక్షతర్జనుఁ డగునర్జునునితోఁ బోరి జగదేకవీర విఖ్యాతిఁ గాంక్షించిన నేను నతనివలెఁ గీర్తిరహితమృతి నందవలసి వచ్చెను. ఇఁక నెవ్వరి రణమున గెల్చిన నట్టికీర్తి రాఁ గలదు. దుర్యోధనా! నా కెంత యుపకార మొనర్చితివి.

దుశ్శా—కార్యము సుకరమైనందునకుసంతసింపక తోఁడఁబుట్టునకుంబోలెఁ దపించెద వేమి?

శ—స్వప్రతిష్ఠ కయి తమ్ము నేలినవారి నష్టకష్టములపాల్సేయుస్వకార్యధురంధరు లిట్టివారే. కాకున్నఁ గలహామునకే బుద్ధినుంతుఁడు కాఁబుద్రవ్వనా?

కర్ణుఁడు—(శకుని నుఱిమి చూచును.)

దుశ్శా—మఱియొకయాలోచన యే మైనది?

దుర్యో—అదియును బండే.

కర్ణుఁడు—బండా?

దుర్యో—కాదుకాదు పండు. ఈయుత్తరముఁ జూడుము.

దుశ్శా—ఓహో! ముహూర్తము నేఁటికి నమీపముననే యున్నదే? మనము రేపు పయనింపవలసిన దే.

కర్ణుఁడు—ఇవి మృతాశౌచదినములు గదా?

దుర్యోధ—అది మనము వెలిపుచ్చిన నింద మనయంద యారోపింపఁబడు.

దొంగకుఁ దేలు కుట్టిన ట్టుండుఁడు. ఇప్పుడ చెప్పిన రెండవకార్యము నెఱవేఱదు.

దుశ్శా—జీవించియుండఁ జచ్చినా రని శ్రాద్ధము లొనర్పలేదా? ఇప్పుడు పరివృత్తి.

దు—బాగు. అటు కాదేని యతఁడు చచ్చియుఁ గార్యసాధకుఁడే యగు. తమ్ముఁడా! ప్రయాణసన్నాహ మొనర్పుము. కర్ణా! బుద్ధికి మించినది లోకమునఁ గలదా? బుద్ధిహీనులు కార్యహానికి దైవము దూఱుదురు. నామతంబుననో

తే. బుద్ధిబల మొక్కటియె యగుఁ ♦ బురుషబలము
పౌరుషము నాశ్రయించి దై ♦ వంబు తిరుగు
దైవమున కెప్డు లేదు స్వా ♦ తంత్ర్య మెందు
దైవమునె నమ్మి యుండిన ♦ దైన్య మొదవు. ౬౬.

మనము ప్రయాణప్రయత్నములు సేయఁ బోదము రండు.

(నిష్క్రమింతురు.)

తృతీయాంకము - తృతీయరంగము.

(ద్వారకయందు రుక్మిణీమందిరము. రుక్మిణీసత్యభామ లొకయుద్దిగను, సుభద్రాకృష్ణు లొకయుద్దిగను జదరంగము నాడు చుందురు.)

సత్య—మీలో నెవ్వ రాడువారు?

సుభ—వదినగారికి స్త్రీపురుషభేదనిర్ణయజ్ఞానమువదలినది. యోగాతిశయమో నేత్ర

సత్య—ఆటాడువారే

సుభ—నేను. మాయన్న నాకుఁ దోడు.

సత్య—నీవా నాతో సరిగ నాడుదానవు?

సుభ—కానమ్మా! మీరే యచ్చపుటాడువారు.

సత్య—అది గాదే నే ననినది.

సుభ—నే ననినది యది గాదమ్మా!

స—అయిన నాడుము. ఇదో రెండపయెత్తుననే మీరాజునకుఁ దోసిరాజు. చూడుము మీరాజుగతి.

కృష్ణు—ఆడుము భయపడకుము. సుభద్రా విజయము మనదిలే.

సుభ—ఇదిగో బంటు నడ్డముగఁ ద్రోసితిని. ఇం కేమి కాఁగలదు?

సత్య—ఈప్రక్కఁ జూడుము. మంత్రి గుఱ్ఱము నీసేన నెట్లు కలఁచెడినో?

సుభ—కానిమ్ము. భయము లేదు.

స—ఇదో తోసిరాజు. ఇదో తోసిరాజు. చూచితివా మీరాజును వదలి మంత్రి సమయవేది యెచ్చటికో పోయినాఁడు.

సు—ఆపదలు కాఁపురము చేయునా? మీరు చేయఁగల దంతయు ముగిసెను. మాయేకచరుఁడుమంత్రి విడివడి వచ్చుచున్నాఁడు. మీబలముపాటు చూడుము.

సత్య—రానిమ్ము చూతము.

సుభ—మీరా జెట్లు పరుగువాఁడు చున్నాఁడో కంటిరా?

సత్య—నే నభేద్యంబుగ వ్యూహ మెట్లు కట్టెదనో కనుము.

సుభ—ఇదే నాకిశోరరత్న మొక్కదూఁకున మీవ్యూహమధ్యంబున దూఁకెను.

సత్య—ఏదీ దూఁకనీ?

సుభ—మీరాజు దిక్కుదోఁపక మూలమూల దాఁగుచున్నాఁడు.

స—ఇదో మానలువురుశూరులు నలుప్రక్కల నావరించిరి. నీకిశోర మెట్లు తప్పించు కొనును?

సుభ—ఒక్కయడుగున మీదుష్టచతుష్టయమునుమీఁదనే కాదు, వారియాశ్రితుల తలలమీఁదను నాకిశోరరత్నము కాలుంచెను.

సత్య—నీకిశోరరత్నము చిక్కెను. ఇదిగోఁ జచ్చె. ఉబ్బు తీఱెనదా?

సుభ—అయ్యో! యెటువంటికుమారరత్న మెంతపని చేసి చచ్చెను.

కృష్ణు—హా! మోసము-మోసము.

స—(కృష్ణుఁజూచి) ఏమీ మోసమా? చదరంగంబున మోసము గలదా వారివారి మతిమోసము గాక.

రుక్మి—మనదేవరమాహాత్మ్యము మనకుఁ దెలియదా? అందఱు నిద్రించుపట్టున వీరు మేల్కని యుందురు. అందఱు మేల్కొన్నయెడ వీరు నిద్రింతురు. దేహ మిచ్చట. మన స్సెచ్చటనో. వీరివర్తనము విపరీతము గదా?

స—అవు నక్కా! మీగుట్టు వారికి, వారిగుట్టు మీకుఁ దెలియవలయు. నా కేమి తెలియును. నాపాలిటికిఁ దెల్లని వన్నియుఁ బాలు, నల్లని వన్నియు నీళ్లు.

రు—వినవమ్మా-విను. ము న్నొకసారి నేను వీరితోఁ బాచికలాడు చుండి దీవంచ యని పందెము వేయ వీ రమృత మస్తని పందెము వేసిరి.

స—(చిఱునవ్వున) అక్కా! భక్ష్యములని మనవారు పాచికల నోర వేసికొనిరా? లేదుగదా?

రుక్మి—నేను జేయి పట్టుకొని య ట్లనితి రేల? యని ప్రశ్నించితిని.

సుభ—(నవ్వుచు) అన్న గా రేమిచెప్పిరి?

రు—(సత్యతో) అప్పుడు దుర్యోధనుడు భీమసేనునకు విషభక్ష్యముఁ జేయూరఁ దిన నిచ్చెనఁట. ఆయన యాఁకటిపెలుచఁ గృష్ణార్పణ మని తినియె నఁట. ఆనిమిత్తముగ విజయాగ్రజునకు నపాయముఁ బాప నమృతమ స్తనితి నని చెప్పిరి.

స—మనయింటియల్లుఁడు దుర్యోధనుఁడా? ఇది నిద్రించుభీమసేనుని సర్పదష్టుఁ జేయుటకు, గంగలోఁ ద్రోయుటకు ముందా? పోనిం డమ్మా! అక్కా! యాయన విషయము. మనమఱదలికిఁ గోపము......ప్రస్తావింపకుఁడు

సు—అన్నా! నాకుఁ దల నొప్పిగా నున్నది. ఇంటికిఁ బోయెదను.

స—అక్కా! నేను జెప్పలేదా? (సుభద్రతో) యథార్థ మనిన నింతకోపమా? (సుభద్ర - నిష్క్రా) (దూతిక పత్రికఁ దెచ్చి కృష్ణున కిచ్చును. కృష్ణుఁడు దానిఁ జదువుట నభినయించి)

కృ—రైవతకాద్రికి యతీశ్వరు లెవరో వచ్చి యున్నారఁట. వారిని దోడితెచ్చుటకు నందఱు పోవలసియున్న దఁట. నన్ను వెంటనే రమ్మని యన్నగారు వ్రాసినారు. నేను బోయెదను. మీరును దగుప్రయత్నముల నుండఁబొండు. (అందఱు నిష్క్రా.)

తృతీయాంకము. చతుర్థరంగము.

(ద్వారక - సుభద్రామందిరోద్యానము, సుభద్ర విచారగ్రస్తయై యుండును)

సు—చం. వినవినఁగా సుయోధనుని♦వృత్తములన్ మది తత్తఱించెడిన్
దను వెరియంగఁ జొచ్చె గృహ♦దాహకునిన్ విషదాత నాతతా
యిని గుణహీను నెట్టులొకొ ♦ యే హృదయేశ్వరుఁ జేయఁ జాలుదున్?
దనమతిచొప్పె గాక యుచి♦తంబుఁ దలంపఁడు కామపాలుఁడున్. ౬౭.

దైవమా! నా కెట్టికష్టముఁ దెచ్చి పెట్టితివి? నామనోవేదన నెవరితోఁ జెప్పు కొందును? ఎవరితోఁ జెప్పిన నేమిఫలము? బలరామన్న యెవరిమాట సాగనీయఁడు. ఆయన నెవ రతిక్రమింతురు? వెలుగుచేను మేసినఁ గాచువా రెవరు? ఈయన రాజనీతి నాపాలి కీతి యై యున్నది. చిన్నన్న కృష్ణునితోఁ జెప్పుకొందునా? అయన యుదాసీనువలె నున్నాఁడు. ఎంతయున్న నైనను నేనే యీవిషయమై యేమని చెప్పికొందును? వదినెలచేఁ జెప్పింతునా? వా రిప్పుడే చప్పట్లు కొట్టుదురు. కొట్టరా మఱి? ఈదుఃఖము నేనెట్లు లణఁచుకొందును? నా కెక్కడియున్న దాపరించెను? మాపెద్ద

వదినె రుక్మిణీదేవిగారి వరుసయే నాకు రావలయునా? ఆమెయన్న వంటియన్నయే నాకు దొరకవలయునా? (కొంచె ముత్సాహముతో) ఆమె చేసినట్లు నేనును జేయుదునా? అవును. అదియే శుభమార్గము సాహసింపక సుఖములేదు. (కొంచె మాలోచించి సందేహముతో) నే నెవరిని బంపుదు? ఎక్కడ కని పంపుదు? సంవత్సరమునాఁడే నాప్రియుఁడు తీర్థయాత్రకై పురి విడిచి చనియె నఁట. ఇప్పు డెక్కడ నున్నాఁడో? సంవత్సరపరిమితి ముగిసి యుండవలయు. ఊరు చేరి యుండునా? అచ్చటి నుండి వచ్చినవారి నెల్ల విచారించు చున్నదానను. ఊరికి రాలే దనుచున్నారు. నేను బంపినవా రెక్కడ నని వెదకుదురు? మాయన్నయా తొందరపడు చున్నవాఁడు. (దీనయై) అయ్యో! వదినె లన్నవా ర్తఁ గలఁపఁ దలఁపఁ గడుపులోఁ జెయిపెట్టి కలియఁబెట్టిన ట్లున్నదే. నాబ్రదుకు కాకిముక్కునఁ గట్టినదొండపం డగునేమో? (రోషముతో) అగునా? కాఁగలదా? నన్ను దుర్యోధనుఁడు వివాహ మాడునా? (ఈవాక్యమున నొక్కొక్కమాట నొక్కి యొక్కొక్కసారి పఠింపవలయు.) మాఁడును గాక. (దీనతతో) రిత్తబింకంబుల నేమిఫలము?

ఉ. ఎంతటిపుణ్యముల్ సలిపి ♦ యేవ్రతముల్ పచరించి, యేమహా
స్వాంతులపాదసేవ ననిశంబును జేసినధన్యలో కదా
కొంతునిఁ, జారురూపజిత ♦ కంతునిఁ, గోరినప్రాణనాథు, నే
కాంతముఁ గూడి యాడఁ గల ♦ సార్థకజన్మలు రాచకన్నియల్. ౬౮.

సీ. అందునా నేఁబోయి ♦ యన్నలారా! మీకు, మర్యాద గా దిది ♦ మానుఁ డనుచుఁ?
గందునా యిదె యేఁగి ♦ కన్నతల్లిని దాయ, దాయనా నన్నిట్లు ♦ చేయ ననుచు?
వింతునా నాపడు ♦ వెత లెల్ల నాకన్న, తండ్రికి నైనను ♦ దయ దలిర్పఁ?
బంతునా నాపెంచు ♦ కంతుతేజీ నైన, నారమణునిఁ దోడి ♦ తేఁబటుకును?

తే. ఎంతునా విధి? వేల్పు నే ♦ వింతునా? త
లంతునా కృష్ణుఁ? గమ్మ లి ♦ ఖింతునా? త్య
జింతునా మేను? హాలి ధిక్క ♦ రింతునా? దు
రంతసంతాప మొదవె ని ♦ ర్భాగ్యనైతి. ౬౯.

ఉ. అక్కట! నామనంబు తెలుఁ ♦ గైన నెఱుంగఁడు, పెద్దవారలున్
దక్కటివారుఁ జెప్పఁ జెవిఁ ♦ దార్పఁడు, తద్గుణ మెన్నఁ బోఁడు, వీఁ

డెక్కడియున్న నాకయయొ • యెక్కడ దాపుర మయ్యె మిత్రియై
యెక్కరణిక్ సహింతు? ధృతి • నెట్లు ధరింతు భరింతుఁ బ్రాణముల్. ౭౦.

హా! కృష్ణా! (అని చెక్కిటఁ జేయి చేర్చి నిట్టూర్చుచుఁ గను లరమూయును)

(కృష్ణుఁడు ప్రవేశించును.)

కృష్ణుఁడు—సుభద్రా! యేమమ్మా! యేల పిలిచితివి?

సుభద్ర—(ఉలికిపడి) నేను బిలువలేదే?

కృ—ఏమమ్మా! యిపుడు కృష్ణా యని పిలిచితివే. ఇంతలో లేదనెద వేల? విచారగ్రస్తురాలవుగా నున్నదానవే.

సుభద్ర—ఏమి లేదు.

కృ—చెప్పఁ గూడదా?

సు—(స్వ) ఏమైన నన నమ్మ. సాహసించి చెప్పుదునా? అమ్మయైన నడుగక పెట్టదుగదా? (ప్ర.) అన్నా!

(బలరాముఁడు ప్రవేశించి.)

బల—కృష్ణా! ఇచ్చటనా యున్నవాఁడవు? సుభద్ర యేమో చెప్పుచున్నదే?

కృ—సుభద్ర నిచటఁజూచి చాలదినము లయ్యెను. చూచిపోద మని యిప్పుడ వచ్చితి.

బల—నీవు వచ్చుట నేను జూచితిని. ఏమి విశేషము?

కృ—సుభద్ర యేదో విచారముతో నున్నది. కారణ మడిగినఁ జెప్పదు.

బల—నాకుఁ దెలియును. ఇంత తొందరపడిన నేమి చేయవచ్చును? మూఢము లడ్డము వచ్చెను. అవి రాకున్న నెప్పుడో పెండ్లి యయి మనసుభద్ర యింతకు మహాభాగ్యసంపన్నురాలై మహారాజ్ఞియై మనల మఱచియు నుండును. సుభద్రా! యీ పటముతో వినోదించుచుండుము. (దుర్యోధనుపటముఁ జేతి కిచ్చును. సుభద్రదానిని గ్రిందఁ బెట్టి కన్నీళ్లు విడుచును.)

కృ—అమ్మాయీ! యేల దుఃఖించెదవు?

బల—ఎంత వెఱ్ఱివాఁడవురా కృష్ణా! నీకింతమాత్రము లోకానుభవము గాని యింగితజ్ఞానము గాని లేదే? అవి దుఃఖాశ్రువు లనుకొంటివా? ప్రమదాశ్రువులురా. పెండ్లి యనినఁ గన్య లేడ్తురా? ఇంతమాత్రము తోఁపదా?

కృ—అదియా సమాచారము. అమ్మా! యెంతటిదానవే సుభద్రా!

బల—చెల్లెలా? నీ వేల చింతించెదవు? శీఘ్రముగా నిన్ను రాజరాజున కిచ్చి వివాహము చేసెదము. నీ వతనిపుట్టపుదేవి వై రాణింపఁ గలవు.

కృ—సోదరీ! నీవు చింతింపకుము. నీయిష్టప్రకారము నెఱవేర్చుభారము నాది.

బల—కృష్ణా! మనము రైవతకాద్రికిఁ బోదము రమ్ము. (ఇద్దఱు నిష్క్రమింతురు.)

సు—(కన్నీళ్లు తుడిచికొనుచు) అన్నా! బలరామా! యెంతమూఢుఁడవు! ఎంతటి మూర్ఖుఁడవు! ఈపాదుపటమును జూచి దిగులుపడి వణఁకితిని. ఈమస్తునకా నేను భార్య నగుట యని కన్నీళ్లు గార్చితిని. ఇవి ప్రమదాశ్రువు లఁట. ఎట్టిరసజ్ఞుఁడు! ఇట్టివానికి నే నేమిచెప్పిన నేమిఫలము. చెవిటివానియెదుట శంఖ మూఁదిన ట్లగు. ఇఁకఁ జిన్నన్నప్రవర్తనమో వింతగా నున్నది. ఆయనమాటలవలన నన్నకుఁ దా ననుకూలుఁడో ప్రతికూలుఁడో తెలియలేదు. పోనీ. నేనే సాహసించి యడుగుదునా? అన్నతోఁ బ్రతికూలించినఁ గుటుంబకలహ మగు ననిన నేను జేయవలసిన దేమి? గిరిఁబెట్టి నాకీ వ్రతముఁ జెఱచుకోవలయునా? సాహసించి దీనికి నేనే ప్రతిక్రియఁ జేయవలయు! (అని యాలోచించు చుండును.)

(తెరలో ఢమఢమధ్వని.) ద్వారవతీపురవాసులారా! వినుఁడు. మఱచితి మనఁ బోకుఁడు. జ్ఞప్తియం దుంచుకొనుఁడు. రైవతకాద్రికి నొకమహాత్ముఁడు సన్న్యాసి వచ్చి యున్నాఁడు. ఆయనను దర్శింప యాదవశ్రేష్ఠులు రేపటియుదయమునఁ బోవుదురు. పౌరు లందఱు యతీశ్వరు బహూకరింపఁ దగినభంగిని రావలయును. ఇది రాజాజ్ఞ సుఁడీ. (అని తిరుగ ఢమఢమధ్వని.)

సు—ఇది యొకటి వచ్చెనా? నాచెలులు నన్ను వెదకుచుందురు. పోయెదఁ గాక.

(నిష్క్రమించును.)

శ్రీ

సుభద్రా విజయము.

చతుర్థాంకము—ప్రథమరంగము.

(ద్వారక. సుభద్రామందిరోద్యానంబున లతానికుంజమందు నిమీలితలోచనుండై యతివేషంబున ధ్యానతత్పరుఁడువోలె నర్జునుఁడుండ సుభద్రారుక్మిణీ సత్యభామలు ప్రవేశింతురు.)

రుక్మి—(కొంచెముదూరమున వచ్చుచు నర్జునుఁ జూచి) సుభద్రా! రైవతమునుండి తోడితెచ్చిన యల్ల వారిపరిచర్యకే సుమా నిన్ను బావగారు నియమించినది.

సత్య—నీయదృష్టము పనసతొల జాతి తేనెలోఁ బడినట్లయినది. వీరు నిన్నుఁ గృతకౌతుకఁ జేయుదురుపో.

సుభ—వదినా! అన్న చెప్పినఋషీశ్వరులు వారా? మహీభృత్కుమారికై తపముఁ జేయు రాజమౌళివలె నున్నారే.

సత్య—మఱఁదలా! సన్న్యాసివేషి నీకనులకు రాజమౌళియా?

సుభ—కాదమ్మా! శంకరుఁ డని యంటిని.

సత్య—ఆయన శంకరుఁడు. నీవు గౌరీదేవివి.

సు—(సత్యతో) అదేమమ్మా యట్టు లనెదరు? (రుక్మిణితో) పెద్దవదినే! ఈచిన్నవదినెగారి పరిహాసమునకుఁ జిన్న పెద్ద యనువిచారముకూడ లేదమ్మా. ఏలమ్మా యింతపిన్నవయసున వీరు సన్న్యాసు లయినారు? ఆముఖవర్చస్సు విబుధులకైనఁ గల్గునా.

రు—ఆయన సన్న్యాసి యగుటకుఁ గారణము నీవే యని నాకెట్లు చెప్పవచ్చును నీవు చెప్పినట్టు లీతేజస్సు సామాన్యవిబుధుల కుండునా? విబుధపతినందనున కుండునేమో.

సత్య—నీవు పోయి మ్రొక్కుము. నీకోరినమగఁడు వచ్చునట్లు వర మిచ్చును.

సు—మావదినెగారి కెప్పుడు మగనిచింతయే.

(అందఱు సమీపించి నమస్కరించి నిలుతురు.)

అర్జు—(కన్నులు విచ్చి) నారాయణ.

రు—మఱఁదలా! వీరు దేవసములు. నిగ్రహానుగ్రహసమర్థులు. ఉపచరించుట యందుఁ బ్రమాదంబున నేని బాలాత్వంబున నేని యుపేక్షించెదవు సుమా. నీకు సర్వము వీరే యని నమ్మి పరిచరించి వా రేది చెప్పిన నౌఁగా దనక చేయుము. నీప్రాణములకంటె నెక్కువగఁ జూచుకొనుము.

సు—నే నేల ప్రమాదపడుదును? వారిసౌఖ్యమే నాసౌఖ్యము.

రుక్మిణి—వ్రతీంద్రా! పెద్దవా రీకన్యను మీకై వసపఱిచిరి. స్వధర్మనిర్వహణార్థము గ్రహింపుఁడు.

ఉ. బాలిక ముద్దరాలు కడు♦పాటున నోర్చినమేను గాదు, దా
ఖేలసలోల సంతతముఁ ♦ గీడును మేలు నెఱుంగ నేర, దీ
గోల భవత్సపర్యలను ♦ గూడుఁ గృతార్థతఁ గావునన్, మహా
శీలక! కన్నెమిన్న దయ♦చేసి కరంబుఁ బరిగ్రహింపుమీ. ౭౧.

ఉ. బాలురు వృద్ధులున్ సతులు ♦ భక్తిపురస్సరచిత్తవృత్తిఁ గా
ర్యాళుల సంఘటించునెడ ♦ నజ్ఞత నొండె, నెఱింగి యొండె, నే
దే లవదోషముం గలిగె♦నేని శమింతురు గాని యల్గఁగాఁ
జాలరు సత్యభామణ! ప్ర♦శాంతమనస్కులు సాధుసత్తముల్. ౭౨.

(సుభద్రం జూచి) నీవు వారిపూజకు వలయునవి సేకరింపుము. వారి దేవపూజావసరమునకు మేము మరల వచ్చెదము. (రుక్మిణీసత్యభామలు నిష్క్రమింతురు.)

సుభద్ర—యతీశ్వరా! మీ కేమి కావలయు?

అర్జు—(స్వ) హృదయేశ్వరా యనదుగా (ప్ర) ఏ మంటివి?

సుభద్ర—యతినాథా! మీకు ధ్యానభంగముఁ గావించితిఁ గాఁబోలు. మీ కేమి కావలయును?

అ—నీవు... ఇప్పటికిఁ బుష్పములు ఫలములు దెమ్ము. (సుభద్ర నిష్క్రమించును.)

సీ. మఱుఁగునఁదిరుగుచోఁ♦దెఱవయందెలనాదు, పెక్కువమనసురుఘ♦భుక్కుమనుసు
ఎదు రరుదెంచుచో♦నిందుముఖామృత, సరసి దృష్టి మునింగి ♦ మరలి రాదు

పయ్యెర సోఁకునఁ ♦ బయ్యెద కంపింప, సుడియుచుఁ జిత్తంబు ♦ సుళ్లఁ బెట్టుఁ
గ్రమ్మఱి యేగు-చోఁ♦గబరీనితంబముల్, గన మోహతాపముల్ ♦ఘనము లగును

ఆ. ఏమి సేయువాఁడ ♦ నెట్టులు సైరింతు, జపము బూమె కైన నఁ ♦ జలుపు టెట్టు ?
లీరహస్యరక్ష ♦ యెవ్విధి ? దీనికి, మందు గలదె కలికి♦ పొందు దక్క-? ౨౩.

అయ్యో ! ఈశాపబాధ లేకున్న నిప్పుడ యీతలోదరిని గాంధర్వవివాహంబున కీయఁగొల్పియుండనా ?

(సుభద్ర పుష్పఫలాదులఁ దెచ్చి యిచ్చును.)

సుభద్ర—స్వాములవారికి నగ్నిహోత్రము గావలయునా ?

అర్జు—(స్వ.)

తే. ధూమపుంజీభవత్క-చ♦స్తోమ మొనరి, జ్వాలికాయితనవ్యలా♦వణ్య మెసఁగ
దాపు చేరిన శీతమై♦దవ్వుపోయి, బాల!నను(గాఁతు వొకవింత♦వహ్నివగుచు?

సుందరీ ! నాడెందంబు నీయంద వేల్చుచున్నవాఁడ. ఇఁక వే అగ్నిహోత్ర మేల.

సుభద్ర—(స్వ) స్వాములవా రెప్పుడు ధ్యానైకతత్పరులే (ప్ర.) స్వామీ ! అగ్నిహోత్రము కావలయునా ?

అర్జు—కావలసిన దే. (సుభద్ర యగ్నిహోత్రముఁ దెచ్చి యిచ్చును. అర్జునుఁడు పూజ నభినయించును.)

(రుక్మిణీ సత్యభామలు ప్రవేశింతురు.)

సత్య—(అర్జునుఁజూచి) శుభకాలము. ప్రసాద మనుగ్రహింపుఁడు.

అర్జు—నారాయణ. (అని తాంబూలము టెంకాయ పూవు లిచ్చును.)

సత్య—సుభద్రా ! ఫలదానము వారే చేయవలయునా ? నీవు నీయరాదా ?

సుభద్ర—నేను నిచ్చెదను. (అని నారికేళతాంబూలాదుల నిచ్చును.)

రు—సత్యా! మనము వచ్చిన కార్యము ముగిసినది. వారి సెలవుఁ దీసికొని పోదమురమ్ము.

సత్య—నిజమే మన మిచటనుండి వారియేకాంతముఁ జెఱిపినఁ గోపింతురు. స్వామీ ! మాకు సెలవా ? ఈచిన్నది మీసేవకు యోగ్యురాలే కదా ?

అ—(చిఱునవ్వు లోన నణంచికొనుచు) నారాయణ. (రుక్మిణీ సత్యభామలు నిష్క్ర.)

(స్వ) ఈబాలికమౌగ్ధ్యమే మిక్కిలి హృద్యమై యున్నది.

తే. సహజముగ్ధానభిజ్ఞత ♦ శ్లాఘ్యతరము, తళుకుబెళుకులవగలాఁడి♦కులుకు కంటె
బాలికల తొక్కు-పల్కు-లే♦బాళిఁగూర్చు, జ్ఞానమానిప్రగల్భ భా♦షణముకంటె.

(ప్ర) కాంతామణీ! నేను మధ్యాహ్నస్నానమునకై పోయెద. నీవనిం జూచుకొని రమ్ము. (ఇరువురు నిష్క్రమింతురు.)

చతుర్థాంకము - ద్వితీయరంగము.

(ద్వారక - సుభద్రామందిరము. సుభద్రాశారదలు సంభాషించుచుందురు.)

సు——నీప్రశ్నమునకుం బదపడి ప్రత్యుత్తరముం జెప్పెదం గాని కొందఱుముఖములు నూతనముగం జూచినంతనే ప్రీతియుం గొందఱుముఖములం జూచిన నప్రీతియు, నిట్లు వివిధభావము లుప్పతిల్లును గదా దానికిం గారణము?

శారద——సౌందర్యము.

సు——సౌందర్యము ప్రధానకారణ మేని సుందరు లందఱు సమానప్రీతిపాత్రములుగ నుండవలయు. లోకంబున నట్టు లున్నదా? సౌందర్యహీను లందఱు ద్వేషింపం బడు చున్నారా? వారియందును మైత్రి దాంపత్యము వర్తిల్లుచుండుట లేదా?

శారద——సమానగుణులు ప్రీతిపాత్రములు. విరుద్ధగుణు లప్రీతిపాత్రములు.

సు——గుణాగుణజ్ఞానము సహవాసానంతరముగదా గలుగును? ప్రథమదర్శనముననే కలుగునభిప్రాయముల కేమిహేతువు? విరుద్ధగుణులునుమిత్రులుగా నున్నారుగదా.

శారద——దైవమే.

సు——త్రోవకు వచ్చితివి. దైవము నిష్కారణముగ మైత్రివైషమ్యములం గలిగించునా?

శారద——దైవమునందు స్వచ్ఛందవర్తనము పక్షపాతబుద్ధి యెట్లు చెప్పుదును?

సు——చం. తరణిమహానుభావతను ♦ దామర యేమియెఱింగి విచ్చెడిన్
సరగునం గాంచినంతం? గలు♦వం బెది గాంచె శశిన్ ముకుంగఁగన్?
గరంగెడిం జంద్రుం జూచి శశి♦కాంత మదేటికి? నెట్లు చూచినన్
బరంగెడి రాగవైరములు ♦ ప్రాగ్భవకర్మఫలోదయంబునన్. ౭౬.

యథార్థ మారసినచో విద్యాధనకామవైరాగ్యాదుల నభిలాష కిదే కారణము. కావున నాయనురాగమున కీకారణము తప్ప మఱి యేదియుం జెప్పం జాల.

శారద——అనుమానమునకో?

సుభద్ర——పాణులు చాపాధ్యాయుధకిణాంకితములు. అంగుళులు, హస్తములు, కర్ణములు, గ్రీవ, భూషణకిణాంకితములు. బాహు బాజానువులు. పాణిపాదములు పద్మాది చిహ్నితములు.

శారద—నీవు కారణ మడుగలేదా?

సుభద్ర—అడిగితిని. ద్రోణాచార్యశిష్యుఁడ నని, చాపవిద్యాప్రవీణుఁడ నని, కొంత కాలము భోగభాగ్యసంపన్నుఁడ నై యుంటినని, చెప్పిరి.

శారద—కులమున?

సుభద్ర—ద్విజుఁ డఁట.

శారద—సందిగ్ధమే. అనుమాన మున్నప్పు డేల యచటికిఁ బోయెదవు?

సు—అదియే వచ్చియుండుకష్టము. ఎంత నిబ్బరించుకొన్నను, నక్కడకుఁ బోక, యాయనను జూడక, నేనై పలుకరింపక, యుండఁజాల కున్నాను. ఇనుపతునక సూదంటురాయిక్రై యెగసిచనున ట్లున్నది నావ్యాపారము.

శారద—నీమోహ మంతయు విజయరాజుగారిపై నుండెనే? ఇది శీలహానికదా?

సు—శీలహాని ప్రాణహానియే సుమ్ము. అంతటిదుర్బలమానసను గాను. ఇట్టు లగుటకుఁ గారణ మేమో తెలియ కున్నాను. అనుమాన మే యనురాగమున కుప బలముగ నున్నది. దుర్యోధనచింతావిషమునకు నీయమృతము దొరకియుండఁబట్టి బ్రతికితిని.

శారద—ఈయన ద్రోణాచార్య శిష్యుఁ డేని యర్జునరాజుగారి నెఱింగియుండవలయు. ఆవిషయ మడిగితివా?

సుభద్ర—లేదు.

శారద—అడుగుదము రమ్ము. (ఇటు నటుఁ బరిక్రమించి) వారే యతీశ్వరు లూరక కూర్చున్నారు.

(శారదా సుభద్రలు సమీపింతురు.)

సుభద్ర—(ఒకయోర నిలుచుండి) యతీశ్వరా! అనుష్ఠాన మైనదా? ఏదైనఁ గావలసి యున్నదా?

అర్జు—నీవు సమక్షమున సర్వకార్యములు దీర్ప నాకేమికొఱఁత?

సుభద్ర—(తల వంచుకొని నేలఁ గాలిక్రేల వ్రాయుచుండును.)

అర్జు—బాలికా! యేదియో యడుగ నుద్దేశించినట్లు తోఁచెదవు. ఏమది?

శారద—స్వాములవారికి ధ్యానభంగము గాదేని......

అ—(స్వ) ఉపాసితదేవత ప్రత్యక్షం బై నిలిచి పలుకరింప నన్యంబు ధ్యానించువాఁ డెట్టివాఁడు. (ప్ర.) నాధ్యానభంగ మీచెలివలననా? అవశ్య మడుగ వచ్చును.

శారద—అక్కా! యడుగుము. స్వాములవారు సదా నీయెడఁ బ్రసన్నులు సుమీ!

సుభద్ర—స్వాములవారేయే క్షేత్రముల వీక్షించితిరి? ఏ తీర్థంబుల నాడితిరి? మీకు మెచ్చిన క్షేత్ర మేది? ఇవి వినఁ గోరిక.

అర్జు—(చిఱునవ్వున) దీనికా యింత సంకోచించితివి?

కాశీ గంగాసరయూసంగమాదులు దర్శించితి. భక్తరక్షా పరాయణు బదరీ నారాయణు సేవించితి. ధనుష్కోటి దర్భశయనాదుల వసించితి. శేషాచలమున వేంకటాచలపతి, నేక శిలానగరధాము శ్రీకోదండరాము, దేహళీపురీశ్వరు వేంకటేశ్వరు, భజించితి.

ఉ. కాంచితిఁ గుంతలంబు, మణికర్ణికఁ జూచితిఁ, జక్రవాపి సే
వించితి, గంధమాదనము వీక్షణ సల్పితిఁ, గూర్మమూర్తినీ
క్షించితిఁ, జంద్రపుష్కరిణి సేతువు వింధ్యహిమాచలంబులన్
గాంచిని బుష్కరంబుఁ బొడఁగంటిని, గన్యకుమారిఁ జేరితిన్. ౭౭.

ఇంతయేల? మోక్షస్థానంబుల నెల్లఁ గంటిఁ గాని యీకడపటి క్షేత్రము వలె నేదియు నామనంబున కింపు నిడదయ్యె.

శా—స్వాములవారు చాలశ్రమించినారు. మీరు లేఁబ్రాయంపువారుగా నున్నారే యిన్ని దేశము లెట్టిగఁ దిరిగితిరా? తో డెవ్వరైనఁ గలరా?

అర్జు—నేను విజయుఁడను రాజకుమారుఁడు.

సుభద్ర—విజయుఁడను రాజకుమారుఁడా? కౌంతేయుఁడా?

అర్జు—అవును. కుంతీదేవిగారి తృతీయపుత్రుఁడు.

శారద—అట్టైన వారిని మీకుఁ జక్కఁగఁ దెలియునా?

అర్జు—మిమ్ము మీకుఁ దెలియునా? యనుము.

శారద—ఆయనకు మీకు నంతటి స్నేహమునకుఁ గారణము?

అర్జు—బాల్యప్రభృతి యేకగ్రీవముగనుండుట. కావున నభేదప్రతిపత్తి.

సుభద్ర—వారు కుశలులా?

అర్జు—ఆఁ ఇప్పటికి జీవితుఁడే.

సు—(తత్తఱపాటుతో) అదేమి యట్టు లనెదరు? వ్యాధిపీడితులు గారు గదా?

అర్జు—వ్యాధిపీడితుఁడో యాధిపీడితుఁడో?

చం. నిలిచినచోటనే నిలుచు నివ్వెఱపాటును గాంచుఁ, జిత్తమున్
ఇలిపెడుకార్యమం దునుపఁజాలఁడు, చూచెడు వెఱ్ఱిచూపులన్

గళవళమందు నిందుఁ గని ♦ కంపిలుఁ గమ్మనిగాలి సోఁకినన్
గలికిరో ! నిద్దురం గుడువుఁ ♦ గానఁ డదేమి మనోభవార్తియో. ౭౮.

కం. తను వెల్లఁ బలుకఁబాఱెను, ఘనములు నిశ్వాసములును ♦ గలవరపాటుల్
తనువు కృశించె నిఁకే మని, ఘనవేణీ! వినుతు నిలిచెఁ ♦ గాయం బొకఁడే.

సు—హరిహరీ! ఎంతదుర్దినము! (అని వెలవెలఁబోయి పరితాప మభినయించును.)

శారద—స్వామీ! మనోభవార్తి యంటిరే. మన్మథార్తియా? అధిబాధయా?

సుభద్ర—(స్వ) అడుగఁ దగినప్రశ్నమే యడుగఁబడెను.

అర్జు—చెప్పెదఁ గాని యీబాలిక యిట్టు లగుటకుఁ గారణ మేమి?

సుభద్ర—(స్వ) అడిగినది చెప్పఁడే. నావిచార మేల?

శారద—అప్రియవార్త వినుట.

అర్జు—ఏమియప్రియము?

శారద—ఈమె కాయన మేనత్తకొడుకు, మనోహరుఁడు. ఈపరితాప మనుకొనఁ గూడదు. అనుభవింపను గూడదు?

అర్జు—(సుభద్రతో) అవునా సుందరీ?

సుభద్ర—(తలవంచుకొనును.)

అర్జు—చెప్ప నిష్టము లేకున్నఁ బోనిమ్ము.

శారద—సిగ్గు.

అ—కాదుకాదు. తనపెద్దవారితోఁ జెప్పుదునో యని సందేహము. ఒకరిరహస్య మింకొకరితోఁ జెప్పుటకా నేను వచ్చితిని? (సు తలయెత్తి క్రేఁగంటఁ జూచును) నేను బూనినకార్యము నెవ్వరుఁ దప్పింప నేరరు. కావున నీమనస్సు నిష్కల్మష ముగఁ దెలిపినచో నాచే నైనంత నీకు మేలు చేయుదును గీడుచేయను.

శా—అక్కా! స్వాములవారు నీ కభయహస్త మిచ్చిరి. వారికేఁ బ్రత్యుత్తర మిమ్ము.

సుభద్ర—అవు నని నీవే చెప్పరాదా?

అర్జు—లోకమున మతిసౌందర్యముల కేకాశ్రయత్వము దుర్లభము. వరించి వరించి యర్జుననా వరించితివి?

శారద—అదే మట్టు లనెదరు?

అర్జు—శుష్కించి శుక్లపక్షమున విదియచంద్రునివలె నున్నాఁడు.

సుభద్ర—విదియచంద్రుఁడు కువలయామోదకారి కాఁడా?

అర్జు—కాషాయవస్త్రము, కమండలువు, జడలు, ధరించి బికారివేషంబున నున్న వాఁడు. నీవు చూచియుండిన మోహింపవు.

సుభద్ర—అది మీ రెట్లూహించితిరి?

అర్జు—స్త్రీస్వభావమునుబట్టి.

సీ. పట్టుఁబుట్టము జరీ♦పరిధానమును గాక, కాషాయవస్త్ర మే♦కన్నె మెచ్చుఁ?
బైఁడిచెంబులు వెండి♦పళ్లెరంబులు గాక, యాకమండలువు నే♦యింతి గోరు?
మంజులకాంచన♦మణిహారములు గాక, రుదురాకపేరు లే♦సుదతి వలచుఁ?
గమ్మవాసన లీను♦గంధసారమె గాక, బూడిదెపూఁత లే♦పొలఁతి కింపు?

తే. కమ్మనూనియపూఁతలఁ♦ గాంతు లీను
నునుఁగురుల్ గాక జడల నే♦వనిత కితవు?
దినము భవతి భిక్షాందేహి ♦ యనుచుఁ దిరుగు
బోడి వలచునె రాచపూఁ♦బోఁడి చెపుమ? ౭౯.

స్త్రీలు భాగ్యాసక్తలు కదా? మఱి యెవ్వరి నైన నైశ్వర్యవంతు వరింపుము.

సుభద్ర—యతీశ్వరా! మీరు సెలవిచ్చినది యుత్తమస్త్రీలక్షణము గాదు.

చం. వలచినదానఁ గాను నర♦పర్యుజగాసరిగంచుచేలముల్
చెలువవువాహనంబులును ♦ శ్రీయును రాజ్యము భోగభాగ్యముల్
లలితపురూపముల్ మెయివి♦లాసము, గావున నిప్పు డన్నియుల్
దొలఁగె నటంచు నామదికి ♦ దుఃఖ మొకింతయు లేదు నమ్ముఁడీ. ౮౦.

ఆయన తీర్థయాత్ర వెడలుట వింటిని. అట్టివార లిట్టివేషంబు వహించియుందు రనియు నెఱుంగుదు. సత్యసంరక్షణమునకై భోగంబుల విడిచె నని నేను వ్యసన పడుట లేదు. నామనోహరుఁ డిట్టిసత్యవాక్యైకవ్రతుఁ డని పొంగుచున్నాను. ఐశ్వర్యమును విడిచిన విడువనిండు.

కం. ఎయ్యది లోకము మెచ్చునొ, యెయ్యది వేల్పులును మెత్తు♦రిలపై స్థిరమై
యెయ్యది యశముం గూరుచు, నయ్యది విడనాడెనా య♦థార్థము చెపుఁడా?

అర్జు—మాట లెన్నైనఁ జెప్పవచ్చును. ఈనావేషంబు నీకుఁ బ్రీతికరంబా? నిజము చెప్పుము.

సు—ధర్మరాజానుజు నర్జును వరించునన్నుఁ గూర్చి నిజముఁ జెప్పు మనుట వ్యర్థ భాషణము. నామనోహరుచే ధరింపఁబడుట నీవేషంబు సర్వథా సంతోషకరం బని మున్మాటికి వచించెద.

సీ. ఘటసంభవునిజటా♦పటలికి మెచ్చెనే, రమ్యలోపాముద్ర ♦ రాజవదన ?
చ్యవనునిపలితకే♦శముల మోహించెనే, శర్యాతికన్యక ♦ సాధుచరిత ?
చేనున్న వీణకై ♦మానస మిచ్చెనే, నారదునకు సుకు♦మారి మున్ను ?
మొల నున్నపులితోలు ♦ మోహించి కూడెనే, ధారిణీధరవర♦తనయ గౌరి ?

తే. వార లెల్లరు నావంటి♦వారు గారొ ?
పుట్టరో రాచకూఁతులై ♦ పోలుపు గనరొ ?
సుఖము తెలుఁగరొ ? భోగించు♦చొప్పు లేదొ ?
ప్రాణపతులుగఁ గొనరె స♦న్న్యాసినరుల ? ౮౨

వారందఱు వివేకవిహీనలా ? తమప్రియులమహిమ తెలుంగనివారా ?

అ—వారిపతులు తపోబలసంపన్నులగు మహాత్ములు. అఘటనఘటనా చాతురీధురీణులు. నీప్రియుఁడు రాజర్షి యుఁగాఁడే ?

సు—నిష్కల్మషం బగువలపునకు వలపే ముఖ్యకారణము. వలపే ఫలమును. తక్కిన ఫలకారణంబులు గౌణంబులు. మనోవాక్కర్మంబుల దానం బెవ్విధంబుగ నొనర్చిన నది యపరిహార్యంబు. అందు మనంబు ముఖ్యంబు. క్షత్రియకన్య నగుటఁ బతివరణంబున నేను స్వతంత్ర. స్వదత్తయైనను గురుదత్త యైనను బ్రథమప్రతిగృహీతకంటె నన్యు మనంబున నేని మోహబుద్ధిఁ దలంచుట శీలవతికిఁ దగదు. సావిత్రియే ప్రమాణము.

శారద—చూచితిరి గదా యీమెకు నర్జునునిపైఁ గలమోహాతిశయము ?

సు—(శా-తో) నీప్రశ్నమునకు స్వాములవారు ప్రత్యుత్తరమును దరువాత నిచ్చెదమనిరే ?

శారద—స్వాములవారికి దయవచ్చిన......

అ—ధర్మరాజుగారి పట్టాభిషేకమహోత్సవమునకుఁ బూర్వరాత్రమున విజయసౌధమున కెదుటిమేడమీఁద రాచకన్నియ లందఱు గుమిగూడి వసంతోత్సవ మాచరించిరఁట.

సుభద్ర—అవును.

అర్జు—అం దొకకన్య యాయనచిత్తంబు (ముచ్చిలించె నఁట.

సుభద్ర—ఆభాగ్యవతి యెవ్వతెయో ?

అ—ఆకన్యక తెల్లపట్టుఁబుట్టముఁ గట్టి, బంగారుటొడ్డాణముఁ బెట్టి, కుసుంబవన్నె రైక తొడిగి, వజ్రాలకమ్మలు ధరించి, మెఱపుఁదీఁగెవలె నుండె నఁట.

సుభద్ర—ఇట్టిజ్ఞప్తి స్త్రీలకు సహజము. ఆయనకు...

అర్జు—మోహబలము.

శారద—(అప) అక్కా ! నీవేకదా యానాఁ డట్టిసొగసు చేసికొనినది ?

సు—(అప) నీవు చెప్పునది బాగున్నదే ? నే నట్టిసొగసు చేసికొనినది నిజమే గాని మఱియెవ్వ రట్లుసింగారించుకో లేదనుట యేమి నిశ్చయము ?

అ—ఆకన్యకయే మఱునాఁ డుత్సవమువేళ సారథిగ నుండుతన్నుఁ దామరతోఁ గొట్టి మీఁదఁ బూలు ఱువ్వె నఁట.

శారద—(అప) అక్కా ! నీవే కదా యిటు......

సుభద్ర—(అప) నే నాయనను గొట్టితినటే ? నీవు తగినదానవే !

శా—(అప) కొట్టితి వని కా దక్కా ! నే ననినది. మొదటఁ దామరవైచినది, తరువాతఁ బూలు వైచినది నీవే కదా ?

సు—(అప) నాదృష్టిపథమున రథముంచువఱకు మఱెవ్వ రటు చేయలేదు. ఆపట్టనంబున నెన్నియో వీథులు. ఎచ్చట నేమి జరగెనో (ప్ర) ఈస్వల్పవిషయ మాయనస్మృతి యందుఁ గలదుగా ?

అర్జు—స్వల్పవిషయమా ? దానిఁ దలఁచి

కం. అకటా ! విషజనితము లగు,ప్రకటానంగాంబకముల ♦ బాలిక నన్నుం
విలాత్మునిఁ జేసెఁగదే, యకళంకుని; నెంతయదయ ♦ రాలో తలఁపన్.

అని తపించెను.

సుభద్ర—అదయురాలు గాదు. పుణ్యురాలు.

అర్జు—దేవపూజవేళను గూడ నీధ్యానంబు మఱచువాఁడు కాఁడు.

శారద—(అప) అక్కా ! స్వాములవారు నీధ్యాన మను చున్నారే.

సు—(అప) పోవే యాశాపాతకురాలా ! (ప్ర.) స్వామీ ! దేవపూజకు విరహతాపమున కెక్కడిపొందిక.

అ—చం. నిరతము నీపయిన్ మనసు♦నిల్పి యనల్పతరాంతరంగిక
స్ఫురదురరక్తి భక్తిఁ బలు♦పోకలు పోయెడివాఁడ; విష్ణుసో
దరి! కరుణాకటాక్షములు♦దార్కొన వేగ ననుగ్రహింపుమీ
స్థిరతరసౌఖ్యదాత్రి వయి ♦ దేవి! తలంపును నన్ దదీయుఁగన్. ౮౮.

అని ధ్యానించువాఁడు.

శారద—(అప) విష్ణుసోదరి యఁట.

సుభద్ర—(అప) అవునే. గౌరి.

శారద—(అప) నీవు గావో.

సు—(అప) రిత్తయాశ లనుతాళ్లు గట్టి నీవు నన్ను సంశయసముద్రంబునఁ ద్రోయుము. వాస్తవావస్థకన్న సంశయావస్థ దుస్సహాము సుమా? (ప్ర.) ఆభాగ్యవతి యెవ్వతెయో?

అర్జు—నీవు కాకున్న?

సుభద్ర—ఐనను గాకున్నను నాకు ధనంజయసాంగత్యము తప్పదు.

అర్జు—జరిగిన వృత్తాంతముఁ జెప్పెద వినుము.

సీ. సంకల్పవీధిని ♦ జలజాక్షినిన్ నిల్పి, కనులార నిశ్చేష్టఁ ♦ గాంచుఁ గాంచుఁ
గాంచి సౌందర్యంబు♦కన్నులఁ గట్టిన, మదనాస్త్రవహ్నుల♦ మఱుఁగు మఱుఁగు
మఱిఁగియెప్పుడొకదే♦మానినీ!నినుఁగూడి,యుల్లంబుఁదెలుపనం♦చుడుకునుడుకు
నుడికి మూాధులు కదే♦పడఁతి నీవారలు, తలఁపరు మే లంచుఁ ♦ దలఁరు దలరుఁ

తే. దలరి యన్యంబు నేదియుఁ ♦ దలఁపుగొనఁడు
మదనశరతాపమునఁ జేసి ♦ నిదురపోఁడు
పోయెఁబో యంతలోన భ♦ద్రా! యటంచు
నులికిపడి లేచు మదిలోనఁ ♦ గళవళించు. ౮౯.

శారద—అక్కా! అక్కా!

సుభద్ర—బ్రతికితిని.

అర్జు—భద్ర నీపేరా?

శారద—ఈమెబంధువు లందఱా పేరనే యీమెను బిలుతురు.

అ—మీా యన్న యభిప్రాయ మెఱింగిన యర్జునుఁడు నీయభిప్రాయమెఱింగియుండిన...
ఆహా! (అని తలయూఁచును).

సుభద్ర—“ఎఱింగి యుండిన” ననెదరే వారెఱుఁగరా? ఎఱింగియుండిన?

అ—నీనిమిత్తమై రైవతమునకు వచ్చినవాఁడు ప్రత్యక్షముగ నిచటికి వచ్చి నిను గ్రహింపక పోవునా?

సుభద్ర—నాకై రైవతముదాఁక వచ్చినవారు మరల నెచటికిఁ బోయిరి?

అర్జు—మఱుఁగుపడి...నీ వొకయుత్తర మైన వ్రాసియుండరాదా?

సు—ఆసాహసముఁ జేసితిని. నే నిచ్చినయుత్తర మాయన లభింపలే దని మసలఁ దేఁబడినది.

శారద—ఇదే యాపత్రము.

అ—(సు-తో) ఏమి వ్రాసితివి? (శా-తో) ఇటు దెమ్ము (పత్రికఁ జదువును.)

కం. శ్రీవిజయాకర్ణార్థము, భావంబున భక్తి మ్రొక్కి ♦ పంచాయుధునిన్
శ్రీవిలసిత భద్రార్థిని, వేవిధములఁ బ్రాణదయితు ♦ విజ్ఞాపించున్. ౮౬.

ఉ. వింటి భవత్సుశీలతను ♦ వింటిఁ ద్వదీయసుధర్మరక్తియున్
వింటి భవద్దయాగుణము ♦ వీరవరేణ్యులు జ్ఞానవృద్ధులున్
గంటుగలట్టివారలును ♦ గాదన కాత్మల నిన్ను మెచ్చుటల్
కంటికి ఱెప్పలేదు నవ♦కంజశరా! యలనాఁటనుండియున్. ౮౭.

చం. కలితసురూపమాన్యకుల♦క్రమగుణాన్విత రాజకన్యకల్
వలపును నీపయిన్ నిలిపి ♦ వందురువా రని వింటి, వారి వో
నలఘుమనోబలంబులు గు♦ణాగుణతత్త్వవిచారశీల! నా
బలితవుసద్వ్రతంబులను ♦ వ్యర్థ మొనర్చెనో యంచుఁ గుందెదన్. ౮౮.

సీ. అమ్మతి నందునా♦యాత్మ నోయనఘాత్మ, యాచరన్నెల కది♦క్రమము గాదు
దానంబు నిత్తునా♦మానస మందునా, క్షత్రియునకుఁ బ్రతి♦గ్రహము దగునె?
హరియింపఁగా నన్ను♦నరుదెమ్మటందునా, యానతియా యని♦యాగ్రహింతొ
నీదాన నంచును ♦ నే విన్నవింతునా, క్రొత్తయిచ్చక మను♦కొఱనెద వేమొ

తే. బాలికను నేను నీ వనఁ ♦ బ్రౌఢమతి విఁ, కేమిచెప్పిన నేర మం♦దేమి యెంతొ?
కన్యకారత్నమను నీవు♦ క్షత్రియుఁడవు, రత్నహారులు పార్థివుల్ ♦ రాజచంద్ర!

సీ. కలశపయోరాశి♦కలితయా నవసుధ, రక్కసుండు గ్రహింప ♦ రాకమున్న
అమలమంత్రపవిత్ర♦హైయంగవీనంబు, గ్రామసింహము దాఁక ♦ రాకమున్న

తొలకరి మేఘంబు ♦ చిలకరించెడి ధార, పదటునఁ బుట్టెలోఁ ♦ బడకమున్న
సద్యస్సముత్ఫుల్ల ♦ హృద్య యానరసిని, గానరంబు గలంపఁ ♦ గనకమున్న
తే. విబుధవర్య! ధనంజయా ♦ విమలశుక్తి, పక్ష్మలా! రాజహంస! నా♦పై నికాంక్ష
మానద! గ్రహింపఁ గొని జగ♦న్మాన్యఁ జేయ, నమలకీర్తితచరిత వే♦గముగ రమ్మ.
తే. సుఖద యాశౌర్యధన జన♦స్తుతదయాఢ్య
రమణ కంజాక్ష పితృజిత ♦ రమ్యగాత్ర
ప్రోవు శశివంశ్య యాచింతు ♦ రుచిరనయన
వ్యగ్రమతిజాతినుతుఁడవు♦ వదలిదీన, రెంటి జంకును గొంకును♦ గృపను గనుము.

శుభముద్ర

ద్వితీయ.

అ—మరణాతురున కమృతమువలె నావిరహాతురున కిది జీవనౌషధమై యుండుఁగదా?
సుభద్ర—పురుషులు ధైర్యశాలులు. వారితాప మెంత?
అ—ఆయనవేదనాప్రవాహ వేగముఁ జూచి యనుభవించిననాకుఁ దెలియును. నీకేమి తెలియును?
సుభద్ర—అవును. నాదుఃఖసాగర మాయన యెఱుఁగనట్లే.
అర్జు—నీకై యాయన యనుభవించు నవస్థల నేనేమి చెప్పుదును?
సుభద్ర—ప్రియువార్త వినినయైన బ్రదికెద. దయగలదేని వచింపుఁడు.
అర్జు—అయిన వినుము.

శా. వ్యాపారంబుల నెల్ల మాని యెపుడుం ♦ దన్నాసుచింతారతిన్
నీపై కూరిమి పేర్మిచేఁ గలలయం♦ దేనిన్ నినుం గాంచుచున్
దాపం బందుచు నున్న వాఁడ మదనా♦స్త్రజ్వాలలన్

సుభద్ర—నేను మాఁడిపోవుచున్న దాననే.
అర్జు—　　నీవునున్
వ్యాపాదింపక నన్ను నేలఁగదవే ♦ బాలా! మనోహారిణీ!　　౯౨.
సుభద్ర—నేనా వ్యాపాదించుదానను? నాయవస్థ నే నేమని చెప్పికొందును.
అర్జు—చం. అతివరో! నీముఖాబ్జ మమృ♦తాంశునిబింబమునందుఁ బూర్ణమై
ప్రతిఫలియింపఁ గాంచుటను ♦ ప్రాణము నిల్చెను మేన; నీసదా

గతి దయకల్మి నీచలువ♦కమ్మని యూర్పులగాలిఁ గ్రోలుటన్
క్షితి నడయాడుశక్తి గలి♦గెన్, ననుఁ బ్రోవు మరాళకుంతలా! ౯౩.

సు—అయ్యో! పరదుఃఖానభిజ్ఞుఁడా! నాదా చలువయూరుపు? మీచరణంబుల స్పృశించెదను. దేహ మెట్లు క్రాఁగుచున్నదో చూడుఁడు. నాస్థితి మీమనస్సున కైనఁ దెలిసియుండినఁ జాలును. (అని పాదము లంటఁ బోవును.)

అర్జు—(హస్తములు పట్టుకొని) వలదు వలదు (స్వ) ఏమి దేహతాపము!

తే. వలపుటగ్గి రగుల్ మరు♦కొలిమియేమొ?
సానఁ దీసినకుసుమాస్త్ర♦శస్త్రమేమొ?
వేఁడి మిడిమెండ సెగఁగొన్న ♦ తూఁడొయేమొ?
వాడగాలికిఁ గమరిన♦పల్లవంబొ? ౯౪.

సుభద్ర—(స్వ.) ఆశ్చర్యము! కరస్పర్శము తాపోపశాంతి సూచించెను.

అ—(ప్రకాశము) బాలికా! నీయవస్థఁ గనులారఁ జూచియు నీకుఁ బ్రీతిఁ గలిగింప నేరని యీనిర్దయాత్ముని, బాపాత్ముని నేల యంటెదవు? వినుము.

కం. వినఁగానమి నీవార్తయుఁ, గనఁగానమి నీదుమోముఁ ♦ గన్నారఁగ, ని
న్నన నేటికిఁ దేరకు నే, మన నేటికి నీవు మెచ్చ♦మానెద నుసుఱున్. ౯౫.

(అని ప్రాలఁ బోవును.)

సు—ఆఁ ఆఁ వలదు. నే జీవించియుండఁగనా? నానిమిత్తమా? (అని చేయి యడ్డము సాఁచును.)

అ—బాలా! నీప్రియునవస్థ నే ననుకరించితి. ఇంతమాత్రమునకే దేహవిస్మృతి గను దానవు నీ వప్పటివాస్తవదశఁ జూచిన నేమయి యుందువో?

సు—మన్మథబాణంబులు కోమలప్రసూనంబు లయ్యు విరహులపట్ల దారుణంబు లగు నట్లు మీ వాక్యంబులు సుధారసధారలయ్యు నాప్రాణంబుల వెలార్చుచున్నవి.

మాలతి—(ప్రవే.) అక్కా! దుర్యోధనాదులు రేప మనయూరిపడమటిగవని యొద్ద నుండుతోఁపులో విడిసెదరఁట. ఉదయమున వారి నెదుర్కొన మనవా రందఱుఁ బోవుదురఁట. రుక్మిణీదేవిగారు దీనిని నీకుఁ దెలుపు మనిరి. (సుభద్ర మూర్ఛిల్లి పడును. శారద యుపచరించును.)

అ—ఇంకను స్మృతి రాలేదు. శారదా! కారణము?

శారద—ఉఊము వినినయంచకన్నె యేమగును?

అ—(స్వ) కాదు కాదు. ఈకతినాత్ముడు. (శారద యుపచరించును. సుభద్ర లేచును.)

(ప్ర.) తన్వీ! ఏమది?

సుభద్ర—పురాకృతకర్మఫలానుభవారంభము.

(తెరలో.)

చం. పొరి మునిముచ్చుభంగిఁ గను♦మూయుచు విచ్చుచు రాజకీరముల్
శిర మరవాల్చి మెల్లఁ దనుఁ♦జేరినవారిని బొంచి చూచె, దు
ర్భర మగుకాఁకలం బడుమ♦రాళిని దామరపాకుగొడ్డుచేఁ
దరుణులు దేర్చువారు ముగు♦దా! చనుదెమ్ము కవిశ్రమింపఁగన్. ౯౬.

మ. తనసామ్మదియె దాఁచినట్టు సకి! మ♦త్తంబాద్విరేఫంబు చ
య్యనఁ దా వచ్చి సరోజినిన్ మధురసం♦బానంగ నుంకించి కాఁ
కను బల్ క్రాఁగిన తేనె మూతి నునుపం♦గాఁ జుట్టినన్ సోలుచున్
దనుఁ దత్ప్రాంతపురాజహంసము నగం♦దారెం ద్రపాసంగతిన్. ౯౭.

సు—శారదా! మధ్యాహ్న మయ్యెను. నాదుఃఖముచే స్వాములవారి నియమమునకు విఘ్న మాపాదింపరాదు. వారికి మధ్యాహ్నస్నానాదులకు సమయము. పోదము రమ్ము. స్వామీ! సెల విచ్చెదరా?

అ—నారాయణ. మరల నెప్పుడు వచ్చెదవు?

సు—(మెల్లగ) ఉసు ఉండిన సాయాహ్నవేళకు. (శా. సు. నిష్క్రా.)

అ—దరిద్రుఁడు చేచిక్కిన నిక్షేపంబు నైనఁ దక్కించుకొన నేరఁడు. నామోహ మెట్లు లాఁవును? నామోహ మెట్లు లైన నగుంగాక. ఆకోమలాంగి జీవించునో జీవింపదో? "ఉసు ఉండిన" ననియెనే.

తే. బహుళదుఃఖభరంబున♦బాల గానఁ, దాళఁజాలక ప్రాణముల్♦దలఁగు నేమొ?
విజ్ఞురా లట్లుచేయంగ♦ వేగపడునె? దుఃఖకోపంబులం దేమి♦తోఁపఁగలదు.
బాలిక నన నేల?

చం. పెనువడగండ్లవానకును♦ బెంపు దొలంగి కలంగి సొంపువోఁ
బొనువడియున్న పంకజము♦పోలిక దాసికతోరవార్తకున్

వనజదళాక్షి మోము వసి♦వాడెను, దాని స్మరించినంత నా
మనము దవాగ్ని సోఁకినసు♦మంబువిధంబున వాడి మాఁడెడున్. ౯౯.

దైవమా! న న్నిచటి కేల తెచ్చితివి? ఏమి చేయ వచ్చును? స్నానాది మధ్యాహ్న కృత్యములఁ దీర్చి యోజించెదఁ గాక. (నిష్క్రమించును.)

చతుర్థాంకము - తృతీయరంగము.

(సుభద్రామందిరము. చింతాయుక్తసుభద్ర శారదభుజముపైఁ జేయి వైచియుండును.)

సుభ—శారదా! ఇఁక నాగతి యేమి ?

ఉ. పోణిమి నానిమిత్తమయి ♦ పూర్ణకృపం జనుదెంచి నట్టినా
ప్రాణము, జీవితేశ్వరుఁడు ♦ ప్రాణవిభుండు, మనోహరుండు, నే
రాణ నొనర్చినట్టివ్రత♦రాజిఫలంబు, నవీనమల్లికా
బాణుఁడు రైవతాద్రికిని ♦ వచ్చియుఁ గ్రమ్మతె నెంతమోసమో? ౧౦౦.

అయ్యో! ఎంతనిర్భాగ్యురాలనే?

ఉ. ఊహయొనర్ప కే నిచట ♦ నుండి తపించెడిరీతి, నాపయిఁ
మోహము దూరముం జలిపి ♦ మూఢునికై పడిఁ బోయె, నీతనూ
దాహము దీఱు టెట్లు? స్మర♦ తాడిత నే మను టెట్లు? దైవమా!
స్నేహము వమ్ముపోయె, నెటు ♦ సేయుదుఁ జెప్పఁగదే తలోదరీ! ౧౦౧.

దుర్యోధనుఁడును రేప వచ్చునఁట.

ఉ. మానసభాషణక్రియల ♦ మానసమే కడుముఖ్య మందు ర
ద్దానిఁ బ్రమాణముం గొని పృ♦థాతనుజాతున కీశరీరముఁ
దానముఁ జేసి వెండి పరుఁ ♦ దార్కొనఁజేయుట యెట్లు? విప్రుకై
దాన మొనర్చి గోవును బ♦దంపడి బోయకు నీయఁ జెల్లునే? ౧౦౨.

కట్టా! నాప్రాణేశ్వరదర్శనలాభం బైన నీజన్మంబున నాకుఁ గలుగదు కాఁబోలు? హా హృదయేశ్వరా! హృదయేశ్వరా! నా కిఁక మరణమే శరణము (అని పాన్పుపైఁ గూలఁబడును.)

శారద—అక్కా! ఊఱడిల్లుము.

సుభద్ర—ఏమి తలంచుకొని?

శారద—ఓర్పుఁ దెచ్చుకొనుము.

సుభద్ర—దేనిఁ జూచి?

ఉ. చాలును జాలుఁ బల్కుకుము ♦ శారద! నీయుపదేశవాక్యముల్
పోలుప భిన్నకుంభజల♦ముల్ సుమి, నాయెద నిల్వ నేర్చునే?
బాలిక! మద్గతవ్యసన♦భార మెఱుంగఁగ నేర్తె? యాదిమ
వ్యాళభరంబుఁ దుట్టపురు ♦ వాత్మ నెఱుంగఁగ నేర్చునే చెలీ? ౧౦౩.

కావడిబరువు చూచువారికిఁ దెలియునటే? సమానదుఃఖులు సుమా సమాశ్వసింప నర్హులు.

శా—అక్కా! నీవు చెప్పినది సత్యమే కాని దుఃఖమున నేకార్యము గాఁగలదు?

సుభద్ర—సర్వదుఃఖపరిహారకము మృతి.

శారద—బలవంతపుమృతి నరకకారణము.

సు—అమ్మో! యివి యెక్కడినీతులే? అట్లయిన నీరాత్రి నీయూర నుండ నొల్ల.

శారద—త్రోవలో దొంగ లడ్డగించిన?

సుభద్ర—సొమ్ము లన్నియు నిచ్చుటనే పాఱవైచి పోయెదను.

శా—సౌందర్యము నేమిచేసి పోయెదవు? ధనము చోరులమాత్రము పెరరేచును. వనితాసౌందర్య మెట్టివానిని దుష్కార్య మొనర్పఁ బ్రేరించును.

సుభద్ర—చెలీ! నన్నుఁ బాపిబ్రహ్మ రూపవతిగ నేలచేసెనే? (అని కూలఁబడును.)

శారద—నీరమణుని సంప్రీతికి.

సు—సర్వథా నన్ను నాశముసేయుట కనుము. తలవెంట్రుకలంత బలఁగ ముండియుఁ దలకుఁ బోయుదిక్కు లేదు. తుదకు నాసహజస్వరూపమే నాకు శత్రు వాయె.

శా—ఇంకను నొకదిన మున్నదిగదా గడువు? ఈలోపల భగవత్సంకల్పంబున నెన్ని వింతలు పుట్టరాదు?

సు—వింతలా విపరీతములా? పువ్వుపుట్టఁగానే పరిమళించును. కానిపనికే కష్ట మెక్కువ.

శారద—కష్టార్జితమే కడుకుచ్యము. నే నొకటి యడిగెదఁ జెప్పుము.

సుభద్ర—అడుగుము.

శారద—స్వాములవారియందలి నీ సందేహము నివర్తించెనా?

సుభద్ర—లేదు.

శారద—సందేహముతోడ నేకార్యమునకైన నెట్లు సాహసించెదవు?

సుభద్ర—నిజమే. ఏమి చేయు మనెదవు?

శారద—స్వాములవారి వాక్యములు కొన్ని బోధపడలేదు. నీవు చెప్పెదవా?

సుభద్ర—ఏవి?

శారద—నీమనోహరుఁడు రైవతమున కేల వచ్చెను?

సుభద్ర—నాకొఱకై యని చెప్పిరే.

శారద—వచ్చినవా రెచటికిఁ బోయిరి?

సుభద్ర—మఱుఁగుపడి.

శారద—ఎచ్చటికిఁ బోయిరి?

సుభద్ర—ఏమో.

శా—బాల్యప్రభృతి యేకగ్రీవముగ నభేదప్రతిపత్తి నున్నవారికే తెలియదఁటగా మఱుఁగుపడఁ గారణము?

సుభద్ర—ఏమో.

శారద—అది పోనిమ్ము. ఇచ్చటికి రామికి హేతువు?

సుభద్ర—చెప్పిరి గదా మాయన్నగారి యభిప్రాయ మెఱిఁగి యని.

శా—అంతకు మున్నె విరహవేదనయం దది యొకవిషయముగ వాకొనఁబడియెఁ గదా? తెలిసియుండియు రైవతమున కేల వచ్చిరి?

సు—ఏమో పోవే. అవి యన్నియు నే నిప్పు డాలోచింపఁ జాల. తెలిసియుండిన నీవే చెప్పుము.

శా—విఘ్నహతకామమే పరితాపకారణము. విజయరాజేంద్రుఁడు నిన్ను వలచుట సత్యము. మీయన్నగారి యభిప్రాయ మెఱుంగుటయు నిజము. ని న్నెటులైన సాధింప రైవతమునకు వచ్చి యతివేషంబున మఱుఁగుపడి యుండవచ్చును. యతి విధేయు లగుయాదవులచేఁ గొనితేఁబడినవారు వారో యేమో.

సుభద్ర—శారదా! మంచివిశారదవు. ఆశచేత నన్ను జీవింపఁజేసెదవా?

శారద—నీ కిప్పుడు విజయకాలము. నీవు నిబ్బరంబుగఁ బ్రవర్తింపవలయు.

సుభద్ర—విజయకాలమో? విలయకాలమో?

శారద—దీనిని జూచి యది నీవే నిర్ధారింపుము. (అని యొకపటముఁ జూపును.)

సుభద్ర—సన్న్యాసుల వారిపట మేల వ్రాసితివే?

శారద—ఈయన సన్న్యాసి యని నీ కెట్లు తెలియును?

సుభద్ర—నీవివేకము విపరీతపుఁబాకమునఁ బడినదే? వేషముఁ జూచినఁ దెలియ లేదా?

శారద—వేషమే లోకమును మోసగించునది. యథార్థజ్ఞానము గాదు.

సుభద్ర—యథార్థ మెట్లు తెలియును?

శారద—వేషముఁ దొలఁగించిన.

సుభద్ర—ఏదీ తొలఁగింపుము.

శారద—ఇందుఁ గాషాయవస్త్రములు, జడలు లోనగునవి యారోపితములు. నీవే వానిని దీసివేయుము.

సుభద్ర—(అవి యన్నియుఁ దీసి యచ్చెరువున) ఏమిది శారదా! యిది నేను వ్రాసిన చిత్తరువుపటము కదా?

శారద—కాదని యెవ రనిరి?

సుభద్ర—(ఆలోచించి) తెలిసెఁదెలిసె. శారదా! నీపుణ్యమున బ్రతికితిని. ఉత్కంఠ కంఠగత మగుచున్నది.

శారద—ఇఁక నేమి? మనోహరా! యని దీనిని గౌఁగిలించుకొనుము.

సుభద్ర—అదేమే యట్టు లనెదవు?

శారద—ఇది పట మనుట మఱచితివి.

సుభద్ర—అవును. వారిగుట్టు......ఇంతటితో నే మైనట్టు?

శారద—అనుమానము బలపడినట్లు.

సుభద్ర—సత్య మెఱుఁగు టెట్లు?

శారద—అది నీవంతు.

సుభద్ర—సిగ్గు భయము పీడించుచున్నవే.

శారద—ఇప్పటిసిగ్గు వెనుకటి కెగ్గు. భయపడకుము. మరలఁ బోదము రమ్ము. మాటల ధోరణిఁ దత్త్వ మెఱుఁగ నగు. నేను దోడుగ నుండెద.

సుభద్ర—అటైనఁ బోదము పద. (నిష్క్రమింతురు.)

చతుర్థాంకము—చతుర్థరంగము.

(అర్జునులతాకుటీరము. సుభద్రాశారద లర్జును డాయఁ బోవుదురు.)

అర్జు—(స్వ)

తే. పూర్వపుణ్యంబు లన్నియుఁ ♦ బొందుగూడె
సురల కెల్లను నామీఁదఁ ♦ గరుణ వెలసె
వ్రతము లుత్తమతపములు ♦ ఫలము నీనెఁ
గంజలోచన మరల నేఁ ♦ గాంచుకతన.　　　　　౧౦౪.

ఏలొకో బాలిక సమస్తాభరణంబులు తీసివైచినది.

తే. సొమ్ము లన్నియుఁ దీసియు ♦ సుందరాంగి
పొలిచె నునుఁగ్రొత్తయపరంజి♦బొమ్మవోలె
మారుకాఁకను వేఁగుట ♦ మగువమేను
కాఁకఁ దీరిన కనకశ♦లాక యమ్యె.　　　　　౧౦౫.

తే. కొమరుగాలికిఁ జెదరుముం♦గురులతోడ
లలన కుఱుమావుఁజిలుఁగుఁజే♦లము ధరించి
కొదమతేం ట్లల్ల నెగయుచు ♦ గునిసియాడ
నాఁచు పలుచగఁ గప్పిన♦నళినిఁ బోలె.　　　　　౧౦౬.

శా—అక్కా! మనము వచ్చినవేళ మంగళకరము. స్వాములవా రూరకకూర్చున్నారు.

సు—మంగళాంతమునే మంగళ మన వలయు. (సుభద్రాశారద లర్జును సమీపింతురు.)

అర్జు—ఏమిసుందరీ! నీముఖకాంతి మాఱినది. నీయాకారముఁ జూచిన నాయట్టివానికిని మనస్సు నీరగు చున్నది.

శారద—పెనుగాలికి సుడివడినకదళి యెట్లుండును? స్వాములవారిచరణము లొండె మరణం బొండె శరణం బని యిట కరుదెంచెను.

అర్జు—మరణమా హరిహరి! నేను జీవించియుండ? ఏమైన విశేషవార్తలు తెలియ వచ్చెనా?

మాలతి (ప్రవేశించి సుభద్రతో) "స్వాములవారిసేవకు నీవిఁకఁ బోఁబనిలేదు. నిన్ను శ్వేతభవనంబుననుంతురు." అని మీవదినెగారు మీతోఁ జెప్పుమనిరి. (నిష్క్రా.)

సు—హా ప్రాణేశ్వరా! (అని మూర్ఛిల్లిపడును.) ఆఁ ఆఁ (అని యర్జునుఁడు హస్త మాధార మిడును.)

అ—ఏ మిది శారదా!

శా—సర్వము మీకు విదితము. మీపాలఁబడిన మాయక్కగారి నెట్లు రక్షించెదరో? మీరు కనికరింపకున్న బ్రదుకుటే దుర్లభము.

అ—నీవు వేగముగఁ బోయి పన్నీరముఁ గొని రమ్ము. (శా. నిష్క్రమించి పోంచి చూచుచుండును.)

ఎంతటికష్టకాలము! రహస్యము వెల్లడింతునా? స్మృతిహీనయే. ప్రేయసీ!

చం. అదయుఁడు నన్నుఁబోలె లలి తాంగిరో నిన్నును బ్రాణసంశయా
స్పదగతిఁ ద్రోచెఁగా? యది స్వభావము వానికి; దూఱనేల? దు
ర్మదుఁడను, యోజనారహితమానసుఁడం, గుటిలాత్ముఁడన్, ననున్
మదవతి! దూఱ నౌ, నదయమానసుఁడం, బరదుఃఖమూఢుఁడన్. ౧౦౮.

నీస్థితి నానిబ్బరము! ఔరా నా రాతిగుండియా! మనోహారిణీ!

కం. అపరాధిని నీయెడలన్, విపరీతపువర్తనమున వెంగలి నయి నే
నపలాపించితి బాలా! కృపచేఁ గనువిచ్చి చూడు కినియకు నాపై. ౧౦౯.

నాకైతవంబు నెవరు సహింతురు? ఈకష్టదశకు నేనే నిదానము.

కం. పంచకుఁడు వీఁడు వీనిం, గాంచఁగ రా దనియొ దవ్వ గావించి దయన్
మించినకోపంబున నను, ముంచుచు వ్యథ నేత్రయుగళి ముకుళించి తయో

చం. కనుఁగవ నీవు మోడ్చిన జగం బఖిలంబును నాకు శూన్యమై
తనరెను, నీహృదంబుజము తత్తఱిలం గని నాదుగుండియల్
చన శకలంబులై, చెలువ శ్వాసము సన్నగిలంగ నాయసుల్
తనువుఁ దొలంగి పోయెడిని దన్వీరో! నే నెటు సైఁతుఁ దెల్పుమా? ౧౧౦.

సదయహృదయవు. నాపరితాపముఁ జూచియైనఁ గటాక్షింపరాదా? సురలారా! మీకు నమస్కరించెద. నామనోహారిణి రక్షింపుఁడు. ఇటువేల్పులారా! మీకు మ్రొక్కెదను. నాప్రాణదయితఁ బ్రాణయుతఁ జేయుఁడు. (అని విసరి) భయము లేదు. నాప్రాణములు మరల వచ్చుచున్నవి. మూర్ఛ దేటినవెంటనే...

సుభద్ర—(లేచి) శారదా! శారదా! (అని పోఁబోవును.)

అర్జు—శారద వచ్చును. నిలుము. నీ శోకమేలువార్తఁ జెప్పెద. నేనే (తెరలో "శారదా! శారదా!" అనుధ్వని వినఁబడును.)

సు—అదిగో మాలతి వచ్చుచున్నది. నిలువరాదు. శారదా! శారదా! (అని వెలికిఁ బోవును.)

శారద—(ప్రవేశించి) ఏమక్కా!

సుభద్ర—(ఇంచుక కోపము నటించుచు) ఏమక్కా! ఒంటిగ విడిచి యెం దేగితివే?

శారద—నీకుఁ దాపశాంతిఁ గావింప.

సుభద్ర—తాపశాంతి యీచెట్టుచాటున నున్నదా?

శా—నీవు మూర్ఛిల్లితివి. అట్టిదశయం దనురాగము గలవారిచేష్టలు వాక్కు లెట్లుండునో కనుద మని డాఁగితి.

సుభద్ర—(కుతుకముతో) ఎట్లుండెనే?

మాలతి—(ప్రవేశించి) అక్కగారింటికి రేవతీదేవిగారు, రుక్మిణీదేవిగారు, సత్యాదేవిగారు వచ్చి మిమ్ము వెంటనే తోడుకొని రమ్మనిరి.

సుభద్ర—రేవతీదేవిగారా?

మాలతి—అవును. బలరామరాజుగారి దేవిగారు.

సుభద్ర—(నిట్టూర్చి) ఏమంతతొందరపని?

మాలతి—వా రందఱు రాత్రియంతయు నింగ వేడుకగా మీతోడ నుందురా రఁట.

సుభద్ర—ఏల?

మా—ఉదయమునకుఁ బూర్వమే మీకు నభ్యంగనము నలంకారముఁ గావింపవలయు నఁట. వారు వాకిట నిలిచి యెదురుచూచుచున్నారు.

సు—(స్వ) అనురాగముగలవారివాక్కు లిట్టి వని విన నైన వలనుపడ దేమో? ఏమి కష్టకాలము! ఇఁక వారిముఖదర్శన ప్రాప్తియు లేదు గాఁబోలు. దైవమా! (సు. శా. మా. లు నిష్క్రమింతురు.)

అర్జు—(నివ్వెఱపాటున నిలిచి.)

ఉ. ఎంతటిమోస మయ్యె నిఁక ♦ నేమి యొనర్పఁగ నేర్తు? మన్మథా
క్రాంతహృదంతరుండ నయి ♦ కార్యము నూహ యొనర్ప లేక వి
భ్రాంతి నతుల్యరూప నను♦రాగవతిం బెడఁబాయఁ జూచితిన్
గంతునిబారికిం బడితిఁ ♦ గాయము నిల్చుట యెట్లొ వేదనన్. ౧౧౧.

ఉ. జీవితసంశయాంధ్యమునఁ జేడ్పడ నేను మెఱుంగుఁబోణి తా
వావిరి చంచలాలతికభంగిగ నయ్యె, నిఁ కేమి చేయుదుర్ ?
దైవమ ! కైవసంపడినతామరసాక్షిని జాఱవిడిచితి
ద్రావఁగలేక పాలను ధరాస్థలిఁ ద్రోసెడి పిల్లిపోలికన్. ౧౧౨.

తే. సంధ్య జాతెను గన్నియచందమునను
దలఁగె రక్తి సుభద్ర చిత్తమునఁ బోలి
తమము ముంచెను నను మోహతమము మాడ్కి
జక్కవ యొకండె యింక నాసాటి జగతి. ౧౧౩.

ఇఁక నాప్రియురాలిఁ జూచుభాగ్య మైన లేదేమో ? ఇం కెక్కడిప్రియురాలు ? కాలువాతనో యాకూళచేతనో పడును. ఎంతటివిచారహీనురాలు. నిలిచి మాటాడక యైనఁ బోయెను. ఏమి మాటలాడును ? నేనా నిజస్థితిఁ దెలుపనైతి. నావంచన మెఱుంగు నంతటినేర్పరియా యాబాలిక ? ఇది స్వయంకృతావరాధము. అనుభవింపవలసినదే. ఎ టనుభవింతును ? కార్యము చక్కఁబడుమార్గము లేదా ? పునర్దర్శనమే లేదఁట యిఁక మార్గ మేమున్నది ? ఇన్నిదినము లాదరించినవారు తుదకు నొక మాటఁజెప్పి సెలవు తీసికొని యైన రమ్మనరా ? ఒకవేళఁ బోయిరమ్మనిన నెవ రెవరువెంట వత్తురో ? ఏమియుపాయము ? (అని యాలోచించువానివలె నిటునటుఁ బరిక్రమించి) ఇఁక నేయుపాయము పనిలేదు. ఈసారి గోచరించెనా... యేమైనఁ గానిమ్ము విడుచుట లేదు. గోచరింపకయే పోయిన ?... ఈవిచారమున సంధ్యవేళ మించుచున్నది. కర్తవ్య మావల యోజించెదఁగాక. (నిష్క్రమించును.)

చతుర్థాంకము - పంచమరంగము.

(సుభద్రామందిరము. రేవతీరుక్మిణీ సత్యభామాసుభద్ర లాసీనలై సంభాషించుచుండ శారద నిలఁబడి యుండును.)

స—ఈమాటల కేమిగాని సుభద్రా ! స్వాములవారియొద్ద సెలవు కొని వచ్చితివా ?

సు—(స్వ) ఈనెపమ్ముననైన మరలఁ దదీయదర్శనము లభించునేమో (ప్ర) లేదు.

రుక్మిణి—ఆవిషయమున సుభద్రయే స్వతంత్రురాలా ?

సత్య—కాకున్న ? ఆయనగతి యాయన దని యూరకుండ వలసినదే ?

రేవ—సుభద్రయే పోయి చెప్పుట నీతిగాదు. చెప్పకయే యుండుట మర్యాదగాదు.

స—నీతులు మర్యాద లటుండనిండు. చెప్పక పోయిన మీామఅఁదిగారు చెప్పియుండి నంత యగును. మాబావగారిని యతీశ్వరులవారు కోపింతురో శపింతురో.

రేవ—మీా బావగారి నేల కోపింతురు?

సత్య—వారే కదా వారి కాంతరంగికశిష్యులు.

సుభద్ర—(స్వ) దైవమా! చెడితిని. మోసపోయితిని. అన్నగారిపన్నాగము మున్నే తెలియనైతి.

సత్య—వారిచే వా రుపదేశమునుగూడఁ బొందిరే?

రేవ—ఏమియుపదేశము?

స—మీారు వినలేదు కాఁబోలు. రైవతకాద్రి కందఱుఁ బోయినపుడు మాబావగారు మీామఅఁదిగారు యతీశ్వరులవారిని సందర్శించి రఁట. అప్పుడు బావగారు వారి శక్తిసామర్థ్యపాండిత్యాదుల కచ్చెరువుపడి స్వామీా మా కొకభద్రమార్గ ముప దేశింపుఁ డని కోరిరఁట.

రేవ—స్వాములవా రేమియుపదేశించిరో?

స—మ. సమయార్హం బగునట్టివేషమును, భాషానైపుణంబుం, బరా
క్రమముల్, మేధయు, సాహసంబును, గభీరత్వంబు, సామాద్యుపా
యములుల్, వెండి సుదృక్సముత్కరమనోజ్ఞాకారముల్, దైవసా
హ్యము, నోయాదవవర్య! ధైర్యమును, భద్రావాప్తికిఁ మార్గముల్.

అని యుపదేశించిరఁట. (శారద సుభద్రవంకఁ జూచును.) సూక్ష్మముగ మోక్ష మార్గ మదుగఁగా మనసుభద్రముంచుకొ మ్మని చెప్పి రఁట. (సుభద్రముఖము దెలివారును).

రేవ—నిశ్చయమే. "మన ఏవ మనుష్యాణాం కారణం బంధమోక్షయో" యని కలదుగదా.

సత్య—అవునవును. మీారు విద్యావతులు గనుకఁ జక్కఁగ గ్రహించితిరి.

రేవ—ఈమాత్రమునకా మీాబావగారిని వారు కోపింతు రంటివి.

సత్య—ఇంతకే కాదు. వారియందు గురుభక్తి గలిగి చాతుర్మాస్యమునకు మన యింటనుండఁ బిలుతమా యని మాబావగారు మీామఅఁదిగారి నడిగిరఁట.

రేవ—మఱఁదిగా రేమనిరి ?

స—అది కష్టకార్యము. గోవుసాధుత్వము యతిశాంతి యనుమాట వినమా ? వారి యిష్టముచొప్పున మనము జరిపింపమేని కోపము వారు పడుచు వెంటనే యిక్కడ నుండక లేచిపోదురు. తరువాత నేమి మూఁడునో ? ఎవ రిప్పుడు వీరికి మనయింటఁ బరిచర్య సేయువా రనిరఁట.

సుభద్ర—(స్వ) చిన్నన్న చక్కనిమార్గ ముపదేశించెను.

రేవ—మీబావగా రేమి చెప్పిరి ?

స—దుర్వాసునకుఁ గుంతీదేవివలె, నారదునకు సుకుమారివలె, మనసుభద్ర యనిరఁట.

రేవ—నిజమే. తరువాత.

సత్య—మాబావగారు యతీశ్వరులవారిని "జాతుర్మాస్యమునకు మావీట నిలిచి మమ్ము ధన్యులఁ జేయవలయు" నని ప్రార్థించిరఁట.

రేవ—యతీశ్వరులవారు కానిమ్మనిరి కాఁబోలు.

సత్య—అనాలోచితముగ ననలేదు.

రేవ—ఏమి చెప్పిరి ?

స—మీరు రాజులుగదా. రాజు లనఁగ భోగాసక్తులు. మే మనంగ యోగాసక్తులము. మేము నిశ్చితకార్యతత్పరులము. తదేకధ్యాననిష్ఠులము. మీకన్యాభిలాష మెందు. (సుభద్ర స్వగతము. స్పష్టము) మమ్మనాదరించినచో...

రేవ—మీబావగా రేమి చెప్పిరో.

సు—(స్వ) ప్రతికూల సందర్భంబున వారి యుద్దిష్టమార్గ మేయదో చెప్పనీయదే.

సత్య—మీకార్యమున కెట్టికొఱఁత కలుగకుండఁ బ్రవర్తించెద నని బాస చేసిరఁట.

రేవ—మీబావగారా పట్టినపట్టు వదలువారు ?

సత్య—పట్టువదల లేమి మీమఱఁదిగారిసొత్తు.

రుక్మిణి—సత్యా ! యేమి తెలిసి యామాట నంటివే ?

స—మీవలె వారి లోగుట్టులు నాకుఁ దెలియవు గాని మన కందఱకుఁ దెలిసిన ద్రౌపదివిషయము దృష్టాంతముగఁ జెప్పెద.

రుక్మిణి—ఏది ?

స—(రేవతితో) సుభద్రను విజయున కిచ్చి వివాహ మొనర్చిన బాగని మీమఱది గారు తొలుతఁ జెప్పిరికదా? ఆమాటయందు నిలఁబడిరా? అక్కా! యిది మీకుఁ గూడఁ దెలియును గదా?

రేవ—అవును. మాట నిలుకడలేమి కిదియా దృష్టాంతము?

సుభద్ర—(స్వ) అట్లైనచోఁ జిన్నన్న నా కనుకూలపక్షమువాఁడే.

రు—తమ యభిప్రాయముఁ దాము దెలిపిరి. బావగా రంగీకరింపరైరి. కాదు కూడ దని పెద్దవారితోఁ గలహింపు మనెదవా? ఆమాటకు వచ్చిన మనయత్తగారి మామగారి యభిప్రాయ మేమి? మనయిష్టమేమి? అందఱు మర్జునున కీయ వలయునని చెప్పినవారమే కదా?

సుభద్ర—(స్వ) వీ రందఱు మనపక్షమువారే.

స—పోనిండమ్మా! పెద్దవారితో నాకేల వాదు? కాని యీవివాహము దలఁచు కొనిన నా కొకసంతోషము.

రేవ—ఏమి?

స—కృతయుగమునాఁటివారు గనుక మీరు, నీకాలమువారిలో నేను, వివాహవిష యమునఁ దల్లిదండ్రులయిష్టప్రకారము వర్తించినవారము. ఇప్పుడు మనమఱఁదలు.

రు—(చిఱునవ్వున) అక్కా! మనసత్య విశ్వామిత్రుని యవతారమేమో? గిచ్చి కల హానకుఁ బిలుచును. నేను దన్నాక్షేపించితి నని యిది బదులు. (సత్యతో) నేనును దల్లిదండ్రుల యిష్టమునకు విరోధింపలేదులే. మాయన్నగారి యభిప్రాయమునకే విరోధించితిని. ఎఱిఁగియెఱిఁగి దురాత్ము నెట్లు పెండ్లిచేసికొనవలయును?

సుభద్ర—(స్వ) నాస్థితి యట్టిదే. నాగతి యెట్లు కానున్నదో?

సత్య—అటు లని యన్నగారిని బరిభవింపవలయునా?

రుక్మిణి—నిజక్షేమనాశకుఁ డన్నగాఁడు దున్న.

సుభద్ర—(స్వ) సత్యము.

రు—శారదా! నీవు మాలతిలోనగువారెల్ల సుభద్ర కభ్యంగనాదు లొనరింపఁ బొండు.

(శా - మా - సు - లు నిష్క్రమింతురు.)

(తెరలో) చం. ఇరు లనునీలిచేలము వహించి ప్రతీచికి నేగఁ జొచ్చె రా
తిరి, ప్రియపత్నినిం గదియఁ దేర నినుండును బాహిరంబుగాఁ

ద్వారపడెఁ, జక్రవాకి నిజవల్లభుఁ జేరఁగఁ గోరె, సమ్మదా
కరశుభమంగళధ్వనుల కైవడి మించె శకుంతనాదముల్.

రేవ—రుక్మిణీ! యుదయము కావచ్చెను. మీబావగారు ప్రయాణసన్నాహంబున నుందురు. వియ్యంకుల నెదుర్కొనఁబోవలయు. ఉదయపూర్వమే మనలఁ బ్రయాణసన్నాహంబున నుండఁ జెప్పిరి గదా. మనము పోవలదా?

రుక్మిణీ—పోవలసినదే.

సత్య—సుభద్ర నర్జునభవనంబునకుఁ దోడుకొని పోవువా రెవ్వరు?

రేవ—రుక్మిణీ! సత్య యిప్పటికి నర్జునుఁ గలవరించుచున్నదే?

సత్య—అర్జునభవన మనిన శ్వేతభవనము కాదు కాఁబోలు.

రేవ—ఏమి జాణవే సత్యా! సుభద్రా! (అనిపిలుచును. సుభద్ర ప్రవేశించును.)

రేవ, రు, స—మే మిట నింక నిల్వరాదు పోయివత్తుమా?

సుభద్ర—(ఊరకుండును. రేవ. రు. స. లు నిష్క్రమింతురు.) శారదా!

శారద—ఏమక్కా?

సుభద్ర—మాలతి యిందే యున్నదా?

శారద—లేదు.

సుభద్ర—వింటివా వదినెగార్ల సంభాషణము?

శారద—నేను విన్నదాని కనుకూలమే. నీప్రాణేశ్వరుఁడే యతీశ్వరుఁడు. జరుపవలసిన దాలోచింపుము.

సుభద్ర—నీ వరగడియలో సాయుధము సపరికరం బగురథముఁ బన్ని కొనిరమ్ము నీనేర్పు చూతము.

శారద—సారథి?

సుభద్ర—వలదు.

శారద—(స్వ) సాహసము. ఎట్లు కానున్నదో. (నిష్క్రమి.)

సు—అవె వాద్యఘోషములు. అందఱుఁ బయనించుచున్నారు కాఁబోలు. వారికిఁ బడమటిగవను మూఁడుఁ దూర్పుగవను. రథము వచ్చువఱకుఁ గాచికొనియుందునా? ఇప్పుడే పోయి నాప్రాణేశ్వరుఁ దోడి తెత్తునా? పోరాదు. ఈలో నెవరైన వచ్చిన? రథము రాఁగనే పరుగునఁ బోయి పాదములఁబడి "ప్రాణేశ్వరా! రథ మారో

హింపు" డని సవినయసాభిప్రాయసూక్తిఁ దటాలున సమ్మోదవిస్మయంబులం గూర్చెద. అప్పుడుగదా నాప్రతిభాసామర్థ్యంబుల వారు మెత్తురు. (ఆలకించుట నభినయించి) మంగళవాద్యము లీవంక వచ్చుచున్నట్లున్నవి. ఎవరైన...

శారద—(తొందరగఁ బ్రవేశించి) అక్కా!

సు—శారదా! యెంతశక్తిమంతురాలవే. ఈలోపలనే రథము సిద్ధముచేసి తెచ్చితివా?

శారద—(తత్తఱపాటుతో) ఆఁ తెచ్చితిఁ దెచ్చితి.

సుభద్ర—ఏమి తెచ్చితివే?

శా—స్వాములవారియొద్ద నీకు సెల విప్పించి శ్వేతభవనంబునకుఁ దోడ్కొనిపోవ మీబలరామన్న లోనగువా రిటకు వచ్చుచున్నవా రనువార్త.

సుభ—హా! చచ్చితి (అనికూలఁబడి వెలవెలఁబోయి) ఇదటే నీవు తెచ్చినది?

శారద—స్వాములవారియొద్దకుఁ బోయి యుందువేమో యని చెప్పవచ్చితి.

సుభద్ర—(దైన్యముతో) ఇఁక నాగతి?

శారద—దైవమే. పదేడుగండిని జిన్నగులకరాయియు నాఁగుట కలదు. నే నొక యుపాయముఁ జేసెద.

సుభద్ర—ఏమిచేసెదవు?

(దేవకీ, రుక్మిణీ, సత్యభామా, వసుదేవ, బలరామ, కృష్ణులు ప్రవేశింతురు.)

బల—సుభద్రా! స్వాములవారియొద్ద సెల విప్పించెద రమ్ము పోదము.

శారద—స్వాములవారికి నిష్ఠాసమయము. మౌనము వహించి యుందురు.

బల—అవునా సుభద్రా!

సుభద్ర—(తల యూఁచును.)

బల—అయినఁ గొంచెముసేపు కూర్చుండుట బాగు (అందఱుఁ గూర్చుండుదురు.) (తూర్పుఁజూచి) సూర్యోదయ మైనదే. శారదా! వారినిష్ఠ ముగిసినదేమో చూచి రమ్ము.

శా—(స్వ) ఆనిష్ఠ మీరు గవనుదాఁటిన ముగియును. దుర్యోధనుఁడు జాము ప్రొద్దున కూరివెలుపల విడియు నఁట. ఒకగడియ ముందైన వీ రెల్ల రందుఁ జేరవలయు. దూరమా నాలుగుగడియలకు మించియే యున్నది. ప్రొద్దా యెక్కు చున్నది. ఇంకొకగడియ గడియన్నర రాకపోకల జాగు చేసితి నేని బలరామురా జిట నుండక పోవును. తరువాతివిచారము తరువాత (నిష్క్రమించు.)

శారద—(ప్రవే) స్వాములవారిజపము ముగిసినది. అగ్నుల వేల్చుచున్నారు.

బల—ఎంతకాలము పట్టునో.

శారద—ఒకగడియ పట్టును.

బల—(తొందర సూచించుచు) ఒకగడియ పట్టునా ?

శారద—పట్టును, (స్వ) నాయోజన వ్యర్థము పోవునట్టు లేదు.

బల—గడియ కావచ్చినది. ఏమి చేయుచున్నారో చూచి వేగ రమ్ము.

శా—(శీఘ్రగమన మభినయించుచు నిష్క్రమించును. పిమ్మట మరలఁ బ్రవేశించి) అగ్నుల వేల్చి యయినది. ఏదో పరధ్యానముగ నున్నారు. నారాకపోక లెఱుంగరు. మీరు కాచి యుండుట వారికి నివేదింతునా ?

బల—పొమ్ము. నిమిషమున మరలవలయుఁ జుమి. (శారద. నిష్క్రా.)

శారద—(ప్రవేశించి) అరగడియ తాళి రమ్మనిరి.

బల—ఇంత జాగేల చేసితివి ?

శారద—వారు మీరాకకుఁ గారణ మడిగినఁ జెప్పచుంటిని.

బల—ముచ్చటలతోఁ గాలయాపనము చేసితివి.

శారద—(స్వ) సత్యము. బుద్ధిపూర్వకముగనే.

బల—అరగడియ కావచ్చిన దందఱు బయలుదేఱుదుము. (వాద్యములు మ్రోఁగును. అందఱు నిష్క్రమింతురు.)

చతుర్థాంకము - షష్ఠరంగము.

(అర్జునపర్ణశాల. అర్జునుఁ డిటునటుఁ బరిక్రమించుచుండును.)

అ—(స్వ) రాత్రి యంతయు నేఁ జేసినయూహాయందు సుభద్రాపునర్దర్శనముదక్కఁ దక్కినదంతయు వ్యర్థ మయ్యె. చాతకముతృషఁ దీర్ప వచ్చువర్షబిందువును బిడుగనుసరించుచున్నది. వారా పలువురు. సాయుధులు. నేనా నిరాయుధుఁడను. ఒకవేళ రణమునకే సాహసించితినేని తటుకున సుభద్రను గొనిపోయి వారెండేని దాఁచిన యుద్ధమువలని ప్రయోజనము ? కలహవార్త దెలిసిన దుర్యోధనాదు లిందేవత్తురు. ప్రతికూల బాహుళ్యము. మ్రొక్కవచ్చినసుభద్రను వెనుకకుఁ

దిగిచితినిబో. నేను సన్న్యాసి ననియే కదా దానితలంపు. అది యేల నా యిష్టానుసారము వర్తించును. చెడితిని జెడితిని. అన్నివిధములఁ జెడితిని.

(బలరామాదులు ప్రవేశింతురు.)

అందఱు—స్వాములవారికి సాష్టాంగనమస్కృతులు.

అర్జు—నారాయణ. అలంకృతులై యందఱిటువచ్చితి రేల?

బల—వివాహసమయము.

అర్జు—ఎవరికి?

బల—మీసేవకురాలు సుభద్రకు మీకు నిది విన్నవించిమీసెలవుఁ గైకొని పోవ వచ్చితిమి.

అర్జు—మాకు మాసుభద్రకు వివాహమనినఁ బరమసంతోషము. నీవు నిశ్చయించిన వరుఁ డెవ్వఁడో?

బల—కురుకులవర్ధనుఁడు రాజరాజు దుర్యోధనమహారాజుగారు.

అర్జు—ధృతరాష్ట్రుకొడుకు గదా? కురుకులవర్ధనుఁడే.

(సేవకుఁ డొకఁడు ప్రవేశించి యుత్తరము బలరామున కిచ్చును. బలరాముఁడు చదివి కృష్ణున కిచ్చును.)

బల—స్వాములవారు నన్ను క్షమింపవలయును. దుర్యోధనమహారాజుగారి వెలుపల విడిసియున్నారఁట. మే మెవ రెదుర్కొన రామైతి మని యాయాసపడుచున్నారఁట. మాకు ననుజ్ఞ యిచ్చి యనుపవలయు. వీరే మాతల్లిదండ్రులు. కర్తవ్య మంతయు వీరిట నుండి జరిపింతురు.

అర్జు—బంధుమర్యాద తెలియనిప్రమత్తుఁడవు. ఏల యామహారాజుగారికి వృథా యాసము గలిగించితివి? ఇఁకనైన సమాధానపఱుపఁ బొమ్ము. జాగు సేయకుము, పొమ్ము. అనుజ్ఞ యిచ్చితి. నీ లేమికి మేము కోపింపము. విచారపడకుము. పొమ్ము పొమ్ము.

బల—కృష్ణా! స్వాములవా రెంతలౌకికులు.

కృష్ణు—సందేహ మేమి?

బల—మనజననీజనకులు, రుక్మిణీసత్యాసుభద్ర లిం దుండువారు. తక్కినవా రెల్లఁ బయనింపుఁడు. స్వామీ మా కందఱకు సెలవా?

అర్జు—**నారాయణ.** (బలరామాదులు నిష్క్రమింతురు.) (స్వ) ఎటు చూచినను గార్యము చిక్కగనే యున్నది. ఇందు వసుదేవుఁడు పూజ్యుఁడు. తక్కినవారు స్త్రీలు గౌరవనీయులు. ఇపుడు సుభద్రను బలాత్కారముగఁ గొనిపోవుదునా? అటుగాక దేవకీవసుదేవులపాదములఁ బడి నిజస్థితి నెఱిఁగించి కన్యాదానముఁ జేయఁ గోరుదునా?

సుభద్ర—(స్వ) కర్తవ్య మేదియు స్ఫురింపదు. తల్లిదండ్రుల నెట్లు నిరాకరింతును? స్వాశయ మెట్లు వెలిపుత్తును? ప్రియుఁడా యూరకున్నవాఁడే. (అని సాభిలాషముగ నర్జును వంకఁ జూచును.)

దేవకి—సుభద్రా! స్వాములవారికి నమస్కరించి నీ తెచ్చినపదార్థము లర్పింపుము.

సుభద్ర—(స్వ) నమస్కారనెపమున నామనోహరుపాదములు గట్టిగఁ బట్టుకొనెద. తరువాత నెట్లైనఁ గానిమ్ము. (నమస్కరింప ముందరికిఁ బోవును.)

సత్య—(చేయిపట్టి వెనుకకు లాగి) స్వాములవారిమీఁదఁ బడెదవా యేమే? దూరమున నుండి నమస్కరింపుము.

వసు—(వస్త్రాభరణాదులపళ్లెరమును ముందర నిడి) మాకన్నెయందుఁ జాల నను రాగముగలవా రని వింటిని. అది నిక్కమేని యీవస్త్రాభరణములు తాము ధరించి మ మ్మానందింపఁ జేయవలయు.

అర్జు—(స్వ) నాశాపము మొన్నటితోడనే తీఱినది. ఈవస్త్రముల ధరించి నిజస్వరూపముఁ గనఁబఱిచెద. పిమ్మట నేమగునో.

వసు—స్వాములవారు మాప్రార్థన నంగీకరింప నాలోచించుచున్నారు. (సుభద్రను జూచి) నీ వీపుష్పదామకంబు వారికంఠంబున వైచి యీవస్త్రముల గ్రహింపఁ బ్రార్థింపుము.

సుభద్ర—(పుష్పమాలిక మెడవైచి, వస్త్రంబులఁ గేలఁ గొని నిలుచును.)

రుక్మిణీ—సుభద్రా! నీవూరక నిలిచిన నెట్లు? వస్త్రంబులు గొనఁ గేలుపట్టుకొని యైన వేఁడుకొనుము.

స—వారుగదా సుభద్రకేలు గ్రహింపవలయు? (అర్జునుఁ డావస్త్రములఁ దీసికొనును.)

వసు—సత్యము. (అర్జునుఁ జూచి) అల్లుఁడా! నీతపఃఫలం బీకన్య గ్రహింపుము.

అ-సు—(విస్మయసంభ్రమసంతోషంబు లభినయింతురు. సుభద్ర సిగ్గునఁ దలవంచును. అర్జునుఁడు సుభద్రపాణి గ్రహించును.)

స—(సుభద్రతో) మఱఁదలా! స్వాములవారి సేవవలన నీకోరిన విభుఁడు లభించెఁగదా!

దేవకి—ఉ. కన్నియ యెట్టివల్లభునిఁ ♦ గాంక్షయొనర్చు ప్రతిష్ఠ సౌఖ్యసం
పన్నతఁ గూరు, గౌరవము ♦ బంధుసమూహమునందుఁ గాంచెడిఁ
మన్నన దల్లిదండ్రులకు ♦ మానుగఁ గూర్చునో యట్టికాంతు లో
కోన్నతునిన్ వరించి మది ♦ కూఱట గూర్చితి మాకు బాలికా!

వ—అల్లుఁడా! ఆయుధపూర్ణ మైనరథంబు వాకిట సిద్ధముగ నున్నది. సుభద్రాద్వితీయుండవై బాహుబలంబు దోడుగ యథాసుఖంబుగ నింద్రప్రస్థంబునకుం బయనింపుము. పునర్దర్శనంబు శీఘ్రంబుగ నయ్యెడు. పొలిమేరదాఁటి కుశలవార్త నంపుఁడు. ఇఁకఁ బయనింపుఁడు. జాగు సేయకుఁడు.

అర్జు—(దేవకీవసుదేవులకు మ్రొక్కి) అనుజ్ఞాతుఁడనా?

దే-వ. దీర్ఘాయుష్య మస్తు. పోయిరండు.

సుభద్ర—(దేవకీవసుదేవులకు మ్రొక్కును) దీర్ఘసుమంగలీభవ (అని దీవింతురు.)

అ—(సుభద్రను జూచి) వదినెగారులకు మ్రొక్కితివా?

రుక్మిణీ-సత్య—మే మింకను జ్ఞప్తియం దున్నారమా. (సు. మ్రొక్కును.)

సత్య—శీఘ్ర మేవ సుపుత్రావాప్తి రస్తు.

రుక్మిణీ-సత్య—అన్నా యర్జునా! నీవుమాత్రము మమ్ము మఱవకుము. మా మఱఁదలు మఱచునట్లు చూడుము. పునర్దర్శనం బయ్యెడు.

సుభద్ర—(రు. స. లతో) మీతోడ శారదను దప్పక కొని నచ్చెదరా?

రుక్మిణీ-సత్య—అట్టు లగుఁ గాక.

అర్జు—పెద్దలయాజ్ఞ నిర్వహింతుమా?

అందఱు - అవశ్యము. (సుభద్రార్జునులు రథ మెక్కుదురు. సుభద్ర సారథిస్థానంబునఁ గూర్చుండి రథంబు దోలును. దేవ-వసు-రు-స-శా-లు నిష్క్రమింతురు.)

అర్జు—ఇదో మనము తూర్పుగవనిఁ జేరితిమి. భటు లడ్డగింప నున్నారు.

(పురద్వార రక్షక భటులు ప్రవేశింతురు)

ప్రతాపసింహుఁడు—ఓరీ సంగ్రామసింహా! పోయెరా పోయెరా!

సంగ్రామ సింహుఁడు—పోనీయకురా పట్టుకో-పట్టుకో.

విక్రమసింహుఁడు—దేనినిరా సంగ్రామసింహా!

సంగ్రా—వాఁ డెదో పోయెరా యనెను. నేను బట్టుకోరా యంటిని.

ప్రతాప—దొంగరా దొంగరా!

(పృథుశ్రవసుఁడు—పీఁక నూఁదును. భటులందఱు గుంపుచేరి యర్జునురథమున కడ్డము వత్తురు.)

గేయము.

పృథు—ఎవ్వఁడురా నీ విటు లేఁగ?

అర్జు—ఎవ్వఁడ నైనను నీ కేలా?

పృథు—యాదవి గదరా యాయింతి?

అర్జు—నాదయితర మరునసబంతి.

పృథు—శ్రీకృష్ణునకును జెల్లెలురా.

అర్జు—ఈకొం తేయున కింతియురా.

పృథు—ముచ్చిలి యేటికిఁ బోయెదురా?

అర్జు—పెచ్చుగుభుజబలవీరతరా.

పృథు—విడు విడు బాలను

అర్జు— విడువనురా.

పృథు—పోడిచెదఁ గను మిదె

అర్జు— పోపోరా.

పృథు—పట్టుఁడు పట్టుఁడు భటులారా.

అర్జు—కొట్టెదఁ గొట్టెద గుటిమీఱ.

సుభద్ర—(అర్జునునితో) మీ రనుజ్ఞ యిచ్చెదరేని నేను వీరిని మట్టుపెట్టెదను.

అర్జు—నీకు యుద్ధకౌశలమును గలదా?

సుభద్ర—సత్యాదేవి శిష్యురాలను.

అ—కం. కులశీలమతోచితవృత్తిగ, వెలఁదుక విద్యల గ్రహించి ♦ విభునకుఁ దనకున్
 గలిగించు నిహపరంబులు, కులహీనులవిద్య నేర్చి ♦ కొంపం గూల్చున్.

ప్రేయసీ! మనసంతోషకాలంబున నెవ్వరే మననిమిత్తంబుగ దుఃఖింపరాదు. అందు వీరు భటులు. వీరిపై ద్వేష మేల? వీరి నశక్తులఁ జేసెదఁ జూడుము. (అని యొక యస్త్రముఁ బ్రయోగింపఁ దేనెటీఁగలవలె ములుకులు ముసరి భటుల బాధించును.)

భటులు—అబ్బా! యిక్కడఁ గఱచెరా యిక్కడఁ గఱచెరా (అని తల, మొగము భుజము, గొట్టుకొనుచుఁ బ్రిందఁబడి తన్నుకొనుచు) అయ్యా! మహారాజా! పాండుకుమారా! విజయరాజేంద్రా! శరణు శరణు. మమ్ముఁ గావుము. నీ యిష్టము వచ్చినట్లు పొమ్ము.

అర్జు—సైనికులారా! అస్త్ర ముపసంహరించితి. భయపడకుఁడు. మీరు వెంటనె పోయి పశ్చిమద్వారంబు వెలుపల వనములో విడిసియుండునెల్లరతోఁ బెండ్లికొడుకు విజయుఁడు పెండ్లికూఁతు సుభద్రను గొనిపోయె నని తెలుపుఁడు. ఆనవాలుగ మన్నామాంకిత బాణములఁ జూపుఁడు.

భటులు—బుద్ధి బుద్ధి దేవరా! (అని నిష్క్రమింతురు.)

సుభద్ర—నాథా! నాకై యెన్నికష్టములు పడితిరి.

అర్జు—కష్టాంతము లిట్టు సుఖారంభము లగునేని ప్రళయంబులు నాకుఁ బంధువులు.

సుభద్ర—కం. నీకై నామానస మెటు, వీకునఁ బరువెత్తుచుండె ♦ వేగయుతంబై
యాకై వడిఁ బఱపెదఁ దే, రీకుశలత నింకఁ జూడు♦మీ ప్రాణేశా!

(అని రథముఁ దోలును. నిష్క్రమింతురు.)

శ్రీ

సుభద్రా విజయము.

పంచమాంకము.

విష్కంభము.

(ఇద్దఱు బ్రాహ్మణబాలురు ప్రవేశింతురు.)

కోటభట్టు—కొండిభట్టా! కొండిభట్టా! ఒకమాట.

కొండిభట్టు—ఏమిమాట కోటభట్టా!

కోట—ఎక్కడికి విసవిసఁ బోవుచున్నావు? వీథులవెంబడి నీగుంపేమి?

కొండి—కూపకూర్మమా! యూరిలోనివార్తలే యెఱుఁగవా?

కోట—ఏమి - యేమి? రాత్రి పరుండినవాఁడ నిప్పుడ లేచితిని.

కొండి—తూఁగుఁబోతా! పెండ్లికొడుకు దుర్యోధనరాజుగా రూరిబయల విడిసి యున్నా రని విని నేను బోయితిని.

కోట—పప్పుదప్పళాల కాశపడితివా? తరువాత.

కొండి—బలరామరాజుగారు లోనగువారు పెండ్లికొడుకు నెదుర్కొని యూరిలోనికిఁ బిలుచుకొని రాను వచ్చిరి.

కోట—వారికి నీ వెదురైతివి కాఁబోలు.

కొండి—వారందఱు నచ్చట సభదీర యుండ మననగరము తూర్పుగవని కావలి వారు లబలబ యని మొత్తుకొనుచు వచ్చిరి.

కోట—పెండ్లికి మేళములులే. దంషుగుమారి పెండ్లికొడుకు సాపాటురాముని మొగముఁ జూచెనా?

కొండి—ఏలని వా రడుగఁ బెండ్లికొడుకు పెండ్లికూఁతు నెత్తుకొనిపోయె నని చెప్పిరి.

కోట—సరి యైనమాట. తరువాత.

కొండి—పెండ్లికూఁతు రెవ్వ రనిన సుభద్ర యని పెండ్లికొడు కర్జునుఁ డని చెప్పిరి.

కోట—ఆపెండ్లికొడు కేమిచేసెను?

కొండి—అంద ఱొకరి మొగము నొకరు చూచుచుండఁ గృష్ణుఁ డుపాయముచేసి దుర్యోధన, దుశ్శాసన, కర్ణ, శకునుల నర్జునుఁబట్టితేరఁ బోవఁ బ్రేరించెను.

కోటి—మంచియుపాయము. నామెచ్చు. పెండ్లి యక్కడ నగును.

కొండి—ఆఁడుదానితోనా యుద్ధ మని కర్ణుఁడు పోయె నఁట. తక్కినముప్పురను సుభద్ర యుద్ధమున బద్ధులఁజేసి తన సేవకుల వెంట మన రాజుగారియొద్దకుఁ బంపెను.

కోటి—అంతవఱకు నాకుఁ దెలియునులే.

కొండి—నిద్దురపోతా! యిది నీకుఁ దెలియునా? ఆయుద్ధములో దుర్యోధను నర్జునుఁ డిట్లు గ్రుద్దె నఁట. (అది యొకగ్రుద్దు గ్రుద్ది పాఱిపోవును. నిష్క్రి.)

కోటి—నీపని పట్టించెదఁ బొమ్ము. (నిష్క్రమించును.)

పంచమాంకము - ప్రథమరంగము.

(ద్వారక - రాజసభామందిరము. ఉగ్రసేన, వసుదేవ, బలరామ, కృష్ణ, సాత్యకి, గదులు సభదీరి యుందురు.)

బల—యదురాజేంద్రా! యాదవవీరులారా! ఈదినమున మనమందిరంబున జరగిన యన్యాయము మీకుఁ దెలియును గదా. సింహగుహాభ్యంతరముఁ జొచ్చి సింహీకిశోరంబును మేషంబు హరించె. ఇట్టివిపరీతవృత్తము నెన్నఁడైనఁ గంటిరా? మఱి వింటిరా? అర్జునుఁడు బోడివాఁడై మనయింటనుండి మనయుప్పుఁదిని తుట్టతుదకు మనలనే మాయమాటల వంచించి మనపోషణమున నున్నపడుచును వివాహము కానున్నదాని నన్యనిశ్చిత సుభద్రను బేలించి బలాత్కరించి ముచ్చిలించి కొని పోయి మనల నవమానపాత్రులఁ జేసెను. దీనిని సహింపవచ్చునా? మనయంతి పురమునందలిచౌర్యమునకే మనము ప్రతీకారముఁ జేయ నొల్లమేని, చేయ నశక్తులమేని, ప్రజలు మనరక్షాశక్తి నెట్లు విశ్వసింతురు? పరరాజు లేమియెంతురు? హసింతురు గాక. ఈనగరంబున నెవ్వరికి నాభార్య నాధనము నాకూఁతు రని ధైర్యంబున నుండువారు. కావున దుర్జను నర్జును నిర్జించి మనకన్యక మరలఁ గొని రావలయు. వృథావాక్యంబులఁ గాలహరణంబు గారాదు.

ఉగ్ర—సుభద్ర కర్జునుఁడు మేనత్తకొడుకు. మన మైనను బిలిచి పిల్ల నీయఁ దగిన వరుఁడే కదా? అంత్యనిష్ఠురత్వ మేల?

బల—రాజేంద్రా! ఈవివాహవిషయంబున నాయభిప్రాయము వినుఁడు. అర్జునునకు సుభద్ర నీయ నొల్లమి ద్వేషబుద్ధిఁ గాదు. ఇప్పుడు లోకంబునఁ గలరాజులలోఁ

గౌరవులు యాదవులు ప్రబలులు. ఈయిరువుర పరస్పరస్నేహము లోకక్షేమ కరము. అన్యోన్యకలహము జగత్ప్రళయకారణము. దీని యోజించియే మన పెద్దలు కుంతీదేవిని బాండురాజున కొసంగి కౌరవులతోడి నెయ్యంబు సంపాదించిరి. ప్రకృతమునఁ గౌరవులు ద్విధావిభక్తులు. ఆ రెండుపక్షములు మనకు సమాన ములు. ధార్తరాష్ట్రులు పాండవులు పరస్పరవిద్వేషంబునఁ బీడింపఁ బడుచున్న వారు. వారి కుటుంబకలహములతోడ మనకుఁ బనిలేదు. లోకక్షేమము మన సౌఖ్యము మనకుఁ బ్రధానము. మన మొకరిపక్షముమాత్ర మవలంబించితిమేని బలాధికబుద్ధిచే మనపక్షమువారే కలహకారు లగుదురు. దాన జగంబునకు ముప్పు తప్పదు. కుంతీసంబంధంబునఁ బాండవులు మనకు బంధువులు. అట్టులే సుభద్రా సంబంధంబున ధార్తరాష్ట్రులును మనకు వశులేని పరులవలన వారికిఁగాని, మనకుఁ గాని భయము లేదు. అంతఃకలహముల నాఁప నగు. ఇరువురకుఁ దుల్యుల మగుమనము తమపక్షము మాత్రమే వహింతు మనుభ్రాంతి యెవరికిఁ గలుగదు. దీనిచే భువనంబునకు శుభం బగు. ఇయ్యది మేలో, గాక పక్షపాతబుద్ధిఁ గల హముఁ బ్రేరించుట మేలో, మీరే యోజింపుఁడు. అంతియగాక ధార్తరాష్ట్ర సంబంధ మార్యశీలాచార సమున్నతోత్తమక్షత్రియ సంబంధము.

ఉగ్ర—యాదవవీరులారా! మీయభిప్రాయంబులను న్యాయమందదృష్టి యిడి వచింపుఁడు.

(ద్వారపాలకుఁడు ప్రవేశించును.)

ద్వార—దేవా! సుభద్రా దేవిగారిపనుపున నెవ్వరో వచ్చి దర్శనంబుఁ గోరెదరు.

ఉగ్ర—తోడితెమ్ము. (ద్వారపాలకుఁడు - నిష్క్రమించును.)

బల—అర్జును దుశ్చేష్టితంబుఁ గూర్చియే మనబాలిక వార్తఁ బంపి సాహాయ్యము రాఁ గోరెడిఁ జూడుఁడు. భీరువుగానఁ గన్య యెంతభయపడెనో. తనదిక్కులేమి కెంత దుఃఖపడెనో.

(నాగకుమారుఁడు - ప్రవేశించును.)

బల—(తొందరతో) నీ వెవ్వఁడవు?

నాగకుమారుఁడు—సుభద్రాదేవిగారి దూతను.

బల—ఏల వచ్చితివి?

నాగకు—పెండ్లికట్నముఁ దెచ్చితిని.

బల—(రోషంబున) పెండ్లికట్నమా? ఇటు దెమ్ము.

(నాగకుమారుఁడు నిష్క్రమించి దుర్యోధనాదులతోఁ బ్రవేశించును.)

నాగ—రాజేంద్రా! వీరు సుభద్రాదేవిగారిచే రణవిజితులు. తదాజ్ఞాబద్ధులు. వీరిని మీకప్పగింప దేవిగారియాజ్ఞ. సుఖముగఁ బొలిమేర దాఁటితి మని యెల్లరకు విన్నవింపు మనిరి.

బల—(తొట్రుపాటుతో) అయ్యో! దుర్యోధనాదులా?

ఉగ్ర—దూతా! వీరిని బంధముక్తులఁ జేయుము.

(నాగకుమారుఁడు దుర్యోధనాదులకట్లు విడుచును.)

బల—దుర్యోధనా! యిటుకూర్చుండుము. దుశ్శాసనాదులారా! మీరటుకూర్చుండుఁడు.

(దుర్యోధనాదులు కూర్చుండుదురు.)

ఉగ్ర—దూతా! యీముగు రెవ్వరు?

నాగకు—వారినే యడుగుఁడు.

ఉగ్ర—ఓబ్రాహ్మణోత్తములారా! మీ రెవరు? నిజముఁ జెప్పుఁడు.

లంబోదర సిద్ధాంతి—(తడఁబడుచు దుర్యోధనుముఖముఁ జూచును. దుర్యోధనుఁడు తలవంచుకొనును.)

ఉగ్ర—దిక్కులు చూచెద వేలయ్యా? భయపడితివా? భయపడకుము. ముసలిబ్రాహ్మణుఁడవే. నిన్నెవరయ్యా కట్టిరి?

లంబో—మహారాజా! యీపాపజాతి (అని నాగకుమారునిఁ జూపును.)

ఉగ్ర—నిన్నేల కట్టివైచెను?

లంబో—పొగరుచేతనే. మఱేమికారణము గలదు?

ఉగ్ర—ఎప్పుడు కట్టెను?

లంబో—ఒకనెల యయినది.

ఉగ్ర—ఈనెలగా నెక్కడ నుంటివి?

లంబో—వీఁడే నన్నుఁ బాతాళమునకుఁ దీసికొనిపోయి యొంటిగ నిర్బంధంబున నుంచి, చుట్టు పాముల విడిచి, యిదో చంపెద నదో చంపెద నని బెదరించుచు, బాధపెట్టెను. మహారాజా! యిఁక నైన విడిపింపుఁడు. పోయెద.

ఉగ్ర—ఎక్కడనుండ నిన్నుఁ గట్టెను?

లంబో—మేము మాయూరికిఁ బోవుచుంటిమి. రైవతకాద్రిసమీపమునఁ బోవునపు డొకసన్న్యాసి తేరిపైఁ బ్రయాణించుచుండెను. ఆ తేరిసారథి వీఁడె (అని సుకేతునిఁ జూపును) ఆయనసమ్మతిగొని మేము దానియందుఁ గూర్చుండి పోవుచుండ నది విఱిగిపడెను. దానిలోఁ జిక్కుకొంటిమి. వీఁడు వచ్చి కట్టెను.

ఉగ్ర—సన్న్యాసి యేమయ్యెను?

లంబో—రథము విఱిగిపడుట కాయనయే కారణము. మేము పోవుచుండ నారదుఁ డెదురయ్యెను. ఆయనకు నమస్కరింప సన్న్యాసి దుమికెను. ఆవేగమున రథము విఱిగెను.

ఉగ్ర—ఉత్తతేరే కదా? మీ రేల తటాలునఁ గ్రింద దుముకరైతిరి?

లంబో—అది యుత్తతేరు కాదు. యంత్రపూరితము. ఈనిర్భాగ్యుఁ డెవరిని జంపుట కో యట్టిది తెచ్చినాఁడు. అది మాప్రాణముమీఁదికి వచ్చినది (అని సుకేతుని జూపును.)

సుకే—(కోపముతో) నాపాలిటికి మృత్యువుగ మీరు వచ్చినది గాక నామీఁద నసత్యముఁ జెప్పెదరా? మీవలె సన్న్యాసిని జంపుటకు నేను రాలేదు.

లంబో—దుష్టుఁడా! మేమా సన్న్యాసిని జంపువారము బ్రాహ్మణులము?

సుకే—(ఉగ్రసేనుఁ జూచి) మహారాజా! వీరు దొంగబ్రాహ్మణులు. వీరియొద్దఁ గత్తు లున్నవి. పరీక్షింపుఁడు (లంబోదరుఁజూచి) మీ రాసన్న్యాసిని జంపఁ గత్తులు దూయఁగా నేను జూడలే దనుకొంటిరా?

ఉగ్ర—భటా! వారియొద్దఁ గత్తు లున్నవేమో పరీక్షింపుము. (భటుఁడు పరీక్షింపఁ బోవ.)

లంబో—మేము మఱుఁగు. మమ్ముఁ దాఁకకుము మేమే యిచ్చెదము. (అని కత్తులు దీసి యిత్తురు.)

ఉగ్ర—బ్రాహ్మణుఁడా! నిజము చెప్పుము. మీ కీకత్తు లేల?

లంబో—రాజా! త్రోవలో వంటఁ జేసికొనినఁ గూరగాయలు తఱుగుటకు. బ్రాహ్మణు కత్తు లింకెందునకుఁ బనికివచ్చును? మహారాజా! యీమోసగాఁడు మాపై నబద్ధములు చెప్పుచున్నాఁడు. ఆసన్న్యాసికి వీఁ డొకయుత్తరముఁ జూపెను. ఆయన తల్లి యని యేడ్చుచుండ నారథముపై నెక్కించుకొని పోవుచుండెను. తనపని

కడ్డము వచ్చినార మని మమ్మప్పుడు తిట్టినాఁడు రాజా! సన్న్యాసి కీతఁడు చూపినయుత్తర మీతనియొద్ద నున్నది. పరీక్షింపుఁడు.

ఉగ్ర—బావి త్రవ్వఁబోయిన భూతములు వెలివచ్చుచున్నవి. భటా! ఈబ్రాహ్మణులను సారథిని గూడఁ బరీక్షింపుము. వీరియొద్ద నింకే వేవి యున్నవో. (భటుఁడు పరీక్షించి బ్రాహ్మణునొద్ద నొకపత్రము, సారథియొద్ద నొకపత్రము వెలుపలఁ దీయును.)

భటు—రాజేంద్రా! యిది బ్రాహ్మణునిపత్రము. ఇది సారథిపత్రము. (అని యిచ్చును.)

ఉగ్రసేనుఁడు—(పత్రములఁ జదివి సభ్యుల కిచ్చును. అందఱు సారథిపత్రముఁ జదివి హా! హా! యందురు. బ్రాహ్మణునిపత్రముఁ జదివి కోపరక్తనయను లగుదురు.)

ఉగ్ర—ఓరి సారథీ! నీవు దుష్టుఁడవుగాఁ దోఁచెదవు. కుంతీదేవిగారు మరణించినట్లు ధర్మరాజుగారు వ్రాసిన యీయుత్తర మెక్కడిది? నిజముఁ జెప్పిన మన్నించెద. చెప్పవేని చిత్రవధకుఁ బాల్పడుదువు.

సుకే—అయ్యా! నేను సారథిని గాను. వేషధారిని. రాక్షసుఁడను. ఈదుర్యోధన మహారాజుగారు యంత్రపూరితరథముఁ గొనిపొమ్మనియుఁ, గుంతీదేవి మరణించె నని యుధిష్ఠిరుఁడు వ్రాసినట్లు తాను వ్రాసినయీలేఖ (సభ్యులు) హా! హా! యందురు) నర్జునునకుఁ జూపి రథంబుపై నెక్కించుకొని వచ్చుచో నతనిఁ దేరియందిఱికించి వధింపు మని యంత్రమర్మం బెఱిఁగించి పంపెను గాని, క్రమ్మఱి పోవునపుడు నాగ్రహాచార బలంబున నాస్థానంబున నర్జునుఁ డుండునట్టు లేర్పడెను. వారు బ్రాహ్మణు లని నేను మోసపోయినట్టు నేను సారథి నని వా రెంచిరి కాఁబోలు. మాపాలితోఁకచుక్కవలె నారదుఁ డెదురయ్యె. అర్జునుఁడు క్రిందికి దుముకునెడ మాదురదృష్టంబున యంత్రమర్మస్థలమందఁ కే లూఁదెను. దాన మే మందఱ మం దిఱికికొంటిమి. అర్జునుఁడు తప్పించుకొనెను. ఈతఁడు మమ్ముఁ బట్టుకొని పోయెను. వీఁడుచెప్పిన సన్న్యాసియే యర్జునుఁడు. ఇఁక మన్నించిన మన్నింపుఁడు. చంపినఁ జంపుఁడు.

ఉగ్ర—ఓరి ముసలివాఁడా! నీవు బ్రాహ్మణుఁడవుగావు. రాక్షసుఁడవు. నిజముఁ జెప్పిన మన్నించెద. చెప్పవేని చిత్రవధకుఁ బాల్పఱిచెద.

లంబో—రాజేంద్రా! నేను బ్రాహ్మణుఁడఁ గాను. బ్రాహ్మణవేషధారిని. రాక్షసుఁడను. దుర్యోధనుమిత్రుఁడ. అలంబసుఁ డనువాఁడ. జటాధరశాస్త్రి యనుపేరుగల యీబ్రాహ్మణుఁడు నామిత్రుఁడు. ఖరుఁడనురాక్షసుఁడు. కామరూపులము. ద్రౌపదీ విషయంబునఁ బాండవులసమయంబు విని యర్జును వేర్పఱిచి వధింప నెంచి ద్రౌపదీయుధిష్ఠురు లేకాంతంబున నుండ నర్జునుం డట కేగునట్లొనర్ప మాతోడ్పాటు నీదుర్యోధనమహారాజుగారు గోరిరి. మేము బ్రముచ్చులమై గోవుల హరించి, యర్జునుఁడు ద్రౌపదీయుధిష్ఠురు లుండునాయుధాగారంబునకుఁ బోవఁ జేసితిమి. ఆయన యానెపంబునఁ దీర్థయాత్రకై వెడలె. రాజాజ్ఞచొప్పున మేము వెంటనంటి యతఁడు నిద్రించువేళ నతని గంగలోఁ ద్రోచితిమి. మా వెంట వచ్చినబాలకుఁడు కమలనాభాచార్యుఁడు మమ్మ బట్టవచ్చెఁ గాని మేము తప్పించుకొని పరువెత్తితిమి. ఈవిషయంబున రాజుగారు మాకు వ్రాసినపత్రిక యతనిచేఁ జిక్కెను. యావద్వృత్తము వీరికిఁ దెలుప నెచ్చటనైన జీవించి యర్జునుఁడు చరించెడినేమో తీర్థములందు రోయుఁ డని వీ రానతిచ్చిరి. పంచతీర్థంబునకుఁ బోవుచుండఁ గని తెలుప మకరంబులవాతఁ ద్రోయుఁ డనియు, బ్రదికినను సుభద్రాపేక్ష మానుకొన వికార స్వరూపము నొంద శపింపఁజేయుఁడనియు, నీరాజుగారు విధించిరి. మేము విజయు నీళ్లఁద్రోచియుఁ జావఁడయ్యె ననియుఁ, దీర్ఘవాసియం దావేశించి శపింపఁ జేసియు ద్వారక కేగడి ననియు, వీరికిఁ జెప్పితిమి. ద్వారకకుఁ బోనీయ వలదని, మరలింపుఁ డని, మాకు వీరు కొన్ని యుపమలు నేర్పరి. శాపవశంబున సన్న్యాసియై గుర్తింప రాకున్నను, సుభద్రా యని కలవరించుటచే, నర్జును రైవతకాద్రియందుఁ గనుఁ గొనితిమి. ఇంతలో నీపాపి సారథి రథముఁ దెచ్చెను. దానిలో మేము ముగ్గుర మిఱికికొంటిమి. మమ్మెవ్వరో పట్టుకొనిపోయి నేలకొట్టునఁ ద్రోసి యిపుడు వెలికిఁ దెచ్చిరి. ఇది వాస్తవము. చంపినఁ జంపుఁడు. మన్నించిన మన్నింపుఁడు.

ఉగ్ర—జటాధరశాస్త్రీ! లంబోదరసిద్ధాంతి చెప్పినది సత్యమా?

జటా—సర్వము సత్యము.

బల—(స్వ) అర్జునుఁనా నేను యతీశ్వరుఁ డని కొనివచ్చితిని. ఛీ (ప్ర) సుభద్రామందిరమున నర్జునుపర్ణశాలయందు నీవిషయమైనపత్రిక లేవేని యుండిన రోయింపఁ దగు. రాజేంద్రా! అర్జునుద్రోహంబు వానిచే వెలువడఁ గలదు.

ఉగ్ర—అవ్వఁగాక. గదా! నీవు పోయి వెదకిరమ్ము. (గద-నిష్క్రి) భటా! నీ వెవ్వఁడవు?

నాగకు—నే నులూపిదేవిగారి సేవకుఁడను. అర్జును వంచింప నెంచినయీయిర్వురఁ బొంచి యీ మెగారియాజ్ఞచే నేను తిరుగుచుంటిని. వీరు తైర్థికవేషంబుల నర్జును వెంటఁబోవ యత్నింపఁ గమలనాభాచార్యుఁడనుపేర నేను గూడఁబోయితి. గంగ యొడ్డున వీరితోఁ బోరి వీరియొద్దనున్నపత్రం బొడిచికొని యులూపిదేవిగారి కిచ్చినవాఁడను నేన. నారదవేషంబున నర్జునున కెదురైనవాఁడను నేన. తేర నిటికి కొన్నవీరి మారాణిగారి కర్పించినవాఁడను నేన. ఆమె యానతిచొప్పున నీసారథి వేషంబు వహించి యీదుర్యోధనునితో నర్జునుఁడు మరణించె నని యభిజ్ఞానం బుగ నాయనవ్రేల నుండు మాయాముద్రిక నిచ్చినవాఁడను నేన. వీరిని బద్ధులఁ జేసినయస్త్రంబు నులూపిదేవిగారియాజ్ఞచొప్పున సుభద్రాదేవిగారి కిచ్చినవాఁడను నేన. సుభద్రాదేవిగారియాజ్ఞాప్రకారము వీరినిమీయొద్దకుఁ దెచ్చినవాఁడను నేన.

ఉగ్ర—త్రాడు తన్నువారిఁ దలఁదన్నువారు లేకుందురా? చెఱుపకురా చెడెద వను సామెత కలదుగదా? దుర్యోధనా! వీరుచెప్పినది యథార్థమా? (దుర్యోధనుఁడు తలవంచికొనియుండును.)

సాత్యకి—వీరిని బంధించిన వారెవరు? విజయుఁడా? సుభద్రయా?

నాగకు—వీరిని బంధింప విజయరాజేంద్రుఁడు కావలయునా? సుభద్రాదేవిగారే.

సాత్య—రాజేంద్రా! మనసుభద్రావిజయంబు జగద్విదితంబుఁ జేయు టొప్పు.

ఉగ్ర—సత్కీర్తిచంద్రికయుఁ, గస్తూరికామోదమును స్వయంవ్యాపకములు.

బల—వీరు చెప్పినకథలతోఁ బనిలేదు. మనల వంచించినందునకు నర్జునుఁడు దండ్యుఁడా కాఁడా యనుట విచారణీయాంశము. అది విమర్శనీయము.

ఉగ్ర—కృష్ణా! నీయభిప్రాయ మేమి?

కృ—(లేచి) రాజేంద్రా! లోకక్షేమసాధనంబున బలరామన్నగారి యభిప్రాయమే నాయభిప్రాయము. లోకక్షేమకరంబులు సత్యధర్మంబులు. లోకబాధాకరంబు లసత్యాధర్మంబులు. వ్యాధిహారపుష్టికరౌషధంబుల వైద్యుండు దేహంబురక్షించు. లోకరక్షకుం డసత్యాధర్మంబు లణంచు. మఱి సత్యధర్మంబులఁ బెంచు. దాన లోకంబు సురక్షితంబు.

ఉగ్ర—విషయము సత్యము. అయిన నప్రస్తుతము.

కృ—మనము లోకరక్షాతత్పరులము. సత్యధర్మరక్షణంబులు మనకుఁ గృత్యంబులు.

బల—(అసహనము సూచించుచు) కావని యెవ రనిరి? శాఖాచంక్రమణమునఁ గాల హరణ మేల? సుభద్రార్జునులు దవ్వేగుదురు.

కృ—సత్యధర్మరక్షకుల మగుమనకుఁ బాండవధార్తరాష్ట్రకుటుంబకలహముతోనే కాదు పాండవధార్తరాష్ట్రు లనుమూర్తులతోనే పని లేదు.

ఉగ్ర—మనపక్షము మనయింట నుండవలసిన దే?

కృ—నృపాలా! లోకక్షేమాచరణము కర్తవ్యము. అగునేని బాంధవవిచారము పరి హర్తవ్యము. మనకుఁ బాండవధార్తరాష్ట్రులు సమానులు.

బల—సత్యము.

కృ—లోకు లందఱు మనకు వారియట్టివారే. పుష్పఫలావనాసక్తుఁడు వృక్షంబు రక్షించు. సత్యధర్మరక్షాపరుఁడు తదాధారశిష్టులఁ బ్రోచు. పాండవులు సత్య ధర్మాశ్రయులు. ధార్తరాష్ట్రు లసత్యాధర్మనిలయులు. పాండవధార్తరాష్ట్రకల హము కేవల కుటుంబకలహము కాదు. సోవ్యాగ్రసుకలహము. ధర్మాధర్మములకుఁ బోరు. ధర్మ మధర్మముచే బాధితము. మఱి వంచితము. ధర్మ మప్రతీకారలాల నము. దైవైకశరణము. మనము సంస్కరణ సమర్థులము. ఇట్టిచో నెద్ది కర్తవ్యము?

ఉ. "సారపుధర్మముఁ విమల♦సత్యముఁ బాపముచేత బొంకుచేఁ
బారము నొందలేక చెడఁ♦బాలివి యైనయవస్థ దక్షు లె
వ్వారు లుపేక్ష సేసి రది♦ వారలచే టగుఁ గాని ధర్మని
స్తారక మయ్యు సత్యఫల♦దాయక మయ్యును దైవముండెడున్." ౧౧౯.

అనుసూక్తియే ప్రమాణము. పాండవోపేక్ష ధర్మోపేక్ష. అది కృత్యవర్జనము. దుర్యోధనపక్షం బన్యాయపక్షంబు. తదవలంబం బకృత్యకరణంబు. కావునఁ బాండ వసాహాయ్యాచరణం బవశ్యకారణంబు. అప్రత్యవాయంబు. తద్బాంధవంబునన యది యగు. యాదవసహాయులగు పాండవులకు దుర్యోధనుఁడు వెఱచి మిన్నకున్న నధ ర్మాభ్యుదయంబు గాకుండు. అది తాత్కాలిక లోకక్షేమకరంబు. మిన్నకుండక యుద్రేకించిన మూలచ్ఛేదంబ శాశ్వతలోకక్షేమాపాదకంబు.

దుర్యోధనాదులు జ్ఞాతిమాత్రద్రోహులే కదా యన వలదు. కైతవము సర్వదా సర్వత్ర కైతవము. స్వభావము దురతిక్రమము. ఇంధనంబులఁ గాల్చువహ్ని

జనంబుల ముద్దుగొనఁడు. దుష్టస్వభావులకు సాధువేషంబు లాభసమయపర్యంతంబు. అనువుగానివేళ నణఁగి, హితరీతి వర్తించి, రాజ్యంబు నిష్కంటకంబు గాఁగా ధర్మాధర్మవిచారము లేక, స్వైరవృత్తిఁ జరించు రాజుల మన మెఱుంగమా? మన మూరకున్న దుర్యోధనుఁడు పాండవుల మోసగించి వధించు. ఈ బద్ధులవాక్యంబులే ప్రమాణంబులు. దాన నష్టపరిపంథియగు. దాన బలవదభిమానము వహించు. పదపడి యేకచ్ఛత్రాధిపత్యముఁ గాంక్షించు. అప్పుడు మనపై రాఁడని యెట్లు విశ్వసింప నగు? ఇరుగు దహించిన యాశ్రయాశుండు పొరుగు దహింపఁ డని నమ్మ నగునా? నమ్ముట నీతియా? ధనలుబ్ధులు వావివరుసలు గణింతురా? ఏకమార్గంబు ధర్మంబు విశ్వసనీయంబ కాని బహుశాఖం బధర్మంబు కాదు. దైవవశంబున మన కేదే నెడరు మూఁడిన మనవంశ రాజ్యంబులను ధర్మవర్తులు రక్షింతురు. అధర్మవర్తులు భక్షింతురు. ఇట్టిది సామాన్యకుటుంబంబులందును దృష్టంబు.

లోకక్షేమప్రశంసాగ్రహణంబున దుర్యోధనసంబంధంబున మనకుఁ గాని లోకమునకుఁ గాని, మేలు గలుగదని తెలుప నింతదవ్వు భాషించితిఁగాని వివాహంబున ముఖ్యోద్దేశ్యం బిది గాదు. కులశీలవయస్స్నేహంబులు పరిణయంబునకుఁ బ్రధానాంగంబులు. సుభద్రావిజయులయెడ వీనికలిమి నిర్వివాదంబు. అందుఁ దుదీయంబుకలిమి యత్యంతసమ్మోదకరంబు. అది యీవధూవరులందు దృష్టంబు స్పష్టంబు. విజయు ప్రచ్ఛన్నవేషంబు దైవికంబు. అపరప్రత్యయారోపితంబు. అగమనం బనురాగసూచకంబు. కన్య వంచిత యగుట కల్ల. ఎట్లన.

ఉ. మాయలు పన్న లేదు, చెడు♦మందుల నవ్వియుఁ బెట్ట లేదు, మం
  త్రాయతశక్తిఁ గాదు, నరుఁ ♦ డంగనఁ గైవసపర్చికొంట; మో
  హాయతి, శీలసంపదఁ, బ♦రాక్రమసాహసలబ్ధకీర్తులన్
  శ్రీయుత మూర్తి, సాధుగుణ♦సిద్ధి, మహాసరసోక్తిచాతురిన్. ౧౨౦.

ఇఁక సుభద్రయో యన బుద్ధిమంతురాలు. కులాచారవేదిని. కీర్తికాంక్షిణి. సుశీలవతీశిక్షిత. స్వయంవర స్వతంత్ర. కావున

కం. క్షత్రియుఁ డని సుమనోహర,గాత్రుం డని మగనివావి ♦ గలవాఁ డనుచున్
  జైత్రుం డని తనప్రేమకుఁ, బాత్రుం డని వలచి యతని♦బడిఁ దాన చనెన్.

గదుఁడు—(ప్రవేశించి) రాజేంద్రా! సన్న్యాసిపర్ణశాలయం దీపత్రికయు సుభద్రా మందిరంబున నీపటము నుండెను. (అని యిచ్చును. రాజు వానిని జూచి సభ్యుల కిచ్చును. వారుఁ జదువుదురు.)

కృ—సుభద్ర యర్జును వలచుట పరస్పరసందర్శనానంతరం బయ్యెనేని యతనిఁ గొంత యైన సందేహింపవచ్చు. గదానీతపత్రికలు సుభద్రానురాగం బేతత్పూర్వా కలితం బని చాటెడు. ఇప్పు డర్జునుఁడు నింద్యుఁడా? అర్జునానురాగం బట్టిద. ఈబద్ధులే సాక్షులు. "కలశపయోరాశి" యనుపద్యము లిఖించినది మతిహీనురాలు బాలిక యను సాహసి యెవఁడు? దాన సుభద్రకుఁ గల కన్యాత్వగౌరవ బుద్ధియు నాభిజాత్యాభిమానంబును స్వీకయకులమర్యాదాచింతయుఁ దుల్యవరాభిలాషయు లోనగునవి యెఱుఁగవచ్చు. ఆపత్రికవలన సుభద్రకు నర్జుననందుఁ గలరక్తియు, దుర్యోధనునందలి విరక్తియు విశదపడెను. మన ముద్దేశించిన వరుఁడు రక్కసుఁ డఁట కాకోల మఁట. "సుఖద" యనుపద్యంబున గర్భీకరింపఁ బడినవాక్యము "సుయోధనదరకంపితఁ గావు వంచించి యగ్రజాతు" ననునది మనచర్యయందలి హేయబుద్ధియుఁ దెలిపెడి. 'శుభముద్ర ద్వితీయ' యనుటవలనఁ బత్రిక లిఖించినది భద్ర యని స్పష్ట మగు. అర్జునుఁ డెట్లు నింద్యుఁడు? సోదర నిశ్చిత రుక్మిణీదేవీహరణంబు స్మరణీయంబు. విజయానుష్ఠితగాంధర్వంబు క్షత్రియోచితంబు. కావునఁ బరస్పరానురాగయుక్తం బీదాంపత్యంబు ప్రశస్తతర మని నాయభిప్రాయము. అటు కాదని క్రోధంబున సాధింత మనఁ బాండవు లసులభసాధ్యులు. పాంచాలవిరాటాదిరాజ ఘటోత్కచాదిరాక్షస నాగకులేంద్రాది సహాయులు. రణం బధమోపాయంబు. నాపాయంబు. జయము శంకనీయము. నిర్జించితిమేనియు సుభద్రాపునరానయనంబు నిష్ప్రయోజనంబు.

సీ. ఒరులు ద్రావఁగఁ దక్కు ♦ నుదకంబు లెవ్వాఁడు, తలఁగఁ ద్రోయక తాను ♦ ద్రావనేర్చు?
నన్యభుక్తంబు మా ♦ ల్యంబుఁ దా నెవ్వాఁడు, వెండియు ముడువఁగ ♦ వేడ్కసేయు?
నన్యునుచ్ఛిష్ట మా ♦ హారంబు నెవ్వాఁడు, పరిహరింపక తిన ♦ భ్రాంతిపడెడు?
విధిపూర్వకంబుగఁ ♦ బెఱవారు గ్రహియించి, నది మాని యేటికి ♦ నాసచేయు?

తే. నన్యునకు భార్య యైనట్టి ♦ కన్య నెవఁడు
మరలఁ దనభార్యగాఁ గొన ♦ మమతపడెడుఁ?

దనసతిఁ బరుండు గ్రహియింపఁ ♦ దనకు నింపౌ ?
యట్టు లితరులఁ దలపోయు ♦ ననఘశీలి. ౧౨౨.
అనన్యగతికుండు దుష్కామి గ్రహింపఁ బూనినను

చం. కులము నిహంబునుం బరముఁ ♦ గోర్కి యొనర్చెడిసాధ్వి వల్లభుం
డిలిగిన వెండి మార్మగని ♦ నేటికిఁ గోరుఁ ? బురాకృతాఘదు
ష్ఫల మది తక్కు కష్టముల♦భంగి నటంచు సహించి యోర్పుమైఁ
దలఁగఁగ ద్రోయుఁ గాలము వ్ర♦తంబులఁ బుణ్యదసత్క్రియాళులన్. ౧౨౩.

తే. నియతిసేతువుఁ ద్రెంచెడి♦నీతిలేని, కలికి మార్మగనిని గోరు♦కాముక యుప
పతుల నెమకుచుఁ దిరిగెడు♦వాడవదిన, కన్న వంచకురాలుగ♦నెన్నఁబడును.౧౨౪.

కావున రణంబు కర్తవ్యంబు గాదు. వీరి నందఱ వదలుటయు మన మింద్రప్రస్థం బున కరిగి సుభద్రావిజయులకు యథావిధి వివాహ మొనర్చుటయు మేలు.

ఉగ్ర—తక్కినవారి యభిప్రాయములు ?

వసు—కృష్ణాభిప్రాయంబున నే నేకీభవించితి.

సాత్యకి—నాయభిప్రాయ మదియ.

గ—నాయభిప్రాయ మదే.

బల—వివాహమునకు వలపు ప్రధాన మనుట నే నంగీకరించితి. సుభద్రయభిప్రాయము మాత్రము నే నెఱుఁగ. ఎఱిఁగి యుండినఁ దదిష్టమునకుఁ బ్రతికూలుండనై వర్తించి దానిసౌఖ్యముఁ జెఱుప యత్నింతునా ? మన మందఱ మింద్రప్రస్థంబునకుఁ బోయి వివాహము నిర్వర్తింపవలసినదే. దుర్యోధనా ! నిన్ను వలవని దానిఁ గట్టుకొని నీ వేమి సుఖపడఁ గలవు ? కావున విచారపడకుము. ఇంత మాత్రమున మన నెయ్యము దవ్వయ్యె నని తలంపకుము. నీయం దభిమానము వదలను. నమ్ముము.

ఉగ్ర—దుర్యోధనా !

కం. వంచించువారి దైవమె, వంచించును దౌష్ట్య మెపుడుఁ ♦ బనిసేయదు ని
ర్వంచనమతి ఋజువర్తన, మెంచుము మే లనుచు దైవ♦మే శరణనుమీ. ౧౨౫.

తే. పాప మొనరింపఁ దప్పదు ♦ పాపఫలము
శుభము లొనరించువానికి ♦ శుభము లొదవుఁ

బాపశీలివి నీ కిట్టి ♦ పాటు గలిగెఁ
బుణ్యవంతుని విజయునిఁ ♦ బొందె శుభము. ౧౨౬.

నీవు మాతో సమానుండ వగుట మ త్రేమియుఁ జెప్ప నొల్ల. సోదరమాతుల సమేతుండవై తగుపరివారంబుతోడఁ బురంబునకుఁ బొమ్ము. గతంబునకు వగవకుము. బుద్ధిమంతుండ వగుము.

దుర్యో—(స్వ) తే. దైవము ప్రబలిక్క యనెడి తాత్పర్యమునను
పురుషకారం బొనర్చితిఁ ♦ బూర్వముగను
వ్యర్థమై పోయె బుద్ధియుఁ ♦ బౌరుషంబు
దైవమే పర మంచును ♦ దలఁచువాఁడ.

అయినను నీవివాహము పాండవులకు దుఃఖకారణముగనే చేసెదఁగాక. (శకుని దుశ్శాసనులతోడ నిష్క్రమించి.)

ఉగ్ర—వేషధారులారా! మీరు బ్రాహ్మణుల కపకీర్తిఁ దెచ్చుటకై యిట్లు వారివేషంబులతో వర్తించెదరా? జారచోరవ్యవహారంబులు చిరకాలంబు డాఁగవు సుఁడీ.

తే. సుజనతతితోడి నెయ్యంబు ♦ శుభముఁ గూర్చు
దుష్టతతితోడి స్నేహంబు ♦ దుఃఖ మిడును
దుష్టులరు మీరు స్నేహంబు ♦ దుష్టుతోడఁ
గలిగెఁ, గంటిరి కాదె తత్ఫలము నిపుడు.

ఇఁక నైన దౌష్ట్యంబు మాని సజ్జనసాంగత్యంబుల బ్రదుకుండు పొండు. (సుకేత బ్రాహ్మణులు నిష్క్రమించి.) నాగకుమారా! మీరాణిగారికిఁ గలపతిభక్తియు, సపత్నీజన రక్తియు, నత్యంతశ్లాఘనీయంబు. ఆయమగారి సామర్థ్యంబునఁగదా మా యుభయవంశంబులు మనిమెను. యథావృత్తం బామెకు నివేదింపఁ బొమ్ము. (నాగకుమారుఁడు-నిష్క్రమించి) సభ్యులారా! మన మనంతర కార్యంబునఁ బ్రవర్తింపఁ జనుదము. (అందఱు నిష్క్రమింతురు.)

పంచమాంకము - ద్వితీయరంగము.

(ఇంద్రప్రస్థపురంబు. కుంతీద్రౌపదులు కూర్చుండియుండ సుభద్ర ప్రవేశించును.)

సుభద్ర—అత్తగారికి నమస్కారము (అని మ్రొక్కును.)

కుం—కల్యాణ మస్తు. ఏమమ్మా కోడలా! యెప్పుడు వచ్చితివి?

సుభద్ర—ఇప్పుడే వచ్చుచున్నదానను.

కుంతి—ఒంటరివై యెట్లు వచ్చితివి?

సుభద్ర—అర్హ్మానరవరసాహాయ్యంబు బలిమి

కుంతి—మనవారు కుశలులా?

సు—అందఱుఁ గుశలులు. అక్కగారికి నమస్కారము. (ద్రౌపదీచరణంబుల వ్రాలును.)

ద్రౌ—(లేవఁ దీసి) కృష్ణసోదరి వగుట నీవు నాసోదరివే. చెల్లెలా! నీకుఁ బ్రతిపక్ష విజయుఁడు పతి యగుంగాక.

అర్జు—(ప్రవేశించి) జననికి నర్జునుఁడు నమస్కరించుచున్నాఁడు.

కుం—(అర్జునుఁ గౌఁగిలించి) నాయనా! సుఖముగ వచ్చితివా? ఎన్నికష్టములు పడితివో కదా? నీవు నాయొద్ద లేనియేఁడు కల్పంబున కడుగఁ గదా యుండెను. కన్నులఁ గట్టుచుంటివే?

అర్జు—(ద్రౌపదితో) దేవీ! నీపలుకమోఘంబు. నాకొక వర మిమ్ము.

కుం—ద్రౌపదీ! కష్టంబు లనుభవించి యెన్నిదినంబులకో వచ్చెను. ఆశాభంగముఁ గావింపకుము.

ద్రౌ—అడుగునది ప్రాణనాథుఁ డఁట. ఆమోదించునది యత్తగా రఁట. నే నేల యన్యథా యాచరింతును?

అ—ఆనాఁడు తీర్థయాత్రాప్రయాణసమయంబున "భద్రావాప్తిర" స్తటంచు నన్నంటివి. ఈనాఁడు ప్రతిపక్షవిజయుఁడు నీభర్త యని చెల్లెలి దీవించితివి. నీపలుకు యథార్థపడనిమ్ము.

ద్రౌ—నాథా! ఈమాత్రమునకు నింతదూరము వలయునా? నామన స్సిట్టిదని చెప్పిన నిరాకరింప నంతటిధూర్తురాలనా? అవశ్యము సమ్మతించితిని.

కంచుకి—(ప్రవేశించి) దేవీ! రాజుగారు వచ్చుచున్నారు. (నిష్క్రమి) (ధర్మరాజు ప్రవేశించును. ద్రౌపదీసుభద్రలు లేచి నిలుతురు. సుభద్రార్జునులు నమస్కరింతురు.)

ధర్మ—నాయనా! సుఖముగా వచ్చితివా?

అర్జు—మీయాశీర్వచన బలమున.

కుంతి—సుభద్రను ద్వితీయఁగాఁ గొనివచ్చినాఁడు.

ధర్మ—పరమ సంతోషము. ఎట్లు తెచ్చితివి?

అ—చతుశ్శాలకుఁ బోదము రండు. అక్కడ కందఱఁ బిలిపించిన సర్వముఁ దెలిపెద.

(అందఱు నిష్క్ర.)

పంచమాంకము - తృతీయరంగము.

(ఇంద్రప్రస్థపురము - పాండవసభామందిరము. పాండవులు, మంత్రి, దేవకీవసుదేవ బలరామ కృష్ణగదులు, రుక్మిణీసత్యభామలు సమాసీనులై యుందురు.)

ధర్మ—(బలరామునితో) బావా! మాయందు మీకుఁ గలదయకుఁ బరిమితిలేదు గదా? అర్జునున కెంతస్వాతంత్ర్య మిచ్చితిరి! ఏమిబంధుభావము!

భీముఁడు—అన్నా! బంధువాత్సల్యము. విశేషించి మనయందు.

నకు—బంధువాత్సల్యము వారికి సహజగుణము.

సహ—సహజభూషణము.

బల—యుధిష్ఠిరా! ఏమీ మీవినయసంపద! ఏమి మీయందుఁ గలసద్గుణలక్ష్మి! ఇట్టివారితో బాంధవము మాపూర్వపుణ్యఫలము.

సాత్యకి—మీవిషయంబున మాయభిప్రాయ మదే.

కృష్ణుఁడు—(ధర్మరాజుతో) బావా! జ్ఞప్తియం దున్నాఁడనా?

ధర్మ—కృష్ణా! యింతలో వంచింపఁ జూచెదవా?

సీ. మామీఁద దయయున్నె ♦ మాధవా! యందునా, ప్రత్యక్షవిషయంబు ♦ ప్రశ్నసేత
తలఁతువే యెప్పుడైన ♦ జలజాక్ష! యందునా, మతిమఱపువాఁడవ ♦ మతముసేఁత
మాకష్టసుఖములు ♦ మది నెఱుంగుదె యన్న, సర్వజ్ఞ శక్తిని ♦ శంకసేఁత
నీభక్తులము మేము ♦ నిజముగా నందునా, నతరక్షకా! యహం ♦ మతినిఁజేఁత

తే. దేవ! మీవార మనుచును ♦ దెలిపికొనుట
కంజలోచన! యది యుచ్చ ♦ కంబుసేఁత

నిర్జరారాధ్యుఁడవు రుక్మిణీహృదీశ !
యే మటంచును బ్రశ్నింతు నో మహాత్మ ! ౧౩౦.

కృష్ణుఁడు—బావా ! నీధర్మమే నిన్ను సర్వావస్థలఁ గాచును.

గదుఁడు—అర్జునా ! ఆనాఁడు కౌగిలిపుఁబటము నాకేల యంటివే దాని నిచ్చెదవా ?

అ—(కౌఁగిలించుకొని) నా నిర్లక్ష్యభావము సహింపుము. అర్చావతారంబు భక్తునకు మోక్షలక్ష్మినింబోలె నీపటము నా కీయర్ధాంగలక్ష్మిని సంఘటించె. ఉద్దేశంబు భేదంబకాని సాధకమార్గం బొక్కటియ కదా యని మున్ని మాటలో స్మరించితి. సాయుజ్యంబు నీయాచార్యకంబున లభించె.

బల—కృష్ణా ! మనము వచ్చినకార్యము ?

కృ—(ధర్మరాజుతో) బావా ! సుభద్రను బిలిపింపుము. సుభద్రావిజయకళ్యాణోత్సవము నెఱవేర్పఁ బెద్దలు నిశ్చయించిరి.

ధర్మ—పరమసంతోషము. మంత్రీ ! యీవార్త నంతిపురంబునఁ దెలుపుము. (మంత్రి నిష్క్రమి. సుభద్రాద్రౌపదులు ప్రవేశింతురు.)

వసు—ధర్మజా ! కన్యాదానమున కనుజ్ఞ యిచ్చెదరా ?

ధర్మ—దానము దాతృవశము.

వసు—సుభద్రా ! రమ్ము (అని చేయి పట్టుకొని) అర్జునా !

కం. ఈకన్నియ నాకూఁతురు, పాకారితనూజ ! ధర్మపత్నిగ దీనిన్
నీ కొనఁగితి సహకారిణిఁ, బ్రాకటగతిమై గ్రహింపు పాణిం బాణిన్.

(సుభద్రచేతి నర్జునుఁడు పట్టుకొనును.)

దేవకి—(సుభద్రం జూచి) కూఁతురా !

చం. కులముఁ దలంపుమీ, గురులఁ గొల్వుమి, శీలము మర్వఁబోకుమీ
యెలమిని సేవకావళుల నెప్పుడుఁ బ్రోవు దయార్ద్రచిత్తవై
కలహముపొంతఁ బోవకుము కాంతుఁ డవజ్ఞ నొనర్చె నేనియున్
దెలియనిదానవై మెలఁగి తెమ్ము యశంబును మాకు వారికిన్. ౧౩౧.

చం. లలనరో ! యాఁడుజన్మముఁ దలంపుము లేయనఁటాకుపోలికన్
మెలఁకువతోఁ జరింపు, మెఱమెచ్చుల కేపనిఁ జేయఁబోకుమీ

నిలుపుమి పేరు పెంపెవరు ప్రేలను ♦ నిన్నెటు జూపకుండఁగా
మెలఁగు సమానలందుఁ గడు♦మిన్నవయై గుణశాలిఁ బుత్రికా. ౧౩౨.

కం. ఎట్టిదశయందు నున్నం, బట్టీ! దైవంబు సతికిఁ ♦ బ్రాణేశ్వరుఁడే
యిట్టట్టు లాడ కతనిఁ, నెట్టన విభుసౌఖ్య మెంచు ♦ నీసౌఖ్యముగన్. ౧౩౩.

(సుభద్రార్జునులకు రుక్మిణీసత్యాద్రౌపదులు మంగళారాత్రికలు పాడుదురు.)

కృష్ణుఁడు—అర్జునా! యివు డింకేమి కోరెదవు?

అర్జు—ఇంతకన్న నా కేమికావలయును. అయినను

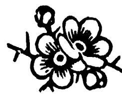
భరతవాక్యము.

చం. కుదురునుగాక భూపతుల♦కుఁ జనరక్తియు ధర్మబుద్ధియుఁ
బొదలునుగాక యాంధ్రులకుఁ ♦ బూతనిజోన్నతమతాభిమానముల్
చెదరునుగాక దుష్టులకు♦చేష్టితముల్ శకలీకృతంబులై
వదలక యుండుఁగాక హరి♦భక్తి జనంబుల నెల్లవేళలన్.

కృష్ణుఁడు—తథాస్తు. (అందఱు నిష్క్రమింతురు.)

స్వస్త్యస్తు.

శ్రీరామచంద్రార్పణ మస్తు.

ప్రకటన.

వావిలికొలను సుబ్బరాయ కృతగ్రంథములు.

1.	శ్రీమదాంధ్ర వాల్మీకి రామాయణము రెండవకూర్పు	...	4—8—0.
2.	కౌసల్యాపరిణయము రెండవకూర్పు, పెద్దయక్షరములు	...	1—4—0.
	,, ,, సగము కాలికో	...	1—0—0.
	,, ,, కాగితము.	...	0—14—0.
3.	సుభద్రావిజయము రెండవకూర్పు కాలికో ...	...	1—0—0.
	,, ,, కాగితము. ...	...	0—12—0.
4.	కౌసల్యాపరిణయ టీక ప్రథమాశ్వాసము. 0-12-0. కౌసల్యాపరిణయముతోడఁ దీసికొనిన.	...	0—6—0.
5.	సులభవ్యాకరణము - 1 భాగము 0-8-0. 2 భాగము 0-9-0. 3 భాగము		0—6—0.
	ఆర్యకథానిధి. I. భాగము.	...	0—2—6.
	,, II. ,, ...	...	0—2—6.
	,, III. ,, ...	...	0—2—6.
	,, IV. ,, ...	...	0—3—0.
	,, V. ,, ...	...	0—4—0.
	హరిశ్చంద్ర చరిత్రము.	...	0—4—0.
	శకుంతల.	...	0—4—0.
	నల.	...	0—5—0.
	సావిత్రి.	...	0—4—6.
	భగవద్గీత.	...	0—6—0.
	సీత. I.	...	0—6—0.
	,, II.	...	0—5—6.
	,, III.	...	0—5—0.
	హనుమంతుని చరిత్రము. I.	...	0—5—6.
	,, II.	...	0—5—6.
	కుమారీ హితచర్య	...	0—4—0.
	శ్రీకాళహస్తి మాహాత్మ్యము (ధూర్జటికవి ప్రణీతము) నిండుకాలికో		1—4—0.
	,, ,, సగముకాలికో	...	1—0—0.
	భీమఖండము శ్రీనాథప్రణీతము. నిండు కాలికో	...	1—0—0.
	,, అట్ట	...	0—10—0.

ఈ గ్రంథములు వలయువారు.

(1) భారత భండారము లిమిటెడ్, తిరువళిక్కేణి.

(2) శ్రీరామ జయమందిరము, తిరువళిక్కేణి.

(3) కం - వేంకట శేషగిరిరావు & సన్సు, నెల్లూరు.

(4) గిల్సన్ అండుకో 29 నామిపిళ్లవీధి, చూలై మదరాసు.

(5) మాదేటి సన్న్యాసయ్య బుక్ సెల్లర్, రాజమహేంద్రవరము.

(6) ఆర్యన్ బుక్ డిపో, రాజమహేంద్రవరము.

వీరిలో నెవరికైన వ్రాసికొనవలయును.